

கிளமயம்

இந்து சமய பாட மாதிரி வினாவிடை.

க. பொ. த. (சாதாரண) மீட்டிச 1971 - 1973
புதியபாடத்திட்டம்

மாணவர் இலகுவில் சமய அறிக்கைப்பெற்றுத் தோகிக் கிடை
சித்தி அளடய வழிகாட்டியாக உள்ளது.

நான்புவர், வித்துவாளி (முதனிலை நிதா
கா, கணபதிப்பிள்ளை, அவர்கள்.

Karimagan kelempung Penanorolai, medas jah lekarde
E

Praninagar Kalayani Perumalai / Madras rajah Kalan

~~தினாணம்~~ சிவபூர் தென்
**இந்து சமய பாட
மாதிரி வினாவிடை**

1971 – 1973

(21-75)

(G. C. E) க. பொ. த. (சாதாரண) வதுப்புக்குரியது.

புதிய பாடத்திடைம் முற்றும் அடங்கியது.

ஆக்கியோன் :

சௌவப்புலவர், வித்துவான் (முதனிலைத்தேர்வு)

நா. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

(தலைவரமையாளியர், உங்குக்கொடை அரசினர் தமிழ் வித்தியாலயம்)

யாற்ப்பானம்.

ஸ்ரீ ஸங்கா புந்தகசாலை வெளியீடு.

பதிப்புரிமை]

1971

விலை ரூ. 1.75

என் கருத்து

இவ்வினாவிடை, 1971 தொடக்கம் 1973 வரை
கல்விப் பொதுத் தராதா (சாதாரண) வகுப்புக்குரிய
புதிய பாடத்திட்டத்தின்படி எழுதப்பட்டுள்ளது.

மாணவர் இலகுஷில் விடயத்தை மனதில் இருத்தித் தேர்வில் விசேட சித்திபெறும் முறையில், பாடத்திட்டம் முழுவதையும் உள்ளடக்கிப் பயிற்சிகள் ஒழுங்குசெய்யப்பட்டுள்ளன.

குறைந்தகால எல்லையில், அச்சவேலைகளைச் சீற்றத் திறையில்; அழகுற ஆக்கித்தந்த ஸ்ரீ வங்கா அச்சக அதிபருக்கு என்றென்றும் நன்றி பாராட்டுகின்றேன்.

உளங்களின்று வணக்கம்.

சண்டிவிப்பாய்,

1-7-71

நா. கணபதிப்பிள்ளை.

இந்துசமயம் (புதிய பாடத்திட்டம் 1971—1973)

பொருள்க்கீல்

பகுதி I

1. இந்துசமய நூல்கள்.

1. வேதங்கள், சங்கிலைதங்கள், பிராம்மணங்கள், உபஷிடதங்கள்.
2. ஆகமங்கள் - உபாகமங்கள்.
3. தர்மசாத்தீரங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், இவற்றைப்பற்றிய பொதுறிவு.

2. இந்து சமயத்திலூள்ள பிரதான பிரிவுகள்:

(அ) சைவம், (ஆ) வைணவம், (இ) சாக்தம் இவ்வைதிக சமயங்களின் நூல்களின் பெயர், சமயாசாரியரின் பெயர் என்பவற்றைப் பற்றிய பொதுறிவு.

3. சமயப்பெரியரின் பெயரும், அவர்கள் அனுபிய நூல்களும்:

சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தர், மணிவாசகர், மெய்கண்ட தேவர், அருணங்நி சிவாசாரியர், உமாபதி சிவாசாரியர், பேயாழ்வார், போய்கையாழ்வார், பூத்தாழ்வார், பட்டினத் தழிகள், அருணகிணாதர், தாழுமானவர்.

திருநூல்:

திருக்குறள் அறத்துப்பால் இல்லறவியல் 7, 8, 9, 10 ஆகிய நான்கு அதிகாரங்கள்.

பகுதி II

1. சைவ சிந்தாந்த சாத்தியங்கள்:

(அ) சைவ ஆகமங்கள் — நூல்களின் பெயர்கள் மாத்திரம் அறிந்தாற் போதுமானது.

(ஆ) தீருமுறைகள் — பின்வரும் பாடல்களின் பொழுப்புகளையும் மனமும் விளையில் எதிர்பார்க்கப்படும்.

1. தேவாரம்:- சம்பந்தர் — தீருநீற்றுப்பதிகம் திருக்கோணமலைப்பதிகம் (நின்றாம்)

அப்பர் — “என்னுழையெனக் கெஞ்ஜைதுயமாயுடன் தோன்றினராய்” என்னும் முதலையுடைய திருப்பாதீரிப்புவிழுர்த் திருப்பதிகம்.

சுந்தரர் — திருக்கேத்தசரப்பதிகம் (நின்றாம்)

2. திருவாசகம் — சென்னிப்பத்து.
3. திருவிசைப்பா — “மின்னாருநுவம் மேல்விளங்க வெண் கொடி மாளிகை தழு” என்னும் முதலீல யுடைய பாடல் (கண்டாதித்தர் பாடி யது.)
4. திருப்பல்லாண்டு — “சிறுந்திருவியை பொலிய” என்னும் முதலீல யுடைய பாடல்.
5. திருப்புராணம் — பெரிய புராணத்தில், “ஆனுடைய தொண்டர் செய்த ஆண்மையும்” என்னும் முதலீல யுடைய பாடல். (எறிபத்தாயனுர் புராணம்)
6. திருப்புகழ் — “கரிய பெரிய ஏருமை கடவு கழிய கொடிய தீரிகுலன்” என்னும் முதலீல யுடைய பாடல் (பழநித்தலம்) இப்பாடல்களின் பொழிப்புரையும், மனன முக் விடையில் எதிர்பார்க்கப்படும்.

(அ) மெய்கண்டசாத்திரம்: நூல்களின் பெயரும் அவற்றின் ஆசிரியரின் பெயரும் தெரிந்திருந்தாற் போதுமானது.

2. செவசித்தாந்த அடிப்படைக் கோட்டாடுகள்.
- (அ) பதி, பசு, பாசம், முப்பொருள்களின் உண்மையும் அத்தைத்திலையும்.
- (ஆ) திருவருள் முத்தி.
- (இ) குருவிங்க சங்கமம்.

3. செவ சித்தாந்த சாதனைகள்.

சரியை, சிரியை, யோகம், ஞானம், இவற்றுள் சிவாலய வழிபாடு, சிவாலயத்துறைகள், சிவாலயத் தொண்டு சிறப்பாக ஏம் நாற்பாதங்கள் பொதுவாகவும் படிக்கவேண்டும்.

4. செவசமயம் பெரியர் வரலாறு.

(அ) சமயகுரவர் — சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தர், மணிவாசகர்,
 (ஆ) சந்தானகுரவர் — மெய்கண்டார். அருணாந்திசிவாசாரியர், மறைஞானசம்பந்தர், உமாபதி சிவாசாரியர்.
 (இ) — திருமூலங்களையனுர், பட்டினத்துழகன்.

5. பாடம்புத்தகம். — திருவந்திருப்பையன் முதல் ஜங்கு அதிகாரிங்கள் விரிவாகவும், விளக்குமரகவும், பின் ஜங்கு அதிகாரிங்கள் பொதுவாகவும் படிக்கப்பட வேண்டும்.

வ.
சிவமயம்

இந்து சமயபாட மாதிரி வினாவிடை புதியபாடத்திட்டம்.

வினாப்பத்திரம் 1

பகுதி 1

நேரம் 3 மணி

சலவயேனும் பதினாற்து பிரிவுகளுக்குச் சூருக்கமாக
விடை எழுதுக:

- (1) வேதவிவாகமங்கள் யாரால் அனுஸிச் செய்யப்பட்டன?
சிவபெருமானுல் அனுஸிச் செய்யப்பட்டன.
- (2) 'மிகுடேந்திரம்' என்கும் என்ன?
இது உபாகமங்களுள் ஒன்றாகும். சைவ ஆகாங்கஶின வழி நூலாக விளங்குகிறது. இதனை 'நாரீஷகம்' என வழக் கூறுவார்கள்.
- (3) வேதந்தீன் உபங்கம்கள் எவ்வள?
நியாயம், மீமாஞ்சச, புராணம், மிகுநி என்பனவாம்.
- (4) வகவ ஆகமங்கள் ஜந்து ஏழுதுக.
காமிகம், யோகசம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம் என்பனவா.
- (5) தரும சாத்திரிங்களை எழுதியவர் யாவர்கள்?
மனு, ஞாஞ்யவல்லியர், நாரதர், பாரதர், கௌதமர், இய மனி முதலியோர்.
- (6) முக்குணங்கலூக்குமுரிய புராணங்கள் எவ்வை?
அக்கினி புராணம், துரிய புராணம் என்னும் இரண்டு மாறும்.
- (7) சாக்த சமயத்தீன் ஆதார நுட்பங்கள் எவ்வை?
தேவிபாகவதம், ஆனந்தலகரி என்பன.

- (8) நம்மாற்றவரின் மறுபியகள் எவ்வை?
சடகோபன், பாசாங்குசன், குருகைக் காவலன், காரி மாறன் என்பன.
- (9) சய்யாசாரியர் நால்வநும் யாவர்?
அப்பர், சுந்தர், சம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர்,
- (10) 'பரசுமயகோளரி' என அழைக்கப்பட்டவர் யாவர்?
திருஞானசம்பந்தகவாமிகள்.
- (11) திருவாகம், சிவஞானபோதும் இந்நால்களின் ஆசிரியர் யாவர்?
திருவாகம்—மாணிக்கவாசகர்.
சிவஞானபோதும்—மெய்கண்டதேவர்.
- (12) செவசமய குஹர் அருளிய நூற்றுக்குப்பிள் பெயிடுகள்?
தேவாரம், திருவாகம், திருக்கோவையார்.
- (13) பட்டினத்தடிகள் அருளிய நூற்றுக்குப்பிள் பெயர் என்ன?
பட்டினத்தடிகள் பிரபந்தத்திரட்டு.
- (14) அருளாசிரியர் அருளிய நூற்கள் யாவை?
திருப்புகந்த, கந்தாந்தாதி, கந்தாலங்காரி, கந்தானுபுதி.
- (15) சுந்தரமுருந்தி கவாரிகளின் பின்னாத்திருநாயக் எது?
நம்பியாருந்து.
- (16) கேள் விரதம் முன்று ஏழுதுக?
நவராத்திரி விரதம், சுக்கிரவாரி விரதம், ஜப்பாரி உத்தர விரதம்.
- (17) இருந்தோம்பி இல்லாய்வது எதற்கு?
விருந்தினரைப் பேணி அவர்க்கு உபகாரம் செய்தற் பொருட்டாகும்.
- (18) பூசல் தலைவு எது?
தம்மால் அன்பு செய்யப்பட்டாரது துணிபங்கள்மீ அன்புடையார்கள் பொழிகின்ற புல்லிய கண்ணிரி.
- (19) செவக் திருமுறைகள் எத்தனை?
பன்னிரண்டு.
- (20) திருவாலவாய்த் திருநற்றுப்பதீகம் யாரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது?
திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

(21) மகாரீவாண நந்திரம் என்பது யாது?

சாக்த ஆகமங்களின் நந்திர பேதங்கள் அறுபத்து நான்கு எண்ப் பெரியோர்கள் வரையறுத்துவார்கள். அவற்றுள் மகாரீவாண நந்திரமே மிகச் சிறந்ததாகும்.

(22) இனிய உள்ளாக இன்னுத் தூறல் எது போன்றது?

இனிய கணிகள் இருக்க அவற்றை உண்ணுது காய் களைப் பறித்து உண்ணுதல் போலாகும்.

(23) “முஹாஸும் அறியொனு முதலாய ஆயந்த முந்தவர்” இதீஶ் கூறப்படும் ‘முஹா’ யாவர்?

மால், அயன், உருத்திரன் என்னும் முழுமுந்திகளாவர்.

(24) ‘கேள்வுபந்தெந்’ என்பதன் சிறப்பு யாது?

முதன் முதலாக, சக்தியைப் பரஞ்சொருளாகக் கூறும் உபசிடதம் என்பதனால் சிறப்புப் பெற்றுள்ளது.

(25) ஆத்தும நிவேதனமாவது யாது?

ஆங்மாலை இறைவனிடத்து அர்ப்பணங்கு செய்வது.

பகுதி ॥

ஐந்து வினாக்களுக்கு மட்டும் விடை ஏற்றுக:

I. தீருநாளசம்பந்த சுவாமிகள் அருளிய திருவாலவாய்த் தீரு நீர்றுப் பதிகம் பொருளை எழுதுக.

வேதங்களிற் சிறப்பாகப் பாராட்டப்படுவதும், இறப்புப் பிறப்பு என்னும் துண்பங்களைப் போக்குவதும், மெய்யுணர்வைத் தருவதும், இழிந்த குணங்களை நீக்குவதும், குான் நூல்களாற் பாடப்படுவதும் திருநிறுகும். இன்னும் வீட்டினபத்தை அளிப்பதும், உண்ணமயாக உள்ளதும், பெரியோராற் புகழப்படுவதும், பத்திரை அளிப்பதும், வேண்டும் பொருளைத் தருவதும் திருக்கிறேயாகும்.

பார்ப்பதற்கு இன்பமளிப்பதும், தன்னைக் கலந்த போருள் களுக்கு அழுகீடை அளிப்பதும், சிறந்த குணங்களைப் பாதுகாப்பதும், கல்லறிவை நல்குவதும், மேலுலக இன்பங்களை அளிப்பதும் திருக்கிறேயாகும்.

பெருந்தவந்தோரின் உலகப் பற்றென்னும் அவாவை அழிப் பதுவும், எல்லாவற்றுக்கும் முழவாய் இருப்பதுவும், உடற்பின்னியை அகற்றுவதும், அமர் உலகப் பேறுகளை அளிப்பதும், திருவரு ணோடு ஆக்மாவை ஜக்கியப்படுத்துவதும் திருக்கீருகும். திரிபாங்களை நீருக்கியதும், இம்மை மறுமைப் பேறுகளுக்குத் துணியாய் நிற்பதுவும், பற்றில் முழ் சிக் கிடக்கும் உறக்கத்தை நீக்குவதும், உள்ளம், உடல் இரண்டையும் தூய்மையாய் வைத்திருப்பதும் திருக்கீருகும். இராவணன் உடம்பில் அணியப்பட்டிருப்பதும், பாசத் தியின் வண்ணமாய் இருப்பதும், பாவங்களைப் போக்குவதும், சில மகளின வண்ணமாய் இருப்பதுவும், திருமால், நான்முகன் அறியாத வண்ணமாயிருப்பதுவும், தேவர்கள் திருமேனியில் அணியப் பட்டிருப்பதுவும் நீருக்கும். சமணர், புத்தர் கூட்டங்களை மயங்கச் செய்வதும், சிலைக்குஞ்சோறும் இன்பங் தருவதும், அட்டதிக்குப் பாலகரால் துதிக்கும் பெருமை உடையதும் திருக்கீருகும்.

II. சங்கம (சிவனாடியார்) வறிபாடுபற்றிச் சுருக்கி எழுதுக:

சங்கமம் என்பது, சிவனாடியார் திருக்கூட்டத்தைக் குறிக்கும். இவர்கள் சிவபெருமானின் திருவருளை சிலைங்கு உள்ளம் உருத் வார்கள். கையினுற் திருத்தொண்டு செய்தலையே பேரின்பம் எனக் கொண்டு களிப்பவர்கள். உள்ளம் தூய்மை உடையவர்கள். உருத் திராக்கமாலை குதித்தவர்கள். எத்தகைய துண்பம் வந்து தாக்குறி ஜூர் சிவலை மறவாதவர்கள். அன்பு வழியில் நிற்பவர்கள். குற்ற மற்ற குணங்களை உடையவர்கள். ஒட்டடையும் செம் பொன்னையும் ஒப்ப நோக்கும் இயல்புடையவர்கள்.

இங்கும் பேரின்ப அடியார்கள், இறைவனை சிலைக்குஞ்சோற, கானுங்சோறும், தங்கமறிவதும், மயிர்ப்புளகம் கொள் னுதலும், ஆளுத் அருவி பொழுவதும், விழமுதலும், நமோறு தலும் உடையவர்களாய் ஏனங்குவர்கள்.

சிவனிடத்து அன்புகெண்ட சிவனாடியார்கள், சிவனே தமக்கு உறவினாக கொண்டு வாழ்வார்கள். திரிகரணங்களாலும் சிவனுக்கே தொண்டு செய்து வாழ்வார்கள்.

சிவனாடியார்கள் தம்முடன் இணங்குவோர்களைச் சிவனிடத்தே அடிபு செய்யுவாறு வழிப்படுத்தி நன்னென்றி காட்டுவார்கள். பிற வித துப்பத்தினின்றும் உய்விப்பார்கள். திருவடிப் பேற்றை விரும் பிற தொண்டு பூண்டொழுகும் அடியார்கள் சிவனாடியார்களோடு

கூடித் திருவேடத்தையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவனெனவே பாவித்து வணங்குவார்கள். பெரியபூரணத்தில் சேக்கிழார் பெருமான் சிவ னாடியார்களின் பெருமையைக் கூறியுள்ளார். சிவனாடியார்மேல் அன்பில்லாதவர்கள் சிவனிடத்தும் அன்பில்லாதவரோயாவர்.

III. பின்வருஞ் சொற்றிருப்புகளையுடைய பாடல்களை ஏழத் திருத்த வினா பொறிப்புரையைத் தருக.

- (அ) “பற்றும் ஸினந்திடப் போது நெஞ்சே.....”
- (ஆ) “முத்தி தருவது நீறு.....”
- (இ) “மாயவாழ்க்கையை மெய்யென்றெண்ணி.....”
- (ஈ) “பற்றும் ஸினந்திடப் போது நெஞ்
சேயிந்தப் பாரமுற்றும்
கற்றும் அஸிகடல் முடினுல்
கண்டேன் புகல் நமக்கு
உற்றும் உழையவட் கன்பள்
திருப்பா திரிப்புளியூர்
ஸ்ரீ முளையந்தி கண்ணியி
ஒன்றன் சொய்க்குலே’”

பொருள்:

நெஞ்சே! திருப்பாதிரிப் புசியூர்த் தோன்றுத் துணை நாத ருடைய திருவாழகளையே பற்றுக்க கொண்டிருக்கும்போது, இந்த சிலவகுத்தை, முழுதும் குழந்து அலைகளையுடைய கடல் மூழங்குலும், தஞ்ச மென்றடைய அடியோங்களுக்குப் புகுவிடம் கண்டு கொண்டேன். அப்புகுவிடம் உறுதுணையாடின்னவனும், உழையும்மையாருக்கு அன்பனும், புசியூரின்கண் இளம் பிறையாகிய கண்ணியை அணிந்துவனும் ஆகிய தோன்றுத் துணைநாதருடைய திருவடியேயாகும்.

- (ஆ) “முத்தி தருவது நீறு முனிவர் அனிவது நீறு
சந்திய மாவது நீறு தக்கோர் புகுஷ்வது நீறு
பத்தி தருவது நீறு பாவ இனிபது நீறு
சீத்தி தகுவது நீறு நிருதூலவா யான்திரு நீறு.”

பொருள்:

வீட்டின்பத்தை அருளுவதும், முனிவர்களால் விரும்பி அணியப்படுவதும், என்றும் உண்மையாக உள்ளதும், பெரியோர்களால்

புகழ்ப்படுவதும், பத்தி என்னும் மெய்யல்பை அளிப்பதும், துதிக்க இன்பம் பயப்பதும், வேண்டும் பொருள்களைத் தருவதும், திருவால வாயிள்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானின் மேலான செல் வரமாய் விளங்குவதும் திருச்சீற்யாகும்.

(இ) “யாய் வாழ்க்கையை மெய்ப்பன் ரெண்ணி
மத்தீ டாவுக்க நல்கினுள்
வேய தேர்ந்தெய் பங்கள் எங்கள்
தீருப்பை ஞநூறை மேவினுள்
காயத் துள்அழு(து) ஊற ஊறந
கல்லுகோள் என்று காட்டிய
சேய மாமலீச் சேவ டிக்கண்நம்
சென்னி மாளிந் திகழுமே.”

பொருள் :

முங்கிலின் இயல்பினைக் கொண்ட திருத்தோள்களையுடைய, உண்மையை மையான இடப்பாகத்தேயுடைய சிவபெருமான் எங்களுக்குச் சிறப்புரிமையுடைய திருப்பெருங்குறைக்கண் விரும்பித் திருக்கோவில் கொண்டருளினன். நிலைபேறில்லாத இவ்வுலகியல் வாழ்க்கை யினை சிலைபேறுடையதென மனங்கொள்ளாவகைத் தன் திருவடியிலைத் தந்தருளினன். அடியேன் உடம்பகத்துத் திருவடிப் பேரின் பப் போமிழ்தம் ஊற்றெடுத்து வழியும் நிலைபினையும், அடியேனுக்குத் தன்னையியால், கண்டு கொள் என்று காட்டியருளினன். அவனுடைய செந்தாமரையனைய திருவடிக்கண் நம்திலைகள் பொருள் தித் திகழுவனவாக.

IV. இதுண்மை நிலையைப்பற்றி உமாபதிசிவாசாரியாரின் காந்த துக்களை உரைநடையில் எழுதுக.

தொன்று தொட்டு வருகின்ற பிறப்பு இறப்புத் துன்பங்களும், வீட்டின பழும், இவற்றைக் கூட்டிவைக்கின்றதாய் மும்மலங்களும், சிவமும் இல்லை என்பது பொருந்தாத கொள்கையாகும். உலகப் பொருள்களையும், அவற்றின் வேறுபட்ட குணங்களையும் மறைத்து நிற்கும் பொருள், இருளையன்றி வேறொன்றுமில்லை.

இயிரின் அறிவை மறைத்து சிற்பது. இருண்மலமாகிய ஆணவ மேயன்றி வேறொன்றுமில்லை. இருள மறைத்த பொருளின் உருவத் தைக் காட்டாவிட்டாலும், தன் வழவத்தைக் காட்டும். ஆணவாக தன்கையும், பிற பொருளையும் காட்டாது. உயிரின் அகத்தே உள் ளோளியாக நிற்கும். சிவத்தைச் சாராமல் உயிர்களைப் பின்தித்து நிற்கும் இயல்புடையது.

ஆணவம் இல்லையானால், உயிர்களுக்குப் பிறவித் துன்ப முண்டாகாது. உயிரின் பிறவித்துன்பத்துக்குக் காரணம் ஆணவமேயாகும். உயிர்கள் மாயையினால், தனு கரண புவன போகம், முதலியன கிடைக்கப் பெற்றபோதும், ஞானத்தைப் பெறுமாட்டாதாயின் ஆணவம் ஒருபோதும் அவைகளை விட்டு நிங்காது. இருளைப் போக்கக் கைவிளக்குப் பயணப்படுதல் போல, மாயையின் காரணம் களாகிய, தனு கரணம் முதலியன இறைவனின் திருவருளாகிய ஒளி தோன்றுமாவும், ஆணவத்தைப் போக்கத்தக்க அறிவை உயிர்களுக்குக் கொடுக்கும் என்பதாம்.

V பின்வருந் தொடர்கள் கூறும் தீருவிளையாடல்களைச் சுருக்கி எழுதுக:

- (அ) “பாங்குடை மதனைப் பொழியா விழித்தமை”
- (ஆ) “மாலொடு அயன் அறியாதவண்ணமுமுள்ளது”
- (ஆ) மன்மதனை இறைவன் தனது பார்வையால் எரித்துச் சாம்பராக்கியமை இதில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒருகால சனகாதி முனிவர்கள் தமக்கு ஞானப் பொருளை விளக்கி யருள வேண்டுமென வேண்டினார்கள். இறைவன் அதற்காக ஞானமுத்திரை தாங்கி மோனிஸிலீயில் அமர்ந்தார். அவர் மோனிஸில் கலைந்தாலன்றி நூரபன மகன் அழிக்க ஒரு திருக்குமாரன் தோன்றுகின்றார்கள். கண்ட தேவர், மன்மதனை நெருங்கி இறைவனமிடு மலரம்பு தொடுத்து மோனத்தைக் கலைக்க வேண்டினார். தம்மீது மலர்க்கிணை தொடுக்கவங்க மன்மதனை தமது நெற்றிக் கண்ணிருல், எரித்துப் பின்பு அவன் தேவியாகிய இரதி என்பவள் இரங்கு வேண்ட. அவனுக்கு மாத்திரம் புலப்படும்படியும்; ஏனையோருக்குப் புலப்படாது தன் செயலில் செய்யவும் அருளியதால், அவன் உடம்பில்லாதவன் (அனங்கன்) ஆயினுள்.
- (ஆ) முன் நெரு காவத்தில் பிரமன் நானே பெரியவன் எனத் திருமாஸிடங்கூற, திருமாலுங் தானே பெரியவன் என்று கூற, இருவருக்கும் அஙேக காலம் போர் நடந்தது. அப்பொழுது சீவபிரான் பெரிய ஒளிவழி வாக சின்று “அடிமுடியை அறிபவரே பெரியவர்” என்று அசரிரியாகக் கூறினார். இருவரும் போரை நிறுத்தினார். திருமால் பன்றிவழவுங் கொண்டு அடியையும்; பிரமன் அன்னப் பறவை வழவுங்கொண்டு

முடியையும் அறிவுதற்குச் சென்று பலகாலங் தேடியும் காணமாட்டாராய்க் களைப்படைந்தார்கள். ஒளிவழி வானவர் சிவபெருமான் என்பதை அறிந்து, தமது ஆணவம் அடங்கப் பெற்றனர்.

VI பின்வரும் குறப்பாக்களுடன் முன்றுக்கு மாத்திரம் விளக்கங்களுக்கு.

- (அ) பாலாழி மினானும் பான்மைத் தருளுயிர்கள் மாலாழி யாழு மறித்து.
- (ஆ) பார்வையென மாக்களை முன்பற்றிப் பிடித்தற்காம் போர்வையெனக் காணூர் புவி.
- (இ) பெருமைக்கும் நுண்மைக்கும் போருட்கும் பேற்றின் அருமைக்கும் ஒப்பின்மையான்.
- (ஈ) திரிமலத்தார் ஒன்றையிற் சென்றுர்களன்று யொரு மலத்தார் ஆயு முளர்.
- (ஊ) இங்கே ஆண்மாக்கள் தாம் வாழுதற்கிடமாகிய அருகோப்பயன்படுத்திச் சிவானந்தத்தை அடைதலைத் தவிர்த்து, மயக்கத்தைக் கொடுக்கும், உலகப் பற்றுகிய சாகரத்து ஆழ்ந்து நிற்பதை விளக்க, பாற்சமுத்தீரத்தில் இருக்கும் மீன்கள், அங்கே நிறைந்துள்ள பாஸைப் பருகாயல், இழிவான பிராணிகளைத் தேடியுண்ணும் முறையை ஒப்பிட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- (ஓ) அருள் நானுசாரியைக் கொண்டு பக்குவமுன்ன ஆண்மாவை ஆட்கொள்ளும். இதனை விளக்கவே, பழக்கப்பட்ட விலங்குகளின் துணை கொண்டு வன விலங்குகளைப் பிடிக்குமாற்றை உமாபதி சிவாசாரியார் விளக்குகின்றார். இங்கே குருவூவத்திற்குப் பழக்கப் பட்ட விலங்குகளையும் பக்குவப்பட்ட ஆண்மாக்களுக்கு, மாக்களையும், உவமையாகக் கூறி விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- (இ) எல்லா உலகங்களிலும், உயிர்களிலும், சிவத்தினது வியாபகம் நிறைந்திருத்தலினாலும், அறிய முடியாத ரொய்மையினாலும், பெருங்கருணையினாலும் ஒருவராற் பெறுதற்கு அருமையாலும், தமக்கு ஓர் ஒப்புவழை இல்லாதவன் எம் நிறைவன் என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது.

வினாப்பத்தீரம் 2.

நேரம் 3 மணி

பகுதி I

சுருக்கமாக விடை ஏழுதுக:

- (1) வேதத்தின் யறு பெயர்கள் எவ்வ? சிருதி, சிகமம் என்பன.
- (2) யசீ வேதத்தின் பிரிவுகளைவ? 1. கிருட்ணயசர், 2. சுக்கில்யசர் என்பன.
- (3) பீராஞ்சியின் வகைகள் எவ்வ? 1. பூர்வமியாஞ்சை 2. உத்தரமியாஞ்சை என்பன.
- (4) உபாகம் ஆவது யாது? மூலாகமப்படி செய்யப்படும் வழிநூல் உபாகமமாகும்.
- (5) தாச சாத்திங்களைச் சீர்ந்தவைகள் எவ்வ? 1. மனுதர்ம சாத்தரம். 2. ஞாஞ்ய வல்லியர் சால்திரம் என்பன.
- (6) இதிகாசங்கள் ஆவன எவ்வ? 1. பாரதம், 2. இராமாயணம் 3. சிவ ரகளீயம் என்பன.
- (7) தேவிபாகவதம் ஆனந்தலகரி நூல்களின் ஆசிரியர் யா? தேவி பாகவதம் — வேதவியாசர். ஆனந்தலகரி — ஆதிசங்கரர்.
- (8) வெண்ண சமயப் பணிபிற்கந் திரு பெண்மனிகள் யாவர்? 1. ஆண்டாள் 2. மீராபாய்.
- (9) ‘பெருமான் தீருமொழி’ என்னும் பதிகம் யாதால் யாடப் பட்டது? குலசேகராழ்வாராற் பாடப்பட்டது.
- (10) நாவுக்கரசரின் பிள்ளைத் தீருமைமெது? மருணீக்கியார்.

- (11) 'வன்பெருள்டா' இவர் யார்?
சுந்தரமூர்த்திநாயகனுர் ஆவர்.
- (12) உடலுக்கும்; செவிக்கும் இன்பம் பயப்பன எனவு?
மக்கள் மெய்யைத் தீண்டுதல் உடலுக்கு இன்பமாகும்.
மக்கள் சொல்லிக் கேட்டல் செவிக்கின்பமாகும்.
- (13) 'பறுவந்து பாற்படுதல் இற்று' எது?
தன்னிடம் வந்த விருந்தினரை காட்டோறும் புறந்தரு
வானது இல்லாம்பக்கை.
- (14) இங்சொல்லின் இலக்கணத்தை வள்ளுவார் எவ்வாறு கூறு
விட்டார்?
அன்போடுகல்ந்து, வஞ்சலை இல்லாமல் இருக்கின்ற,
அறந்திலை உணர்ந்தவரது வாயிற் கொற்கள் எனக்
கூறுகின்றார்.
- (15) "அன்போடியைந்த வழக்கேக்கபது" எது?
பெறுதற்கரிய மக்களுயிர்க்கு உடம்போடுண்டாகிய
தொடர்பு.
- (16) பத்தாந்தரூபரை ஏது?
திருமூலர் அருளிய திருமந்திரம்.
- (17) 'கோட்டிகள்' என்றும் நூலை ஆக்கியோ யார்?
உமாபதி சிவாசாரியார்.
- (18) 'சிவதந்துவங்கள்' எனவு?
நாதம், விந்து, சதாசிவம், ஸகரம், சுத்தவித்தை என்பன.
- (19) திருநாவுக்காகநாயகனுர் அருளிச் செய்த 'திருப்பாதிரியிழியூத்
திருப்பதக' வரலாற்கரை எழுதுக:
சமணசமயத்தினிருந்து, சைவசமயத்திற்குத் திரும்பிய
திருநாவுக்காகநாயகனரை, சமணர்கள் பல்லவமன்னை
உதவியோடு துண்புறுத்தினர். நீற்றறையினிருந்தும்,
கோடிய விடத்திலிருந்தும்; மதயாஸையின் பிழியிலிருந்
தும் திருவருளால் நாயகனுர் உயிர்பிழைத்தார். குத்தீக்
கன்ட சமணர்கள், நாயகனரைக் கல்லுடன் பிழைத்து,
கடலில் விட்டபோது, அவர் எந்தை பெருமானை நான்

எத்துவன் என்று இறைவரது தீருவைக்கெழுத்தையும் துதிப்பாராகி “சொற்றுகிண வேதியன்” என்னும் நமச்சி ஜாயத் திருப்பதிக்கத்தினை அன்போடு பற்றிய உணர் வினால் பாடியருளினார். கடவினுள்ளே கல் யிதக்கதது, கல்லுடன் கட்டிய பாசக்கமிழுகள் அறுபட்டன. நாயகுர் கல்லாகிய தெப்பத்தின்மீது விளங்கினார்.

வருணன் முன்பு மாதவஞ் செய்தானுகவின் அதைத் தன் அலைகளாகிய கைகளால் சிரத்திற்குங்கித் திருப்பாதிரிப்புகிழுப்புப் பாங்கரில் கரையிற் சேர்த்து எழுஷ் தருஞுவித்தனன்.

அத்திருப்பதியில் வந்தனாந்த அன்பராகிய திருநாவக் கரசரை மெய்த்தவக் கூட்டமாகிய அடியார் குழாங்கள் எல்லாம் கூடி மகிழ்ச்சியினால் ஆராவாரித்தார்கள்.

நாவுக்கரசர் திருப்பாதிரிப் புலியுரில் எழுஷ்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானை அன்பு பொருங்கும்படி கீழே விழுந்து வணங்கிப் பின் எழுங்கு நின்று, திருவருள் நெறி உலகில் விளங்கும்படி “ஈன்றுஞ்சாயெனக் கெங்கையுமாகி” என்று தொடங்கும் திருப்பதிக்கத்தைப் பாடியருளினார்.

(20) ‘மலபரிபாம்’ என்கும் என்ன?

ஆணவுத்தின் வலிகெடுதல் மலபரிபாமாகும்.

(21) சென்னிப்பத்தாவது யாது?

சென்னிப்பத்தாவது, இறைவன் திருவழாயின் இயல்பும், அத்தோடு பணியாறும், அவ்வாறு பணியின் அத்திருவூடு நம் சென்னிக்கணியாக விளங்குமாறும் கூறி யருளிய பத்துத்திருப்பாடுகளைக் கொண்ட பகுதி யாரும்.

(22) “மூன்றும் உகங் பகடத்துக்கந்தாக்” இங்கு கூறப்பட்ட மூன்றும் எவ்வள?

அவன், அவள், அது என்று உககத்தை, அரடை துரீஸ்யாயினை ஆதலின் தாயும், தங்கதயும் தல்லை (உடன் பிறந்தான்) யுமாகும்.

(23) பஞ்சசத்தீகள் ஏன்பது எவ்வள?

பாரசக்தி, ஆதிசக்தி, இச்சாசத்தி, சிரியாசத்தி, ஞானசக்தி என்பன.

(24) முஹக ஆன்மாக்களும் எவ்வ?

சகலர், பிரளையாகலர், விஞ்ஞானகலர் எனப்படுவர்.

(25) அநாதியான ஆறு போகுங்களும் எவ்வ?

ஏகன், அநேகன், இருள், கர்மம், சுத்தமாயை அசுத்த மாயை என்பன.

பதநி II

ஐந்து வினாக்களுக்கு மட்டும் விடை எழுதுக.

I. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அநீரிச் செய்த திருக்கேதீஸ்வரப் பதிகத்தில் இருந்து தீருக்கோயிலிலுப்பற்றி என்ன அறியலாம்?

ஸ்ரூபாட்டிழுள்ள பாடல் பெற்ற தலங்களுள் திருக்கோணேஸ் வரமும், திருக்கேதீஸ்வரமும் இருக்கன்கள் போன்றவை. திருக்கே தீஸ்வரத் தலம், மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்பன முறையாக அமையப் பெற்றுள்ளது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் கண்ட திருக்கே தீஸ்வரம் சீரும், சிறப்பும், அருளும் பொலிவும் பூண்டது. சென்னீ யில் பாம்பை அணிந்த கேதீஸ்வரநாதன். கெளரி அம்மையாரோடு வீற்றிருக்கின்றார். அவர் ஸ்த்ரீய கல்யாணர் எனப் போற்றப்படும் சிலையில் இருக்கின்றார். ஆலகால விடத்தாயுண்டு. கண்டங் கறுத்த வர். திருநிற்கறையும், பிறைச் சந்திரனையும் ஆடையினையும், யானைத் தோலி கையும் அணிந்தார். நாகங்களை அராக் கச்சாகத் துடித் திருக்கின்றார்.

மாதோட்டமென்னும் நல்ல நகரிலுள்ள பாலாவி என்னும் தீர்த்தக் கரையில் அமைந்த ஆலயத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றார். வேதங்களை உணர்ந்த அந்தணர்களும், அமர்களும் தொழுகின்ற சீறப்பை உடையவர். கண்மேல் ஒரு கண்ணுண் நெற்றிக் கண்ணக்கினியையுடையவர். அழியார்களுக்கு நோய், விளை பிறவியாகியவற்றை நீக்குபவர் எமக்கெல்லாம் நன்குமையைச் செய்தருள் பவார். திருக்கேதீஸ்வரநாதனை, அன்புமிக்க அழியார்கள், தினமும் தூநித்துப் பல வரங்களைப் பெற்றனர். பிரமா, விழுஞ்சு முதலா ஞேநா, தேவர், கந்தருவர், ஜிராக்கதர், நாகர், தூரியர், வசக்கள் என்போன்ம் துதித்து அநும் பேறுகளைப் பெற்றனர் எனச் சுக்தா மூர்த்தி சுவாமிகள் போற்றியுள்ளார்கள்.

திருக்கேதீஸ்வரம் கடற்கரையை அடுத்துள்ள பாலாவித்தீர்த்தக் கரையிலுள்ளது. அக்கடலில் கப்பஸ்கள் போக்குவரவு செய்தன

என்பதை விளக்க, “வங்கம் மலினின்ற கடல் மாதோட்ட நகர்” எனக் குறிப்பிடுகிறோர். சுங்கரை அதிகம் உண்டு. அருகாமையில் அழகிய மாஞ்சோலையும் உண்டு. இச் சோலைகளில் எல்லாம், வண்டுகள் தேஜையுண்டு யாழ்போலும் இனிய கிதங்களை எல்லாம் பாடுகின்றன எனக் கூறியுள்ளார்.

II. சிவாலய வழிபாட்டு முறையைப்பற்றி ஏற்றுக்.

சிவபிரான் எங்கும் சிறைந்தவராயினும், ஆன்மாக்களை உயிரிக்க வேண்டும் என்னும் கருணையினால் திருக்கோயில்களில் இருக்கும் சிவவிஸ்கம் முதலிய திருமேனிகளை ஓட்டாகக் கொண்டு விண்றும், அருள் புரிகின்றார். இதைச் சிவஞானபோதம் பள்ளிகள் டாம் துத்திரத்தில் “ஆஸயந்தானும் அரசெனத் தொழுமே” எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. சிவாலயத்தையும் சிவனெனக் கண்டு வழிபாட்டு வாழும் இயல்பினரே சிவன் முத்தாவர் என்பது பொருளாகும்.

இங்ஙனம் ஆன்மாக்களின் கட்டிற்றுத்திற்குப் பெருந்துணையாயுள்ள சிவாலய வழிபாட்டு முறைக்கூ நாமின்து வழிபாடாற்றி உய்வடைய வேண்டும். திருக்கோவிலுக்குப் போகும்போது, ஸ்கான்கு செய்து, தோய்த்துவர்ந்த வஸ்திரம் தரித்து, தேங்காய், பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, முதலியன கொண்டு செல்லுதல் வேண்டும். திருக் கோவிலுக்குச் சமீபித்தவுடனே கால் கழுவிக் கோபுரத்தைத் தரிசித்துச் சிவ நாமங்களை உச்சரித்துக் கொண்டு உள்ளே போதல் வேண்டும். உள்ளே சென்றதும் பலிபீடம், கொடிமரம், இடப் பேரவர் வழிபாடு முடித்து, ஆன்கள், அட்டாங்க நமஸ்காரமும், பெண்கள் பஞ்சாங்க நமஸ்காரமும் செய்தல் வேண்டும். பின்பு கோயிலைச் சுற்றி வலம்வந்து, வணங்குதல் வேண்டும்.

சுவாயி சங்கிதானங்களை வணங்கும்போது முறையே விளாயகர், நந்திதேவர், மூலவிங்கம், சபாபதி, சோமாங்கந்தர் பரிவாரதேவர்கள், மூலஸ்தானம், அம்மையர், சன்டேகரர், வழிரவர் முதலிய தேவர்களை வணங்குதல் வேண்டும். நித்தியழும் ஆஸய தரிசனம் செய்ய இயலாதவர்கள் புண்ணிய நாலங்களிலாயினும் தரிசிக்க வேண்டும்.

III பின்வருஞ் சிசார்மிகுடர்களையுடைய பாடங்களை ஏற்றி அவற்றின் பொழுப்புரையைத் தருக:

- (அ) “கருவாய்க் கிட்டுஞ் கழுலே...”
- (ஆ) “ஆஞ்சைந் தோண்டர் செய்த யாள்வையும் ..”
- (இ) “யெப்பநைய்த் திரிவேலை...”

(அ) “கருவாய்க் கிடந்துக் கழியே
 நினையுங் கருத்துக்கடமேன்
 உருவாய்ந் தேர்ந்துஞ்சன் நாம்
 பயிள்றேன் உந்தநூள்
 திருவாய்ப் பொலியச் சிவாய
 நமிலவன்று நீறணிந்தேன்
 தருவாய் சிவகறி நீபா
 திருப்புளி யூர் அர்ஜே”

பொருள்

அடியேன் கருவிற் கிடந்து, திருவநூளால் உமது திருவடையினையே நினைக்கின்ற காதல் நீங்காரு இருந்தேன். கருவினின்றும் நீங்கி வெளிப்பட்டு உருவாயியின் தெரிந்து தேவர்குடைய திருநாமத்தை நாவாற் சொல்லிப் பயிலப்பெற்றேன். உமது திருவருட்ட சிறப்பால் திருநெறு திருவாகிப் பொலியும் வள்ளனம் “சிவாயநம்” என்று சொல்லி அதனை கழுத்துப் பூசினேன். திருப்பாதிரிப் புளி யூரின்கண தோன்றுத்துனை நாதராக இருக்கும் அரனே! அடியே நூக்குத் தேவர்குடைய திருவடிப்பேரேங் சிவாஸ்தையத் தந்தருள்க.

(ஆ) “ஆனுடைந் தொண்டர் செய்த வாண்மையுங்
 தம்மைக் கொல்ல
 வாளினைக் கொடுத்து நீங்ற வளவனு
 பெருமை தாலும்
 நானுமற் றவர்க்கு நல்கு நப்பாதா
 மளக்கி வன்றி
 நீண்டத் தொண்டி ஏர்மை நினைக்கிவா
 ராக்க வல்லர்”

பொருள்

ஆனுடைய தொண்டராகிய ஏறிபத்தாயனுர் செய்த ஏர்ச செயல்கையும், தம்மையுங் கொல்லும்படி, தமது உடைவாளையுங் கொடுத்துநின்ற சோழனாருது பெருமையினையும் நானுநானும் அவர்க்கு, அருள் நல்கும் நல்பாகிய இறைவர் நாமே அளந்தாலன்றி, நீளச் செல்லின்ற இந்தத் திருத்தொண்டின் தன்மைகளை நினைக்குமிடத்து, யாவர் அளக்கும் வன்மை யுடையாராவர்?

(இ) “வங்ப ஒய்த்தரி வேண வாவென்று
வல்லி ணையகை யாய்த்திடும்
உம்ப ராஷ்டில(ரு) ஊடறுத்து(அ)ப்
புத்த குய்நிக்க எம்பிராக்
அஸ்பர் ஆவைர்க்க(ரு) அருளி மெய்யடு
யார்க்க(ரு) இன்பம் தழைத்திடும்
செம்பொன் மரயல்க் கேவ டிக்கன்றம்
சென்னி மன்னித் திகழுயே”

பொருள்

பயனில்லாதவனாக அங்கும் இங்குமாகச் சுற்றி உழலும் என்னியேனை, ஆண்டவன் தண்ணளி புரிந்து வலியவந்து இங்கே வாவென்று அழைத்து, என்வளிய விளைப்பதையின் வன்மையினை மாய்த்தழிக்கும் மேலோனுமாயினன். வானுலகத்தையும் ஊடறுத்துச் சென்று அவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டவனும் நின்ற எம்தலைவன், அவபார்த் திகுவார்க்குப் பேரினபத்தைப் பெருக்கும் பெருங்காதல்வாராம் மெய்யடியார்க்குப் பேரினபம் செழித்துத் தழைத்துப் பெருகுமாறு, அத்தகைய செம்பொன்கை யொக்கும் பெரிய தாமரைப் பலராகிய திருவுழக்கண் நம் தலைகள் பொருந்தித் திகழுமாக.

I V திருவன்னுவர் புதல்வரைப் பெறுதல் என்னும் அதிகாரத் தில் கூறியவற்றை உரைநடையிலெழுதுக.

ஒருவன் பெறும் பெறுகளுள் அறியவேண்டுவன அறிதற்குமிய மக்களைப் பெறுதல்லது பிறபேறுகளை நாம் மதிப்பதில்லை. பிறாற்பழிக்கப்படாத நற்குணங்களையுடைய புதல்வரைப் பெறுவானுமின் விளைவத்தாற் பிறக்கும் பிறப்பேறின் கண்ணும் ஒருவகைத் துன் பங்கள் சென்றடையா. அறிந்தோர்; தம்புதல்வரைத் தம் பொரு னேன்று சொல்லுவர், அதற்குக் காரணம் அப்புதல்வர் செய்த பொருள் தம்மை நோக்கி அவர் செய்யும் நல்விளையானே தப்பாமல் வருவதாகும்.

தம் மக்களது சிறுகையான் அளாவப்பட்ட சோறு கலையால் அமிழ்த்தினும் மிக இனியையுடையது. ஒருவன் மெய்க்கிள்பாவாவது மக்களது மெய்யைத் தீண்டுதலாகும். செவிக்கின்பாவாவது அவரது சொல்லைக் கேட்டலாகும். தம் புதல்வருடைய குதலைச் சொற்களைக் கேளாதவர் குழலிசை இனிது, யாழிசையினிடென்று சொல்லுவர். நந்தை புதல்வனுக்குச் செய்யும் நன்மையாவது:

கற்றுராகவையின் கண் அவரினும் மிக்கிருக்குமாறு கல்வியுடைய ஞக்குதல் ஆகும்.

தம் மக்களது அறிவுடைமை பெரிய உலகத்திலுள்ள உயிர்கள் கேள்வாங் தம்மினுமினிதாகும். தன் மகனைக் கல்வி கேள்விகளால் சிறைந்தான் என்று அறிவுடையோர் சொல்லக்கேட்ட தாய், தான் பெற்ற பொழுதை மகிழ்ச்சியினும் மிக மகிழ்வாள்.

கல்வியுடையனுக்கீய தங்கத்தக்கு மகன் செய்யுங் கைம்மாருவது; தன்னரிலும் ஒழுக்கமுங் கண்டார். இவன் தங்கதை இவனைப் பெறுதற்கு என்னதவஞ் செய்தான் கொல்லோ என்று சொல்லுங் சொல்லீ நிகழ்த்துதல் என்பதாகும்.

V. பின்வரும் குற்பாக்களுள் முன்றுக்கு மாந்திரம் விளக்கம் தடுக:

(அ) “அகத்துற நேய்க் குள்ளின ஸ்ரி யத்ரைச
கத்தவருங் காணப்போ நான்”

அருளே ஆணவமலத்தைப் போக்கத் தக்கது என்பதை விளக்க மேற்படி உவரையைக் கூறினார். ஒரு விட்டிலுள்ளோ னுக்கு வந்த பின்னியை, அவ்விட்டினராற்றுள் அறிய முடியும்; வெளியிலுள்ளவர்களால் அறிய முடியாது. அதேபோல ஆன்மா வோடு உள்ள நோயை, ஆன்மாவோடு கல்க்கிருக்கும், அருள் அறிவுதன்றி வெளிருக்கும் அறியமாட்டாது. ஆன்மாவோடு சேர்க் கிருக்கும் திருவருளானது, குருவாகவந்து போக்கினுலன்றி ஆணவ மாகிய நோய் வேறு வழியாகத் தீராது.

(ஆ) “ஷா நடைம் ஓருபாலி ஓருபாலம்
நான் நடைதான் நடுவே நாடு”

இதன்மூலம் ஜங்கெதமுத்தில் அடங்கும் பொருள்களை ஆசிரியர் விளக்குகின்றார். ‘சிவாயங்ம’ என்ற பஞ்சாட்சாத்தில் முதலெழுத் தான், ‘ஷி’ சிவத்தையும் ‘வா’ அருட்சுத்தீவையும் குறிக்கும். ‘ந்’ என்ற ஏழுதது திரோதான் சத்திவையும் ‘ம்’ மலத்தையும் குறிக்கும். நடுவிலுள்ள ‘ய’ ஆன்மாவைக் குறிக்கும். பிறப்பிளை விளைப் பது திரோதானம், மலம் என்பன. அவை ஒருபக்கத்திலுள்ளன, மோட்சத்தைக் கொடுக்கும் சிவமும் சத்தியும், மறுபக்கத்திலுள்ளன. ஆன்மா நடுவே உள்ளது. இவை ஜங்கெதமுத்தில் அடங்குவதைக் காணலாம்.

(இ) “கண்டவற்கரை நானுக் களவிற் கலங்கிப்பீடு
தீவிடிறலுக் கென்னே செயல்”

இக்குறள் மூலம் ஆன்மாவின் ஆற்றலின்மையையும், அவ்வான்மா ஒன்றன் துணைகொண்டே அறியும் என்பதையும் கூறி யுள்ளார். ஆன்மாக்கள் யாதேனும் ஒன்றைச் சார்ந்து ஸிற் தமியல் புடையன. பல முறையும் விழிப்பு விலையில் தாம் கண்டறிக்க பொருள்களை எல்லாம், சொப்பன விலையில் மாறுபடக் காண்வின்ற வஸ்லமையற்ற ஆன்மாக்களுக்குச் செயல்கூடும் உண்டோ? இல்லை என்பதாம்.

VI. யறைஞான சம்பந்தர் வரலாற்றை ஏழுதுக:

இவர் திருப்பெண்ணாகடம் என்னும் திருப்பதியிலே அந்தண குலத்தில் தோன்றியவர். இவரின் கோத்திரம் பராசர முனிவர் பரம்பரையாகும். இவர் இளமைப் பருவத்திலேயே வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் ஜெயந்திரிபறக் கற்றுத் தெளிந்த காரணத்தால் யறைஞானசபந்தரென அழைக்கப்பட்டார். இவர் அந்நாந்தி சிவாச்சாரிய சுவாமிகளிடம் ஞானேபதேசம் பெற்றார். இங்ஙனம் ஞானேபதேசம் பெற்றபின் சிதம்பாத்தைச் சேர்ந்த திருக்காளாஞ்சேரி என்னும் ஊரையடைந்து மௌன விரதம் பூண்டவராய்ச் சிவத்தியானத்தில் வீற்றிருந்தார். அக்காலத்தில் நமமைக்கன்று வணங்கிய உமாபதிசிவாச்சாரியாரின் பக்குஷலிலையைக் கண்டு அவருக்கு ஞானேபதேசஞ்சு செய்தநூளினார். பின்னரும் சில ஆண்டு கள் அத்திருக்காளாஞ்சேரியில் எழுந்தருளியிருந்து மானுக்கர் பலருக்கு ஞானநூல்களை உபதேசஞ்சு செய்து பின் நடேசப்பெற மானின் திருவடி நிழை அடைந்தார். இவர் ஞானநூல்களைப் போதித் தாரேயன்றித் தாமாக ஒரு ஞானநூலையும் இயற்றியதாகத் தெரிய வில்லை. இவரின் மானுக்கராசிய உமாபதிசிவாச்சாரியார் சைவசித் தாந்த சாதனீர் நூல்கள் பதினுடையில் எட்டு நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

வினாப்பத்திரம் 3

† மேம் 3 மணி

பகுதி 1

சிறுக்கமாக விடை எழுதுக:

(1) நான்கு வேதங்களுடெவை?

இருக்கு, யசர், சாமங், அத்வாம் என்பனவாா.

(2) சாமவேதம் என்றைக் கூறுகிறது?

இசையின் தன்மையையும், தேவாகள் இசையினுல் அடையும் மகிழ்ச்சியையும் பற்றிக் கூறுகிறது.

(3) பிராம்மணங்கள் என்னும் என்ன?

சுங்கிதைகளில் உள்ள மந்திரங்களின் பொருள், சிறப்பு, பெருமை, பயன் இவற்றை விளக்கிக் கூறும் உரைப் பகுதிகள் பிராம்மணங்கள் ஆகும்.

(4) சாக்த சமய முழுமதற் கடவுள் யா?

சத்தியாவார்.

(5) தூஞ்சைவல்மீய் தநுசாத்தோம் என்றைக் கூறுகிறது?

ஆசாரமுறைகள், பிராயச்சித்தம் என்பனவற்றைக் கூறுகிறது.

(6) இதிகாச புராணங்களை ஒதுவதற்கு அதீகாரிகள் யாவர்?

தூத்திராரும், கான்கு வருணாத்துப் பெண்களுமாவர்.

(7) சாக்த ஆகமங்கள் என வழக்கப்பெறும் தந்தியங்கள் நான்கு எழுதுக.

ஞானுரணவும், சாஸாத்திலகம், பிரபஞ்சசாரம், திரிபுராஷக சியம் என்பன.

(8) நம்மாற்றார் இயற்றிய பிரபந்தங்கள் எவ்வள?

நாலாயிரதிலிலிய பிரபந்தத்திலுள்ள, திருவாளியியம், திருவாய்மொழி, திருவிழுத்தம், பெரிய திருவந்தாதி என்பன.

(9) 'நாச்சியர் திருமொழி' என்னும் பதிகம் யாரால் பாடப்பட்டது?

ஆண்டாளினுல் பாடப்பட்டது.

(10) மாணிக்கவரசக சுவாயிகளின் பிள்ளைத் திருநாமல் எது? திருவாதவூர்.

(11) 'சிவப்பிரகாசம்' என்னும் நூலின் ஆசிரியர் யார்? உமாபத்திசிவாசாரியர்.

(12) திருப்புகற் பாடியவர் யார்? அருணசீரிநாதர் ஆவர்.

(13) கைவரைய சீன்னங்கள் எனவு? விசுதி, உருத்திராக்கம், காவிவஸ்திரம், நீட்சை என்பன.

(14) அன்பகத்தீல்லா உயிரவழக்கை எத்தகையது? வள்ளிலத்தின்கண் வற்றலாகிய மரம் தளிர்த்ததைப் போலாகும்.

(15) அம்பிற்றினும் இனியது எது? தம்மக்களது சிறுகையான் அளாவப்பட்ட சோறு.

(16) பதினூஷ் திருமுறையை அருளிய அறங்கரக் குறிப்பிடுக. திருவாலவாயுடையார், காரைக்காலம்மையார், சேரமான் பெருமானுயனர், நக்கிரர், கபிலர், பரணர் என்போராவர்.

(17) பெரியபூரணம் அருளிசெய்தவர் யார்? சேக்கிழார் சுவாயிகள்.

(18) நெஞ்சளிடு தூது ஆசிரியர் யார்? உமாபத்திசிவாசாரியர்.

(19) 'விசுவாண்மகம்' என்பது யாது? இது உபாகமங்களுள் ஒன்றாகும். உபாகமங்கள் இநுபத் தேவினுள் இறுதியானது. சைவ ஆகமங்களின் வழிநூலாக விளங்குகின்றது.

(20) 'தூல் பஞ்சாக்கரம்' என்பது எந்தெந்த நமசிவாய.

- (21) “வங்கல் யளிக்கிற யாதோட்டம்” என்குள்ளது? நழு நாட்டின் மேற்குக் கரையில், திருக்கேத்தீஸ்வரத்தில் உள்ளது.
- (22) தீருக்கோயிலின் பிரதான பகுதிகள் எவ்வளவு? கர்ப்பக்கிருகம், கொடிமரம், பல்பீடம், கோபுரம், துவாரபாலகர் என்பன.
- (23) யிஞ்ஞானகலர் எனப்படுவோர் யார்? ஆணவமலம் மட்டும் உடையவர்.
- (24) தீருப்பல்லாண்டு என்றால் என்ன? இறைவனின் அருட்செய்களை எடுத்தியம்பி அவரைப் பல்லாண்டு கூறி வாழ்த்துவதாகும்.
- (25) “யின்னு குருவயேல் விளங்க” என்ற நிதிவிதம்பா யாரால் மாடப்பட்டது. கண்டராதித்தரால் பாடப்பட்டது.

பகுதி ॥

ஐந்து வினாக்களுக்கு ட்டீம் விடை எழுதுக.

I தீருநாவுக்கரசனாயனுர் அநூலிய தீருப்பாதிரிப் புளியுர்த் தீருப்பதிக்தத்தில் கூறியவற்றை உரைநடையில் எழுதுக:-

அடியேறுக்கு அன்னையாயும், அப்பனையும், அக்காளாயும் உள்ள இறைவன், அடியேன் மனத்து நீங்காது இருக்க ஏற்றுக்கொண்டான. அவ்விறைவன் தீருப்பாதிரிப் புளியுரின் கண்ணே அடிய வராசிய எங்களுக்குத் தோன்றுத் துணைநாதராக இருந்தனன்.

அவ்விறைவனது தீருவடிகளைப் பற்றுக்க கொண்டிருக்கும்போது, இங்கில் வலத்தைக் கடல்முழனாலும், எங்களுக்குப் புகலிடம் புளியுரிகளை வீற்றி நக்கும் தோன்றுத் துணைநாதின் தீருவடியேயாகும். இறைவன் உள்ளத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதால், அடியே முக்கு மனக்கலவை சேரமாட்டாது. வீஜங்கள் சேரா கமலை அஞ்சமாட்டோம்; தோன்றுத்துணை நாதரது தீருவடிகளைவிட எங்களுக்கு அரியது இல்லை.

என்னை மயக்கிய மாயை அகன்று, ஆணவ இருள் நீங்க, உழையும்மையாரிடம் அன்பு பொருந்த இருந்த இறைவனது தீரு

வழகள் எனதுள்ளத்தில் இருந்தன. எமக்கு வைத்த பொருளாம் என்று சொல்லி மனத்து அடைத்துச் சித்தம் ஒடுக்கிச் சிவாயங் என்றிருக்கின் அல்லால், தோன்றுத்துணை நாதரின் அருளைப் பெறலாகுமோ?

அடியேன் கருவிற்கிடங்கு திருவருளால் திருவழியினையே நினைக்கின்ற காலம் நிங்காது இருந்தேன். கருவினின்றும் நிங்கி, உருவாயியின் தேவரிருடைய திருநாமத்தைச் சொல்லிப் பயின்றேன். திருநீரு திருவாயிப் பொவியும் வண்ணம் ‘சிவாயங்’ எனக்கூறி அழுறுப் பூசினேன். தோன்றுத் துணைநாதரே! அடியேனுக்குத் திருவழிப் பேரும் சிவாயிலையத் தந்தருள்க.

தேவர்களுக்காக, விடத்தை மனியாது உண்டவரே! நிரிபு அசர்க்கை எரித்தவரே! பண்ணுகிய இசை பொருந்திய வேதப் பொருளாம் சீறப்புப் பொருந்திய தோன்றுத்துணை நாதருடைய திருவழகள் எமது கருத்தில் இருந்து எம்மை ஆட்கொண்டன.

தோன்றுத்துணை நாதரே! நமது புண்ணியிப் பயனுணவரே! கங்கையைச் சடாபாரத்தில் வைத்தவரே! அடியேன் புழுவாயிப் பிறக்க கோரினும் உமது திருவடித் தாமரைகள் அடியேனது மனதின் கண் தவறாது பொருந்தியிருக்க வருத்தந்தருளல் வேண்டும்.

மண்ணுலகங் பாதவம் புதுந்து பெருங்கடல் வெள்ளம் முடிவழு உலகங்களும் அண்டம் பிறந்து விண்மீன் வீழ்ச்சிபுவைதாயினும் எமக்கு அச்சுமில்லை. தோன்றுத்துணைநாதருடைய திருவழகளாகிய அழியாத இடத்தைக் கண்டுகொண்டோம்.

துமது சீவபக்திக்குப் பொருத்தமில்லாத செயலைச் செய்த ஜாவனனுடைய உடலை கெரித்தருளினீர். புலியூரில் தோன்றுத்துணை நாதராக உள்ள உம்மைக்கண்டும் திருந்த மனாயில்லாத சமணருடைய கொடிய நெறிப்பட்டுத் திகைத்து, வீட்டின்பங்கத்தும் தேவரிருது திருவடிக்கே அடைக்கலம் புதுந்தேன். அடியேனுகிய யான் இனிப் பிறவி டாவண்ணம் தாங்கிக்கொள்வீராக.

II திருவலநாயனுரது வாழ்க்கை வரலாற்று கழுதுக்;

நாயனு அகத்திய முனிவருடன் சின்னஞ்சுறையிப் போதிகையை அடைதற் பொருட்டு, திருக்கபிலாயத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார். இடையில் உள்ள காசி, காஞ்சிபுரம், திருங்காளத்தி, திருவத்தை, சிதம்பரம் போன்ற தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருவாவடு துறையை அபைந்து அங்கே சுவாமி தூரிசனங்குசெய்துகொண்டிருந்து

தார். பின் அத்தலத்தினின்றும் அகன்று செல்லுங்காலீஸ், காவிரிச்சுதி தீர்த்திலுள்ள வளத்திலே சாத்தனூர் இடையனும் ‘மூலன்’ என்ப வன் உயிரைக், காலன் கொண்டேக, அவனுல் மேய்க்கப்பட்டுவந்த ஆசிரியர்கள் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு கதறிக் கண்ணீர் சொரிக்கு மோப்பனவாயின.

இதைக் கண்ட அருந்தவயோகியார், “இறைவன் அருளால் இப்பக்களின் இடையற்றை ஒழிக்கவேண்டும்; இவன் இன்னுயிர் பெற்றுலன்றி, இப்பக்கள் இன்புரே” என்று ஆலோசித்து, தமது திருமேனிக்கு அரண் செய்து, தமது உயிரை இறந்து கிடக்கும் இடையன் உடலிலே நுழைத்துத் திருமூலராய் எழுந்தருளினார். எழு தலும் பசுரிரகள் அவரை நாந்தமும்ப நங்கி மோங்கு களைத்துத் துள்ளி ஒடி மேய்க்கன.

தூரியன் அஸ்தமனமாக, பசுக்கள் தமது கன்றுகளை சினைந்து தாமே, சாத்தனாருக்குப் பெல்ல மெல்லச் செல்ல, மூலரும் பின் சென்று அவைகள் தத்தம் இல்லங்கட்டு ஏரும்படி சின்றார்.

மூலனுடைய மனைவியார், யோகியாராத் தன் கணவரென்று சினைத்து அழைத்தார். திருமூலாயனார் “உனக்கு என்னேடு யாதோரு சம்பந்தமும் இல்லை” என்று மறுத்து ஒரு பொது மடத் தினுள்ளே புகுங்கு சிவயோகத்தில் இருங்கார். பின் எழுந்து பக்க கள் வந்தவழியே சென்று தாம் சேரித்து வைத்த சரித்தைக் காலைது, இதுவும் இறைவன் உள்ளம் என மெய்ஞ்ஞானத்தால் உணர்ந்தார்.

“சிவபெருமான் தாம் அருளிச் செய்த சிவாகமங்களில் செறிந் துள்ள உண்மைப் பொருள்களை உலகத்தில் நமிழ் நூலாகத் தயியேலைப் பாடுவிக்க அவ்வுடலை மறைத்தருளினார்” என்று தெளிந்து, திருவாவடுதுறையையடைந்து, இறைவனைப் பணிந்து, கோவிலுக்கருகேயுள்ள அரசுமரத்தின்கீழ் மூவாயிரம் வகுடம் சிவயோக மிருந்து, ஓராண்டிற்கு ஓராண்டுப் பாவாக, தமிழ் “மூவாயிரம்” என்னும் திரும்திரத்தைப் பாடியருளினார்.

மூலன் உடலுள் புகுமூள்ளர் “உபதேசம் முப்பது”, “மக்திரம் முந்தாறு” என்ற இரண்டு நூல்கள் இவரால் ஆக்கப்பெற்றன.

இதனைத் திருமந்திரத்தில்,

“மூலன் உரகசெய்த மூப்பது உபதேசம்
மூலன் உரகசெய்த உந்துத மந்திரம்
மூலன் உரகசெய்த மூவாயிரம் தமிழ்
மூலன் உரகசெய்த மூன்றும் ஒன்றுமே”

என்ற பாயிரச் செய்யுளால் அறியலாம்.

III. பின்வருஞ் சிகாற்கிருட்டகணியுடைய பாடல்களை எழுதி அவற்றின் பொழிப்புள்ளையத் தருக:

(அ) “பூச இவியது நறு புண்ணியமாவது நறு
பேச தீவியது நறு பெஞ்சத்துத் தோக்குக் கெல்லாம்
ஆசை கெடுப்பது நறு அந்தம் தாவது நறு
தேசம் புக்குவது நறு திருக்குல வாயன் திருக்கே”

தரித்துக் கொள்ளுங்தோறும் இன்பங் தருவதும், புண்ணிய வடிவாகப் பொலிவதும், தன் பெருமையை எடுத்துப் பேசுக் தோறும் இனிமை பயப்பதும், தவத்தோளின் உலகப் பற்றென் நும் அவாவை அழிப்பதும், எல்லாவற்றுக்கும் முடிவாய் நிற்பதும், எல்லா உலகத்தவராலும் ஏதுப்படுவதும், திருவாலவாயில் எழுந்தருளிய இறைவனின் மேலான செல்வமாய் விளங்குவதும் திருநிறே என்பதாம்.

(ஆ) “அங்கத்துறு நோய்களை யாகீயெல் உழித்தருவி
யங்கம்பளி சிர்கரடல் மாதோட்டநன் எகரில்
பங்கஞ்செய்த யடவளோடு பாலாவியின் கருயேயி
தெங்கம்பொழிடி துழந்ததிருக் கேத்சந் தானே”

அடியார்களின் உடம்பிலுள்ள நோய்களை நீக்கி அருள் புரி பவர் யாவரென்றால், இடப்பாகத்தில் உமாதேவியாரோடு, கப்பல்கள் வந்து தங்கும் மாதோட்ட நகரில் பாலாவியின் கருயில் வினங்கும் தேனனஞ் சோகியால் துழப்பட்ட திருக்கேதிஸ்வரம் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானேயாவர்.

(இ) யின்னுடை உவமேல் விளங்க
வெண்டெடு யாவிகை தூறப்
யோக்குர் குந்ற மேங்குவந்து
நின்றது போலு யெங்குத்
தெங்கு வெங்கு வங்குபோடுந்
தென்றில் மீயம் யங்குது
எக்குர முதையெய்கள் கோவை
யெங்கு கொள்ளும் தாவந்த.

பொருள்:

மின்னலையொத்த யாதாது வழவும் மேலே விளக்க, வெள்ளைக் கொடிகள் கட்டின மாளிகைகள் குறு, பொன்னுவியன்ற மலையொன்று வந்து நின்றது போலும் என்று, தென்னுவென்று வண்டுகள் ரீஸ் காரம் பாடுசின்ற தென்றில்கூயம்பலத்தின்கண் என் அரிய அபிர் தத்தை, எங்கள் இறைவனை அடைவது எங்கானோ!

V. அனைந்தோர் தன்மையைப்பற்றி உங்களினிலை ஏழைக்கணி உரைநடையில் எழுதுக:

சீவன் முத்தார்களாகிய ஞானிகள் எப்பொழுதும் தம்மறிவு, சிவன் அறிவால் கவரப்பெற்றுத் தம்முன்னம் முழுவதும் சிவஞானத்தால் சிரமப்பெற்று விளங்குவார்கள். இவர்கள் முழு உணர்வு பெற்றிருலும் இறைவனையே நோக்கியிருப்பார்கள். வேறு பொருள் களை நோக்கமாட்டார்கள். உலகத் தாக்கம் தமக்கு ஏற்படின் உடனே தம்மறிவை இறைவனிடத்தே செலுத்தும் செயலில் ஆமை போன்றவர்கள். இவர்களுக்குச் சிற்றின்ப வேட்கை நிதயாது. பேரிவு உடையவர்களாய் விளங்குவார்கள். அகத்தும் புறத்தும் திருவருட்டகட்சியையே கண்டு களிப்பார்கள். பற்றற்ற சிகிச்சையில் ஒடும் செம்பொன்னும் ஒப்பனோக்கும் இயல்பு உள்ளவர்கள். இவர்களுக்குச் சஞ்சிதவினை இல்லை. ஆகாமியவினையும் தாக்கம் செய்யாது. பிரார்த்தவினை தணிந்து போகும். இப்பிறவியிலேயே பாருத்தியாகிய சிவானந்த நுகர்வை எய்தியிருப்பார்கள். சிவம் உயிர்கள்மேல் இரங்குவதுபோல், இவர்களும் உயிர்கள், தம்மைப்போல் நந்தகியடைய வேண்டும் என்று இரங்குவார்கள்,

V பின்வரும் குறட்பாக்கள் முன்றுக்கும் விளக்கந் திடுக:

(அ) “கிடைக்கத் தகுமோந்த கேள்வமையாக் கவிலால் எடுத்துச் சமப்பான வின்று”.

திருவருளை அடைந்தோர்க்குக் கடவுள் வெளிப்படுதல் எனிது என்பதை விளக்க, இல்வாசிரியர் மேற்படி உவமையைக் கூறி யுள்ளார். அன்புக்குரிய சுற்றுத்தவர்தான் ஒருவனுடைய சுகமைகள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சுமப்பார்கள். அவன் வறியவனுக் கிருக்கும்போது, அவனது நல்ல சுற்றுத்தவர்கள், அவனுக்குள்ள கடன் முதலியவற்றைக் கொடுத்து அவனைத் தாங்குவார். அது போலச் சிவபிரானும் தம்மைச் சார்ந்த மெய்யடியாருடைய ஆகா

மியவினையையும் பிராரத்தத்தின் பயனுகிய இன்ப துண்பங்களையும் தாமே சுமக்கின்றார்.

(ஆ) “அகலத்து மதுனா யாக்கும் விணாந்கத்து
சகவர்க்கு வந்தருந்த தான்”

முவகை ஆன்மாக்களுக்கும் அருள் செய்யும் முறைகளையிலோ ஆரியர் காட்டுவின்றார். விஞ்ஞானகலாலில் பக்துவமுடையாருக்குச் சிவபெருமான் அவர்களது அறிவிலேசின்று அநுள் செய்து மலத்தை நீக்குவார். பிரளயாகலாலில் பக்துவமுள்ளாரே அவர்களைப்போல், முன்னிலையாய் சின்று ஆணவத்தோடு கன்ம மலத்தையும் நீக்குவார். சகலாலில் பக்குவமுடையாருக்குக் குருவழவாய் வந்து, சிவபெருமான் மும்மலங்களையும் நீக்கியருள்வார்.

(இ) “வெள்ளத்து நால்றி யெங்கும் விடுதிருளாம்
கள்ளத் தீரைவா கடன்”

இக்குறளில் ஆன்மா திருவருளை இழந்து திரிசதன் காரணம் கூறப்பட்டுள்ளது. நல்ல நிறைந்த நிரின்கண்ணே சின்றும், மனம் வேறு பொங்களின் மேல் நாட்டங் கொண்டமையால், அங்கிறப்பருகாது. நீரவேட்கையால் நாவறங்கே செல்கின்றவினைப் போல வும், எங்கும் திருள்ளிங்கி விடந்திருக்கவும், கணவிழித்து நோக்காமல் தடுமோறுவின்ற அறிவிலிகளின் செயல்போலவும், தாம் நிறைந்த திருவருளோடு கலந்து சின்றும், வஞ்சனை பொருங்கிய உலகவாழ்வில் தலைமைபெற்று நிற்கின்ற ஆன்மாக்கள் அறியாமை உடையன என்பதாம்.

VI ஆலயங்களின் அமைப்பு என்னும் பொருள்பற்றி எழுதுக:

ஆலயங்கள் எனப்படும் திருக்கீலாயில்கள் எமது உடற்பைப் போலவே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. புறத்தே காணப்படும் ஆலயங்கள் கருப்பக்கிருக்க, அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், ஸ்நானமண்டபம், அலங்காரமண்டபம், சபாமண்டபம் என ஆறு மண்டபங்களால் அமைந்துள்ளன. இந்த ஆறு மண்டபங்களும் எமது உடலின்கண் உள்ள மூலாதாரம், சவாதிட்டானம், மணிசூரகம், அனைதும், விகந்தி, ஆக்கஞ் என்னும் ஆறு ஆதாரங்களைக் குறிக்கும் என்று கூறுவார்.

சுற்றிலும் மதில்கட்டி ஒருபறும் ஒரு பெரியவாயில் அமைத்து அங்கு ஒரு கோபுரமும் அமைக்கின்றனர். அக்கோபுரத்திற்குத்

தூலலிங்கம் என்று பெயர். தொலையில் வரும்பொழுதே கோயிலின் கோபுரமாகிய தூலலிங்கம் எமக்குத் தேரன்றும், கோபுரத்தைக் காணும் போதெல்லாம் எமக்குத் தெய்வமினைவு உண்டாதும் என்ற நோக்கத்துடன் இத்தனை அமைத்துள்ளார்கள். இக்கோபுரத்தை அரசு கோபுரம் என்றங்கூறுவார்கள்.

அரசு கோபுரத்தில் உலசில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களின் உருவங்களையும் காணலாம். இறைவனின் வீரசெயல்களையும், திருவிளையாடல்களையும், காட்டுகின்ற உருவங்களும் இறைவனைத் தொழுகின்ற திருமால் முதலிய தேவர்களின் உருவங்களும் பிற ஏதும் அதன்கண் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றைக் காணும் பொழுதெல்லாம் இறைவனின் முழுமுதற் றன்மையை உணர்ந்து, அவரின்மேல் அன்புசெலுத்த வேண்டுமென்ற என்னை உண்டாதும்.

அக்கோபுரத்தின் வர்யில்கள் ஒன்றான் மேல் ஒன்றாக ஒற்றைப் படவே அமைந்திருக்கும். வாயில்கள் முன்றாக இருந்தால் நனவு, கனவு, சுழுத்தி என்னும் முன்று அவத்தை நிலைகளையும், வாயில்கள் ஒன்றாக இருந்தால் ஜம்பொறிகளையும், வாயில்கள் ஏழானால் ஜம்பொறிகளுடன் மனம், புத்தி என்னும் இரண்டையும் குறிக்கின்றன என்பர். எத்தனை வாயில்கள் இருந்தாலும் நில மட்டத்தில் உள்ள வாயில் வழியாகவே நாம் உட்செல்ல முடியும். இவ்வாறே கடவுளின் மேல் நாட்டம் செல்லும்போது மனம் ஒன்றே பயணபடும் என்று சொல்வார்கள்.

கோபுரத்தைக் கடந்து உள்ளே சென்றால் நாம் காண்பது பலிபீடம். துள்ளும் மறியாகிய எமது மனம் பலி ஏற்கக் காத் திருக்கின்ற பலிபீடமாகிய பத்திரிகின்குத்தை விழுந்து வணங்கும் பாவனையாக வணங்கல் வேண்டும். அங்குனம் வணங்குவதினால் எமது மனத்தின்கண் உள்ள காமம், வெகுளி, மயக்கம் முதலிய மிருகங்களை எல்லாம் பலி கொடுத்துவிட்டு இறைவனிடம் செலுத்தும் அன்பொன்றையே மனத்தில் வைத்துக்கொள்கின்றேம் என்பது கருத்தாகும். எனவே எங்களுடைய கிழான் இயல்புகளை எல்லாம் பலிபீடத்தில் பலிகொடுத்து அன்பென்னும் மேலான இயல்புடன் இறைவனை வணங்கச் செல்கின்றேம் என்பதாம்.

கோயிலின் கருப்பக்கிருகம் தீரைச்சீலையினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதை. மாயையாகிய திரைச்சீலை சிவபெருமானை அறியாத வண்ணம் ஆண்மாவின் அறிவை மறைத்திருக்கின்றது என்பதே

இதன் கருத்தாகும். ஞான ஓளி வரும்வரையும் அடியவங்கிய ஆன்மா தவம் கீடற்றல் வேண்டும். நாங்கள் கோயிலுக்குச் சென்று திரைச்சீலை நீங்கும் அளவும் காத்திருக்கின்றோம். மணி ஒரைச் சேட்டிரது. பின்னர் திரைவிலதுகிறது. கர்ப்பூர ஆராதனையாலும் விளக்கினாலும் வெளிச்சமுண்டாகி இறைவனின் காட்சி எழக்குக் கிடைக்கின்றது. இதில் மனமே கருப்பக்கிருக்க என்றும், மனத்தின்கண் நிகழும் ஞானக் காட்சியே தீபாராதனையினால் உண்டாகும் ஓளி என்றும் கூறுவார்கள்.

நீங்கள் கீடு கொடுப்பது
ஏன்ற முறை?

நீங்கள்
உற்பத்தி செய்து
நீங்கள் கீடு கொடுப்பது
ஏன்ற முறை?

வீடுப்பத்தீரம் 4

நேரம் 3 மணி

பகுதி 1

சூக்கமான விடை திருக்:

(1) வேதங்கள் என்றால் தோன்றின?

இருக்குவேதம் சதாசிவமூர்த்தியின் தற்புருடமுகத்திலிருங் தும், யகர்வேதம் சதாசிவமூர்த்தியின் அகோழுகத்திலிருங்கொந்தும், சாமவேதம் சதாசிவமூர்த்தியின் வாமதேவமுகத்திலிருங்தும், அதர்வவேதம் சதாசிவமூர்த்தியின் சத்தியோசாதமுகத்திலிருங்தும் தோன்றின.

(2) இங்குவேத பிரார்ணங்கள் எவ்வ?

ஐதரேயம், கெளசீதீயம் என்பனவாகும்.

(3) அதர்வவேதத்தில் கூறப்படுவன எவ்வ?

அரசனின் வெற்றி, நோய்கள், பகை, சீவன் முத்தி, கனவு, ஆயுள், விவாகம், இல்லாழுக்கை, பிருநுக்காரம், புருடசகுணம் முதலியன.

(4) சாக்த ஆகமங்கள் முன்று எழுதுக.

காமலாவிலாசம், சாரதாஸ்திலகம், பிரபஞ்சசாரம் என்பன.

(5) புராணங்களின் பயன் யாது?

வேதங்களின் உண்மையை அறியத் துணைபுரிவதாகும்.

(6) இந்து சமயத்தின் சிறப்புடைப் பிரிவுகள் எவ்வ?

கசவம், வைணவம், சாக்தம் என்பன.

(7) உண்மை விளக்கத்தின் ஆசிரியர் யார்?

மனவாசகங்கடந்ததேவர் ஆவர்.

(8) தீசுப்பானுந்வர் பாடிய பதிகம் என்ன?

‘அமலங்குதி என்னும் பதிகம்’ ஆகும்.

(9) வைணவ சமயத்தைத் தமிழில் பற்பிய பெரியார் யார்?

சீராமானுசர் ஆவர்.

(10) மனிவசகர் அருளிய நூல்கள் எவ்வ? திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்பன.

(11) சமணர்கள் நாவுக்கரசருக்கு ஆற்றிய தீயைகள் எவ்வ? (1) நீற்றறையில் இட்டமை. (2) நஞ்சுட்டியமை. (3) யானையை ஏவியமை. (4) கல்லொடு கட்டிக் கடவில் விட்டமை.

(12) பட்டினத்தடிகள் அருளிய நூல்கள் எவ்வ?

கோயின் நான்மனிமாலை, திருக்கழுமணி மும்மணிக் கோவை, திருவேகம்பழுடையார் திருவந்தாதி, திருவொற்றி யூர் ஒருபாவெர்குபாது, உடற்கூற்றுவண்ணம், திரு விடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை என்பன.

(13) உத்தா மீயஞ்சலை வகுத்தவர் யார்? வாதராயனர் என்போர்.

(14) மழலைச்சொல் கோநால் எதை இனிமையாகக் கருதுவார்? குழலிசை இனிது; யாழிசை இனிதென்று கருதுவார்.

(15) அப்பற்றமாந்த வழக்கு எது?

இவ்வுலகத்து, இன்பம் நுகர்ந்து அதன்மேல் துறக்கத் துக்குச் சென்றெய்தும் பேரின்பமாகும்.

(16) பன்னின்டாந் திருமுறை யாது?

சேக்கிழார் பெருமான் அருளிய பெரியபுராணம் ஆகும்.

(17) உண்மைநூற்றினக்க ஆசிரியர் யார்? உமாபத்திசிவாசாரியார்.

(18) அந்தக்காணங்கள் எவ்வ?

மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பன.

(19) குழமலம் எத்தனை வகைப்படும்?

சஞ்சிதம், பிராத்தம், ஆகாமியம் என்பன.

(20) துக்கும் பஞ்சாக்கம் என்பது எது?

சிவாயநம் என்பது.

- (21) சந்தன குவர் எந்த யூபச் சேர்தலா? திருக்கலைய பரம்பரை மரபைச் சேர்ந்தவர்.
- (22) 'கடிதெ' வந்த கிரிதீன உரிதலா? சிவபெருமான்.
- (23) அகனமாந்து செய்யாள் என்கே உறைவாள்? முகம் இனியனும், தன்னிடம் வந்த தக்க விருந்தின ரைப் பேறுவானது இல்லின்கண் செய்யாள் உறைவாள்.
- (24) சிவநானபோதத்தின் சார்புநல் எது? சிவப்பிரகாசம்.
- (25) சந்தர் தாது இரு கண்களையும் எந்த இடத்தில் இழுத்தார்? திருவொற்றியுரை நீங்கியதும் இழுந்தார்.

பத்தி II

ஸ்நந்து வினாக்களுக்கு மட்டும் விடை தஞ்க:

I. 'ஆனுடைத் தொண்டர் செய்த ஆண்மை' என்ன?

கருவுரில் உள்ள 'திருவாணிஸீல்' என்னும் பெயருள்ள கோயி வில் வழிபடும் அடியார்களுக்கு, வரும் இடையூறுகளை 'எறிபத்தர்' என்னும் தொண்டர் நீக்கிவந்தார். ஒருங்கள் சிவகாமியாண்டார் என்னும் அடியார், பூக்கொய்து சென்றபோது, புகழ்ச் சோழனுது பட்டவர்த்தனம் என்னும் யானையானது, மதும் பொழியச் சென்று, சிவகாமியாண்டாரைப் பின் தொடர்ந்து அவர்களைபில் உள்ள பூக்கூட்டயைப் பறித்துக் கீழே கீந்தியது.

சிவகாமியாண்டார் பதைத்து சிலத்தில் விழுந்து சிவது! சிவது! என இறைவனைக் கூவி முறையிட்டார். இதனை எதிரேவந்த ஏறி பத்தனூர் கேட்டு, மிக்க கோபச் சொன்னு, 'அடியார்க்கு யானை வழிப்பகையன்றே' அதனை வெட்டி வீழ்த்துவேன் என்று மழுவேந்தி யானையையும், பாகர்களையும், மழுவால் எறிந்து கொன்னார்.

இதனைக் கேள்வியற்ற புகழ்ச் சோழன் சிவனாடியார்க்கு சேர்ந்த துண்பத்துக்கு மிகவுங்கதீத் தன்னையும் கொல்லும்படி உடைவானை எறிபத்தனிடம் நீட்டினார். யானையும் பாகரும் மழுயவும் தமது

உடைவாளைத்தந்து தம்மையும் கொல்லும் இவ் வன்பர்க்குத் தீங்கு ரினைத்தேனே என எண்ணி எனது உயினா மாய்க்க வேண்டும் என்று அந்தவாளால் தமது கழுத்தை அரியத் தொடங்கினார்.

இவ்வேலையில் இறைவன் அருளால், இந்த யானையும் பாகரும், உயிர்பெற்றெழுந்தனர். ஏறிபத்தாது நியரும் தீங்கத்து.

II பின்வரும் சொற்களுடாக் கூறும் திருவிளையாடல்களைச் சூக்கி எழுதுக.

(அ) “நாகந்தாங்கிய மேருவெஞ்சிலையாக் குனித்ததோர் விஸ்லார்.....”

(ஆ) “வேள்விதுதுதவர்... ..”

(அ) திரிபுரத்துக்காளாகிய, தாரகாக்கன், கமலாக்கன், வித்தியுன்மாவி என்னும் முவரும், போன் வெள்ளி இருங்களாகிய முறை கோட்டைகளை ஆக்கி அரசு செய்தார்கள். இக்கோட்டைகளைப் பறக்கவைத்து உயிர்களை அழித்துத் துண்பஞ் செய்தார்கள். தேவர்கள் அத்துண்பங்களைப் பொறுக்க மாட்டாது, சிவப்ரீராஜ் அடைந்து வழிப்பட்டுத் தமக்கு நேர்ந்த துண்பத்தை முறையிட்டார்கள். சிவபெருமான் அவ்வசரங்களின் கோட்டைகளை அழிக்கத் திருவுளங்கொண்டார். உலகக்குத் தோகவும், தூரிய சந்திரரைச் சிஸ்லாகவும், மேறுமலையை விஸ்லாகவும், திருமாலை அம்பாகவும் கொண்டு அழிக்க முற்பட்டார். திருமால் அக்கோட்டைகள் தமது பெருமையினால் அழிபடப்போகின்றன எனப் பெருமைகொண்டார். அதனைக் கண்ட சிவபெருமான் புன்றுறவுல் செய்தருளினார். கோட்டைகள் சாம்பராயின்.

(ஆ) தக்கன் பெரிய ஒரு வேள்வியைச் செய்தான். இவன் மிகுந்த தவவளிமை உடையவன். பிரயதேவனின் மகனுவான். தவவளியை காரணமாக உடையம்மைபானாத் தமக்கு மகளாகப் பெற்றுச் சிவபெருமானுக்குத் திருமணங்கு செய்வித்தான்.

சிவபெருமான் தனக்கு மநுஷன் என்ற இறுமாப்பிழை, சிவப்ரீராஜைப் புறக்கணித்து வேள்ளி தோடங்கினான். ஏனைய தேவர் களை எல்லாம் வேள்வியில் உபசரித்தான்.

அவனுடைய அகந்ததையை அழித்தருளச் சிவப்ரீரானார் திருவுளங்கொண்டார். தமது நெற்றிக் கண்ணினின்றும் அகோரமுந்தியான வீரபத்திரராத் தோற்றுவித்து, அவரைக் கொண்டு தக

கன் வேள்வியை அழிப்பித்தார். தக்கன் தலையறுபட்டு அவர்கள் எனிய தேவஙும் அவமானம் அடைக்கார்கள்.

III திருவங்ஞவர், விருந்தோம்பல் என்றும் அதிகாரத்தில் கூறிய வற்றை, உமது சொந்த வசனநடையில் எழுதுக.

யளைவியோடும் இல்லிங்கண் இருந்து பொருள் பற்றி வாழ்வதெல்லாம், விருந்தினரைப் பேணி உபசாரக் செய்வதற்கேயாகும். உண்ணப்படும் பொருள் அமிர்தமேயென்றாலும், தன்னிடம் வந்த விருந்தினர் இல்லின் புறத்தேபிருக்கத் தானேயுண்ணுதல் விரும்பத் தக்கதன்ருதம். வருவிருந்தை நடோறும் புறத்துவானது இல்லாம்பக்கையில் பொருள் தொலையாது வளரும்; திருமகளும் மனம் யசிழ்ந்து வாழ்வாள். விருந்தினர்க்கு முன்னதாக விருந்திட்டுப் பின் மிக்கதனை தான் உண்பானது விளைபுலத்திற்கு வித்திடவேண்டுவதில்லை.

தன்னிடம் வந்த விருந்தினரைப் பேணி, இளிவரும் விருந்தைப் பார்த்துத்தான் அதனேரே உண்ண இருப்பவன் மறுபிறப்பில் தேவ னுய்த் தேவர்க்கு நல்விருந்தாவான். விருந்தோம்பலாகிய வேள்வியின் பயன் இன்ன அளவினையுடைத்து என்று கூறத்தக்க அளவுடைத்தன்று. அதற்கு அவ்விருந்தின் தகுதியளவே அளவாகும்.

விருந்தினரைப் போற்றிப் பேணுதவர், ரிஷுயற்ற பொருளை வருந்திக் காத்து, பின் இழுந்து பற்றுக்கோடு இலாயினேம் என இரங்குவர். விருந்தினர்க்கு அளித்தலைப் போற்றுத் தேவதமையானது அறிந்தார்மாட்டு உளதாகாது. பேதுயரிசுமே உண்டாகும். அனரிச் சம்பூ மேண்டுமியன்றிக் குறையாது. முகம் வேறுபட்டு நோக்க விருந்தினர் குழைவர்.

IV. பிள்ளைகளுக்கு சொற்பிரூட்டனையுடைய பாடல்களை எழுதி அவற்றின் பிராழிப்புறையைத் தருக.

- (அ) “புழுவாய்ம் பிறக்கினும்”
- (ஆ) “பிறவி என்றும் இக்கடலை”
- (இ) “விருந்திருவும் பொளியர் ஸிவலோகநாயகன்”
- (ஈ) “புழுவாய்ம் பிறக்கினுக் குள்ளியா
குள்ளை எந்தைத்தே
வழுவா திருக்க வந்தர
வேண்டுமில் வையகத்தே,
திராழுவாக்க ஸிவகி இருந்தார்வி
கெழுப்பிப் புளற்கங்கை சிர்க்கட
யெல்வத்த நிவங்கைன.”

பொருள்

இவ்வகுத்திலே தேவரீரா மெய்யன்போடு தொழுதுறிறும் அடியார்கள்மேல் அருள்புரிந்து, தோன்றுத் துணைநாதராய் இருந்து அடியார்களுக்கு அருட்கருணை செய்யும், திருப்பாதிரிப்புவிழுரின் கண்ணே அமர்ந்த சோதிருப்பே! நாம் செய்த புண்ணியப்பயனை வரே! கங்கையைத் தமது சடாபாரத்தில் வைத்தருளிய சோதிருப்பே! அடியேன் புழுவாய்ப் பிறக்கநேரினும் உமது திருவழக்தாமரைகள் அடியேன்களும் மனத்தின்கண்ணே தவருது பொருந்தியிருக்க வரங் தந்தருநூதல் வேண்டும்.

(ஆ) “பிறவி என்றும்திக் கடலை நீந்தத்தன்
பேர் குந்தந்து) அருளினுள்
அறவை என்று)அடி யார்கள் தங்கள்
அருட்கு ஸாம்புக விட்டுநேர்
உறவிசெய்து) எனை உய்யக் கொண்ட
பிரான்தன் உண்ணைப் பெருக்கமாக
நிறை காட்டிய சேவ டிக்கண்நாய்
சென்னி யள்ளிந்த தீகழுமே.”

பொருள்

பிறவின்று சொல்லப்படும் இப்பெருங்கடலை அடியேன் நீங்களும் பொருட்டுத் தன் பேராட்டு புணையினைச் சீவபெருமான் தந்தருளினான். என்னை ஆதாவில்லாதவன் என்று உலகப்பற்றற்ற சிலையில் தன்னிடியாரு அருள்நிறைந்த கூட்டத்தினுள்ளே புகும்படி விட்டு, மெய்யழியார் உறவினுல் எளியேனை உய்யக்கொண்ட பிரான்துடைய உண்ணைப் பேரின்படி பெருக்கமாம் திறமைகளைக் காட்டி யருளிய சேவாங்கள் நம் நலைகள் நிலைபெற்றுத் தீகழுமாக.

(இ) “சிருந்திருவும் பொளியச் சிலகோக
நாயகன் சேவடிக் கீழ்
அரும் பெருத் வந்வு பெற்றேன்
பெற்றதார் பெறுவா உலகிடு
அடு மூலகுஷ் கழறவழுறி
ஏகம் யன்வாளதுக் காட்
பாரும் சிகங்கு சரியும் பரிசுநாம்
பல்லாண்டு கழறுமே.”

பொருள் :

சிறப்பும் செல்வமும் மிக சிவபூத்தஸீவனா து சேவாயின் கீழே பொருந்துவின்ற வேவரூருவர் பெறவொண்ணா அறிவினைப் பெற்றுக் கொண்டேன். நான் பெற்ற பேற்றை உலகத்தில் யார் பெறவல்ல வர். ஆராரும் உலகத்தாரும் புதூந்து சொல்லக்குழறி, உமாதேவி யாரின் நாயகனுசிய சிவபெருமானுக்கு யாம் அடிமைகளென்று மன்னுலகத்தாரும் வின்னுலகத்தாரும் அறியுவன்னைம் யாம் பல்வாண்டு கூறுதும்.

V. பின்வரும் குறப்பாக்கள் முன்றுக்கும் விளக்கக் கூடுதல்.

(அ) தித்திக்கும் பாருதும் கைக்குந் தீர்த்தினோப்
பித்தத்தீன் முன்றுவிந்த பின்.

பித்த நோயுடையாரது நாவிற்குத் தித்திப்பான பாலும் கூப் பாகவே இருக்கும். பித்தநோய் நீங்கியபோது முன்பு கூப்பாக இருந்த பால் பித்தம் நீங்கிய நாவிற்குத் தித்திப்பாய் இருக்கும். அதுபோல ஆணவமாகிய நோயுள்ள காலத்தில் கூப்பாகத் தோன் றிய “திரோதானசத்தி” ஆணவம் நீங்கிய பின்பு ஆன்மாவுக்கு இரிய பொருளாகத் தோன்றும்.

(ஆ) இருவிஸ்ரேற் ரூப்பே தூயிரியல்பேற் போக்கும்
பொருளுடே விரங்கும் போம்.

இக்குறளில் ஆணவமலம் ஆன்மாவின் குணமன்று என்னும் உண்மை கூறப்பட்டுள்ளது. இருண்மலம் என்னும் ஆணவம் இல்லையானால் ஆணமாக்கக்குப் பிறவித்துந்பம் உண்டாதற்கும் காரணம் என்ன இருக்கிறது. ஆணவம் ஆன்மாவுக்கு இயல்பாக உள்ள குணமானால் சீவுநூனத்தினால் ஆணவம் நீங்கும் பொழுது ஆன்மாவும் அழிந்து விடும். எனவே பிறவித் துன்பத்துக்குக் காரணம் ஆணவம் என்பதாம்.

(இ) அருளிற் பெரிய தமிழ்த்து வேண்டும்
பொருளிற் ரூபியலது போல்.

இக்குறள் தீருவருளினும் சிறக்கது எதுவுமில்கூ என்னும் உண்மையை விளக்குகின்றது. கத்ரவன் ஒளியினுலன்றி உலகம் ஒளிபெறுது; இவ்வாறே சிவபெருமானின் அருளினுலன்றி உயிர்கள் ஞானயடைதல் முடியாது. ஒருவருக்கு மிகவிக இள்ளியமை

யாத்தாய் ஒரு பொருள் வேண்டிய காலத்து, அப்பொருளினும் மேலான வெசூரு பொருள் உலகிலே இல்லாதவாறுபோல திருவருளினும் சிறந்த பொருள் உலகத்து இல்லை என்பதாம்.

VII. அருணங்தி சிவாசாரியரின் வரலாற்றை ஏழுதுக.

அருணங்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் மெய்கண்டதேவருடைய முதல் மாணுக்கராவர். இவர் நடு நாட்டிலே உள்ள திருத்துறை ஊனின்கண் வாழ்ந்தவர். ஆதி சைவப் பிராமணப் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர். இவர் ஆகமக்கட்டில் கரை கண்ணுணர்ந்த பேருடையாளர் என அக்காலத்தில் வாழ்ந்த சைவத்துமிழ்ச் சான்ஸ்கிராவும் மிகப் பாராட்டப்பட்டவர். சகலாகம பண்டிதர் என்னும் காரணப் பெயரை இவருக்குச் சூட்டியுள்ளார்கள். இவர் தம் நாட்டிலுள்ள சைவர்கள் எல்லோருக்கும் குலத்துவாக வீற்றிருந்து ஐங்கெழுத்தை ஒதுவித்தும் தமது அரும் பெரும் போதனைகளால் சைவாரியை நிலை நாட்டியும் சைவித்தாந்த நெறிக்கோர் தலைவராக விளங்கி னார். இவர் எவ்விடத்திற் சென்றாலும் தம் மாணவர்களுக்குச் சமயநால் உண்மைகளை விளக்குவதற்காகவும் சைவ சித்தாந்த நெறியை நிலைநாட்டுவதற்காகவும் சிவாகமங்களை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு செல்லும் வழக்கமுடையவரேன அவரின் புராணம் கூறுகின்றது. இங்கூம் அருணங்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சரியை, சிரியை, மோகங்களில் தமில் சிறந்தவாய் விளங்கிய காலத்தில் மெய்கண்டாரிடம் ஞான உபதேசம் பெறும் பெருவாழ்வை அடைந்தார்.

ஆசிரியர் மெய்கண்டார் குழந்தைப் பருவத்தினராய் இருந்தும் மாணவர் பலருக்கு ஞானநால் கற்பிக்கின்றார் என்பதை அருணங்தி சிவாசாரியர் அறிந்தார். அறிந்ததும் மிக வியப்புக் கொண்ட வராய்த் தம் பரிவாரங்களோடும் விருதுகளோடும் திருவெண்ணெய் கல்லூருக்குச் சென்றார். அப்பொழுது அங்குள்ள சைவ வேளாளர் யாவரும் தெருக்களங்கும் வாழும், கழுக என்பவற்றுல் அழுக படுத்தி வீடுகள் தோறும் நிறைகுடம் வைத்து அவனை வரவேற்று வணங்கினார்கள். மெய்கண்டதேவர் மாத்திரம் அருணங்தியாக எதிர்கொள்ளாது தமது இருக்கையில் வீற்றிருந்தார். அதைக்கண்ட அருணங்தி சிவாசாரியர் மெய்கண்டார் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றார். அப்பொழுது மெய்கண்டதேவர் தமது மாணவருக்கு ஆணவமலத்தின் இயல்பை விளக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அருணங்தி சிவாசாரியர் மெய்கண்டதேவரைப் பார்த்து செருக்கும் சீற்றமும் சேர்ந்த சிங்கதையுடன் “ஆணவ செர்ணுபமா வது என்னை” என்று அதிர்ச்சியுடன் கேட்டார். மெய்கண்டார் இன்முகத்தோடு அருணங்தியாரா நோக்கித் தமது விரலால் அவரைச் சுட்டிக்காட்டி அவர் நின்றநிலையில் ஆண்ணவடிவத்தை விளக்கினர் என்பதைக் குறிப்பித்தருளினார். அருணங்தி சிவாச்சாரியர் மெய்கண்டாரின் திருவருள் நோக்கினால் மல இருந் துகவுப் பெற்றவராய் உண்மை உணர்ந்து அவர் திருவழகனில் வீழ்ந்து வணக்கித் தமக்கு ஞான உபதேசம் கூலக் வேண்டுமென்று இரங்து கேட்டார். மெய்கண்டதேவர் உடனே திருநீரு அளித்துச் சிவ ஞான போதப் பொருளை அருணங்தி சிவாசாரியருக்கு அறி வழுத்தி யருளினார். மெய்கண்டார் தமக்குச் செய்த பெருங்கிறைய மறவாத அருணங்தி சிவாச்சாரியர் சிவஞானபோதத்திற்கு வழி நூலான சிவஞான சித்தியாரின் பாயிரத்துள்ளும் இருபாவிருப்பது என்னும் சித்தாந்த நூலிலுள்ளும் மெய்கண்டாரை வியங்குது துதித் துள்ளார்.

வினாப்பத்திரம் 5.

நேரம் 3 மணி

புதுக் I

சுருக்கியாக விடை செலுதுக:

(1) வேதம் ஒதுவதற்கு அதீகரிக்க யான்?

உபநியனம் பெற்றவர்களாகிய அந்தணர்; அரசர், வணி கர் என்னும் முதல் முன்று வருணத்தவராவர்.

(2) வேதங்கள் எவ்வா?

சிட்டை, வியாக்ரணம், சிருத்தம், சோதிடம், கற்பம், சங்கோவிரிதி என்பனவாலும்.

(3) யக்ஷரேதம் பிரம்மணங்கள் முன்று எழுதுக.

கதத்திரியம், காண்வசாகியம், சதபதம் என்பனவாய்.

(4) தோக்திருப்பங் சுதஞ்சிலி எவ்வேதம்?

இருக்குவேதம்.

(5) வைவா ஆகமங்கள் ஏத்தனை?

பஞ்சாத்திரம்; வைகாசனம் என்பன.

(6) புராணங்கள் பஞ்சலக்கணம் எவ்வப்பெயர் பேறுவதெஹ?

உலகத்தின் தோற்றம், ஓடுக்கம், பாரம்பரியங்கள், மஹு வந்தாங்கள், பாரம்பரியக் கததகள் ஜூந்தையும் கூறு வதால் இப்பெயர் பெறும்.

(7) முதலாற்வார் சௌப்படுவேரா யாவர்?

பொய்க்கையாற்வார், முதத்தாற்வார், பேயாற்வார் என்ப படுவர்.

(8) 'தாசபோதம்' என்னும் நூலை நியந்திரிவார் யா?

இராமதாசர் ஆவர்.

(9) சிவபிரோன் சர்வநிக்க இரவணன் பாடிய வேதம் ஏது?

சாமவேதம்.

- (10) மாணிக்கவரசகரின் அற்புதங்கள் நான்கு எழுதுக.
 (1) குதினா கொள்ளச் சென்று, திருப்பெருஞ்சுறையில் குருவருள் பெற்றமை.
 (2) வைகை பெருக் கெடுத்தமை.
 (3) புத்தாங்களை வாதில் வென்றமை.
 (4) எல்லோருங் காணக் கனகசபையினுள்ளே புகுந்து சிவத்தோடு கலந்தமை.
- (11) சந்தநுசாரியர் யாவர்?
 மெய்கண்டதேவர், அருணாந்தி சிவாசாரியர், மறைஞான சம்பந்தம், உமாபதி சிவாசாரியர் ஆவர்.
- (12) உயாபதி சிவாசாரியரின் குடும்பாவர்?
 மறைஞான சம்பந்த சுவாமிகள்.
- (13) வேதங்களை நான்காக வகுத்தவர் யார்?
 வியாசமுனிவர் ஆவர்.
- (14) திருமூர்த்திகளைத் தொகுப்பித்தவர் யார்?
 முதலாம் இராசாசச் சோழன் ஆவன்.
- (15) தந்தை யக்ஞகார்த்தரம் நன்றி எது?
 கற்றுந் அவையின்கண் அவரினும் மிக்கிருக்குமாறு கல்வி யறிவுடையாக்குதல்.
- (16) “வள்பாற்கன் வற்றால் யாந்தளித்தல்” எதைப் போன்றது?
 அனாத்தின்கண் அன்பில்லாத உயிர், இல்லறத்தோடு கூடிலாம்பதல் போன்றது.
- (17) மறுமையும் இம்மையும் இன்பம் தருவது எது?
 போருளால் பிறங்குது ஜோய்செய்யாத இனிய சொல்.
- (18) ‘சங்கறப் நீராகணம்’ என்றும் நாளின் ஆசிரியர் யாரை?
 உமாபதி சிவாசாரியர்.
- (19) தங்மாத்திரைகள் எவ்வை?
 சுவை, ஒளி, ஊறு, ஒரை, நாற்றம் என்பன.

- (20) பெந்தறிகூடிய என்பது யாது? உயிர்கள் உடம்போடு கூடியிருக்கும் நிலையாகும்.
- (21) அட்டமாசித்திகள் என்கள்? அணிமா, இலகிமா, மகிமா, பிராத்தி, கரிமா, பிராகாமி யம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்பன.
- (22) நிருக்கோவிலிலுள்ள ஆறு மண்டபங்களுமில்லை? கருப்பக் கிருகம், அர்த்த மண்டபம், மகாமண்டபம், ஸ்ரீநானமண்டபம், அலங்கார மண்டபம், சபாமண்டபம் என்பன.
- (23) அத்துவிதம் என்னுடைய என்ன? திருப்பொருள்கள் கலப்பினால் ஒன்றுயும், பொருட்டன் மையால் இரண்டாயும் நிற்கும் நிலை.
- (24) 'சங்கம்' என்பது எதைக் குறிக்கும்? சிவனாழியார் நிருக்கூட்டத்தைக் குறிக்கும்.
- (25) கோயில் நான்மூர்த்திகள் என்னுடைய நூலை இயற்றபவர் யார்? பட்டினத்துடிகள் ஆவர்.

பதுதி II

ஜந்து வினாக்களுக்கு மட்டும் விடை ஏழுதுக.

I. பின்வரும் சிகாற்றிருட்டகளை உடைய பாடல்களை ஏழுதி அவற்றின் பொழுப்புரையைத் தடுக:

(அ) “எயிலது அட்டது...” (ஆ) “விடையான் விரும்பின்”

(இ) “அட்டமூர்த்தி அழகன்...”

(ஈ) “எயிலது வட்டது நற இருக்கும் உள்ளது தறு பயிலப் படுவது நற பாக்கீய யாவது நற துயிலைத் தடுப்பது தறு சுத்தம் தாவது நற அயிலுப் பொரித்து தலத் தாய் வாயான் நிருதீரே”

திரிபுரங்களை எரித்து நீருக்கீயதும்; இம்மை மறுமைப் பேறு களை அடைதற்குத் துணியாய் உள்ளதும், கைவப் பெருமக்காால் நாள்தோறும் பழகப்படுவதும், மங்கலமான வாழ்வை அடையக் கொண்டும், உலகப் பற்றில் முழுகிக் கிடக்கும் உறுக்கத்தை

நிக்குவதும், உள்ளத்தையும் உடலையும் தூய்மை செய்வதும், கூர்தமை பொருந்திய துல்ப்படைட்கலத்தைத் தாங்கியவராய் திருவாலவாயின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானின் மேலான செல்வமாய் வீளங்குவதும் திருந்தே என்பதாம்.

(ஆ) “விடையான் விரும்பியென் நுள்ளத்
தீந்தாள் இனிநாக்கிசு
கடையா அவலம் அதுவிலை
சாரா நம்னையஞ்சோம்
புடையார் கமலந் தயன்போல்
பவரிபா திரிப்புவிழு
உடையன் அடியார் அடியா
யோங்கட் கரியதுங்டே”

பொருள்

சிவபிரான் விருப்பங்கொண்டு, அடியேன் உள்ளத்து எழுந்தருளி வந்துள்ளான். இனி அடியேங்கங்களுக்கு, இங்கு மனக்கவலில் சேர மாட்டாது. நீக்குத்தற்கரிய வினைகள் சேரா. அதனால் னாம், நமகளையஞ்சமாட்டோம். பிரயக்ஞப் போன்ற அந்தனர் பலர் வாழுகின்ற திருப்பாதிரிப் புலியூரில், தோங்குத்துணைநாதாக வீற்றிருக்கும் இறைவனது, திருவடிகள் அடியேங்களாகிய எங்களுக்கு அரியது இல்லை.

(இ) “கட்ட முர்த்தி அழகன் இன்னமு(து)
அப் ஆளந்த வெள்ளந்தாள்
சிட்டன் மெய்ச்சீல் லோக நாயகின்
தென்பெ குந்துவரச் சேவகன்
மட்டு வார்த்தும் மங்கை யானோ
பாகம் வைந்த அழகன்தன்
வட்ட மாயலர்ச் சேவ டிக்கன்நம்
சென்னி உள்ளி மலருமே”

பொருள்

சிவபெருமான், எல்லாமாக இயைந்து ஸிற்கும் சிலையில் என்ன பெருங் திருவருவங்களைக் கொண்டிருள்ளன; மிக்க அழகன்; இனிய அமிழ்தமாகிய பேரின்பய் பெருவெள்ளத்தான்; செம்பொருளாம் பெரியோன்; நிலைபெற்ற சிவவுலக முதல்வன்; தென் பெருந்துறைக் கண் வீற்றிருந்தமுனும் மாறிலா மன்னன்; தேவேனுமுகும் மலர்கூடிய

உமையம்கையாரை ஒரு பாகத்தே கொண்ட ஈருருவில் ஓர் உடம்புடைய எம்மான். அவ் வேற்றுமை வழிவழும் அவனுக்கு மிக்க அழகாகவே காணப்படுகின்றது. அதனால் அவன் பேரழகன், வட்டவழிவமாகிய செங்காமரயசீய அவன் திருவழியினிடத்து நம்முடைய தலை விலைபெற்று விளங்குவதாக.

II. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுக:

திருக்கலாயமலையில் சிவபெருமானுக்கத் திருத்தொண்டு செய்துவந்தவர் ஆலாலஸ்கந்தர். அங்கு அரிந்திதை, கமலினி என்ற மகளின் மீது மனக்கருத்துக் கொண்டார். இதனால் இறைவன் விருப்பப்படி அவர்களின் வேட்கையைத் தணித்தற் பொருட்டு திருமீனப்பாடி நாட்டில் அந்தன குலத்தில் பிறந்தார். இங்குக்கு நம்பியாருர் என்னும் நாமம் குட்டப்பட்டது. இவரை நாசிஸ்க முணையர் வளர்ப்புப்பிள்ளையாக வைத்து வளர்த்தார். நம்பியாரு ருக்குப் புத்தாரில் திருமணம் நடக்க இருந்தனோம் இறைவன் வந்து தடேத்தாட்கொண்டார். இவர் அப்பொழுது திருவெண்ணெய் நல் லூரில் “பித்தாபிறை துடி” என்னும் பதிகம் பாடியருளினார். பின்பு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருப்புன்கூர் முதலைய தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு திருஞாருக்குச் சென்றார். அங்கு இறைவன் தேழுமையாய் திருமனைக் கோலத்துடன் நம்மைப்பாடி நலம் படைப்பாயாக என்று கூறினார்.

கைலையில் இவரைக் காதலித்த அரிந்திதை கமலினி என்ற பெண்களுள் கமலினியார் திருவாருரில் உருத்திர கணிகையர் குலத்தில் பிறந்தார். பரவையார் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று வழி பட்டு வரும்பொழுது சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர் கண்டார். இறைவன் திருவருளினால் பரவையாருக்கும் நம்பியாருருக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. இவர் திருத்தொண்டத் தொகை அருளினார். இவருக்கு குண்டையூர்க்கீழார் நெல்லை அளித்து வந்தார். மழை இல்லாமல் சுந்தரகுக்கு நெல்லை அளிக்க வழியில்லையே யென்று வருந்தினார். இறைவன் கனவில் தோன்றி, ஆசூருநுக்காக உனக்கு நெல்லை அளித்தோம் எனக் கூறினார். இதை அறிந்த சுந்தரர் “நீளினைந்தழேன்” என்னும் திருப்பதிகம் பாடினார். திருவாருரில் பரவையாருடன் திருக்கும் போது திருவாருர்ப் பங்குனி விழாவுக்குச் செலவுக்குப் பொன் வேண்டுத் திருப்புகலூருக்குச் சென்று உறங்கும்பொழுது தலையணையாக வைக்கப்பட்ட செங்கற்

கள் பொன்னுக மாறி இருக்ககண்டார். பின்பு அங்கிதையார் சங்கிலியார் என்னும் பெயரூடன் திருவொற்றியூரில் வளர்ந்து வந்தார். இறைவன் அருளால் சங்கிலியாரை விவாகஞ் செய்தார். சங்கிலியை விட்டுப் பிரியாது கூடியிருப்பதாகக் கூறிச் சுந்தர் விவாகஞ் செய்தார். சங்கிலியாருடன் இருக்கும் போது திருவாரூர் வசந்த விழாவுக்கு வரச் சங்கிலியை விட்டுப் புறப்பட்டார். திரு வொற்றியூருக்குப் புறப்பட்டதும் அவருடைய இருகண்களும் ஒன்றி இழுந்தன. திருவேகம்பத்தை அடைந்து அங்கு நின்றுபாட, இடக் கண் ஒனிபெற்றது. திருவாரூரை அடைந்து அங்கு பதிக்ம்பாட வலக்கண்ணும் ஒனி பெற்றது. பின்பு பரவையாரிடம் இறைவனைத் தூதாக விட்டார். அன்புகொள்ளச் செய்து பரவையாருடன் சேர்ந்து இன்பமாக வாழ்ந்தார். அதன்பின்பு சேரமான் தோழராகி னர். முதலைவாய்ப் பின்கொயை மீட்டார். இறுதியில் கைலையில் இருந்து அனுப்பப்பட்ட வெள்ளையாளையிடு ஏறிக் குதிரைமீது வந்த சேரமானுடே கைலைக்குச் சென்றனர்.

III. நான்கு பாதங்கணிப்பற்றிச் சைவசித்தாந்தம் கூறுவதைச் சூக்கி வரைக:

உலகப்பற்றில் நின்று விடுதலை பெற்றுச் சிவபெருமானின் திருவடிகளை அடைற்றுகிய பாதங்கள் நான்காகும். அவை சரியை, சிரியை, யோகம், சூனம் என்பன. இப்பாதங்கள் ஒவ்வொன்றும் உபாயசிலை, உண்மையிலை என திருவகைப்படும். உபாய நிலை என்பது உலக இன்பங்களைப் பெறுவதற்காகச் செய்யப் படுவதாகும். உண்மையிலை என்பது உலகப்பற்றைத் துறக்கு இறைவன் திருவடிப்பேருகிய முத்தியின்பத்தைக் கருதிச் செய்யப் படுவதாகும்.

சரியை: புறத்தொழிலால் இறைவனின் உருவத்திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாகும். திருக்கோயிலில் கூட்டுதல், மெழுகுதல், திருவிளக்கேற்றுதல், திருந்தவனமறைந்தல், பூவெடுத்து மாலை கட்டுதல், இறைவன் பெருமைகளைப் பாடுதல், சிவனழையார் களுக்குக் குற்றைவல் செய்தல் என்பன சரியைக்குரிய வழிபாடு களார்க். இச்சரியை வழிபாட்டு முறையைத் தாசமார்க்கம் என்றும், சரியையாளர் பெறும் முத்தியைச் சாலோகம் என்றும் கூறுவார்கள். சாலோகம் என்பது பதமுத்தியாகும்.

சிரியை- சிரியை என்பது புறத்தொழில் அகத்தொழில் இரண்டாலும் அருவருலத்திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடா

கும். புதிய மலர்கள், நூபதீபம், தீருமஞ்சனம், தீருவமுது முதலான பூசைக்குரிய உபகரணங்களைத் தயாரித்து அத்தால் வழி பாடு புரிதல். சிரியை வழிபாட்டு நெறியைச் சுற்புத்திரமார்க்கம் என்றும், சிரியையாளர் பெறும் முத்தியைச் சாமீபம் என்றும் கூறுவார்கள். சாமீபம் என்பது, சிரியை வழி சில்லேர் புதல்ஸர் களுக்குரிய உரிமைபோல, சிவபெருமானுக்கு அன்மையில் வீற்றிருந்து, போகங்களை நூக்கல்.

யோகம்:- யோகம் என்பது, அகத்தொழிலால் அருவத் தீரு மேனியை கோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம். அவை, இயம், நியம், ஆசனம், பிரானூயாம் என்பன, இயம் என்பது, (1) இன்னு செய்யாமை, (2) உண்மை, (3) கள்ளாமை, (4) பிரமச்சரியம், (5) அன்பு, (6) வஞ்சகமின்மை, (7) பொறுமை, (8) நூரியம், (9) ஆசாரம், (10) சுத்தி என்னும் பத்துமாம். நியம் என்பது, (1) தவம், (2) மதிழ்ச்சி (3) தெய்வசிங்கத்தை (4) கொடை (5) சிவ பூசை (6) ஞானநூல்களைக் கேட்டல் (7) பறிக்கஞ்சகல் (8) பக்தி (9) செபங் (10) விரதம் என்னும் பத்துமாம். ஆசனம் என்பது யோகத்திலிருக்கும் முறைகள். பிரானூயாம் என்பது, சுவாசத்தை அடக்கி ஆங்கல். யோக வழிபாட்டு நெறியைச் சுகமார்க்கம் என்பர். யோகவழியில் நிற்போர் பெறும் முத்தியைச் சானுபும் என்பர். சானுபம் என்பது, தோறுக்குரிய உரிமைபோடு, சிவபெருமான் கொண்டறைஞம், தீருமேனியைப் பெற்று, அத்திருமேனிக்குரிய போகங்களை நூக்கலாம்.

ஞானம்:- ஞானமென்பது பறத்தெழுப்பில், அந்தத்தொழில் இரண்டுமின்றி அறிவுத்தொழிலால், முஷகத் தீருமேனிகளுக்கும் மேலாய், சித்திய வியாபக சக்திதானங்குப் பிழுபாய் கிறந்து நிற்கின்ற, சிவபிரானிடத்தில் செய்கின்ற வழிபாடாகும். அவை ஞான சாத்திரங்களை ஆசாரியரித்துக் கேட்டல், கேட்ட ஞானத்தை ஆராய்ந்து சிந்தித்தல், சிந்தித்தவற்றைத் தெளிதல் என்பன ஞான வழிபாட்டு நெறியைச் சுமார்க்கம் என்றும், இவர்கள் பெறும் முத்தியைச் சாயுச்சியம் என்றும் கூறுவர். சாயுச்சியம் என்பது, ஞானவழியில் நிற்போன், சிவபெருமானுடைய தீருநடி யில், இரண்டறங்கள்து, நித்தியானங்தத்தை அனுபவித்து வாழுவர்.

IV. அத்துவிதம் என்னும் நிலையைப்பற்றிச் சொல்வதித்தாந்தம் கூறும் முறையைச் சுருக்கி வருக:

அத்துவிதமென்பது, இதுபொருள்கள் கலப்பினால் ஒஸ்ரூபும், பொருட்டன்மையால் இரண்டாயும் நிற்கும் பிள்ளைக் குறிச்சும்

7. Kalakalankarai

எனவே இந்பொருட்கள் ஒன்றேபோன்று கலந்து ஸ்ர்கம் ஸிலை யில் அவற்றை இரண்டென்று உரைக்கவும் முடியாமல் ஒன்றேன் றும் உரைக்கவும் முடியாமல், உள்ளதன்மை அத்துவிதமாகும். இறைவன் கலப்பினால், ஆன்மாக்கள் பலவுமாய்ப் பொருட்டன் மையால் தானேயாய், உடனுதல் தன்மையால் ஆன்மாக்கள் பல வும் தானேயாய், ஸ்ர்பன். சைவ சித்தாந்தநூல்கள், இறைவன் உயிர்களுடன் கலப்பினால், உடலும் உயிரும்போல ஒன்றுய, பொருட்டன் மையால் கண்ணேரியும், கதிரவன் ஒளியும் போல், அவ்வுயிர்களின் வேறுமாய், உயிருக்குயிராக் தன்மையால் கண்ணேரியும் உயிர்நிலும் போல அவ்வுயிர்களோடு உடனுமாய்ப் பிரிப்பின்றிக் கலந்து ஸ்ர்பன் என்றும் அதுவே அத்துவித ஸிலை என்றும் கூறுகின்றன.

உயிர்கள் ஸிலைத்தற்கு, இறைவன் அவற்றுடன், கலந்து ஒன்றுய ஸ்ர்றலும், பொருள்களை உயிர்கள் அறியும்படி அறிவித்தற்கு இறைவன் அவற்றின் வேறுப் ஸ்ர்றலும், அவ்வுயிர்கள், தாம் அநிந்தவாரே அனுபவிக்கும் ஆற்றலின்றி இருத்தலால், அவற்கற அனுபவிக்கும்வண்ணம், செலுத்துதற்கு இறைவன் அவற்றின் உடனுய ஸ்ர்றலும் வேண்டப்படும் என்பதை உணர்க.

இறைவன் உயிர்களோடு, அன்பால் அவையேயாகி ஸ்ருண், அறிவால் தானேயாகின்றுன். ஆற்றலால் அவையே தானேயாகின்றுன்.

V. உமாபதி சிவாசாரியரின் வாழ்க்கைவரவாற்றைக் கூறுக.

இவர் தில்லைவாழுங்களர் மரபிற்குரேன் றியவர். சிதம்பரத்தூதச் சேந்த கோற்றங்குடியில் இருந்து, வாழ்ந்தவர். தில்லைவாழுங்களர் மூவாயிரவருள் தீவரே சைவசித்தாந்த ஞானத்தை உலகுக்குப் பரப்பிய சிறப்புடையவர். சிவாகமங்களை எல்லாம் கற்றுத் தவ நெறியில் ஒழுகி இறைவரது திருவஞூள் பதித்தற்றுயிய பக்குவ ஸிலையை அடைந்தவர். ஒருங்கள் நடராசப் பெருமானுக்கு வழிபாடு முடிச்சதுச் சிவிக்கையில் ஏறி வீட்டிற்குச் சென்று. வழியில் ஒரு திண்ணையில் மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியர் தமது மாணவரோடு வீற்றிருந்தார். இவரைக்கண்டதும் மாணவர்களோக்கி, “பட்டகட்டவையில் பகற்குருடு ஏனுதல் பாரீ?” என்று சொன்னார். இதைக் கேட்ட உமாபதி சிவாசாரியர் இறங்கி, உணர்ந்து மறைஞான சம்பந்தமாகக் குருவாகக் கொள்ளு ஒழுகுவாராயினார்.

பின்பு உமாபதிசிவாசாரியின் பக்குவலிலையை உணர்ந்த மறைஞனசம்பந்தர் ஞானேபதேசங்கு செய்தருளினார். தில்லைவாழுங் தணர்கள் இவரை நடராசப் பெருமானுக்குப் பூசைசெய்யும் தகுதி யற்றவர் எனக்கூறி நீக்கிவிட்டார்கள். இவர் கொற்றவன் குடியில் சிறுகுடிசையில் இருந்தார். இவர் வரலாற்றில் வரும் பகுதியில்; பெற்றுள்ள சாக்பான் என்பவனுக்கு முத்திகொடுத்த செயல் மிகப் பிரசித்திபெற்றது.

சிவபிரானின் கட்டணப்படி, உமாபதிசிவாசாரியர் பெற்றுள்ள சாம்பானுக்குப் பேதமற்ற தீக்கைசெய்து முத்திகொடுத்தருளினாரன்றும், இம்முத்தியை விளம்பரஞ்சு செய்வதற்காக அரசன் முன்னர் முன்னிச் செடிக்கு முத்தி கொடுத்தருளினார் என்றும், அறியக்கூடிக்கிறது.

VI. பின்வருங் குற்பாக்கள் முன்றுக்கும் விளக்கந்திடுக.

(அ) “நலமிலன் நண்ணுக்கு நண்ணிவர்க்கு நலமிலன் சலமிலன் பேர்சங் கான்.”

இக்குறளில் இறைவன் நடுநிகைமையில் தவறுதவன் என்னும் உண்மை கூறப்படுகிறது. தம்மைப் புகலென அடைக்கு வழிபட்டவர்க்குப் பேரின்பத்தை கல்கியும், தம்மை வழிபடாதவர்களுக்குப் பேரின்பத்தை கல்காதும் இருப்பவர் என்றாலும், விருப்பு வெறுப்பு என்பன சிறிதும் இல்லாதவர். இன்பத்தை ஈந்தருளவால், சுக்கரன் என்னும் திருநாமத்தை உடையவர் என்பதாகும்.

(ஆ) “இருளை இருளை எவ்விடத்தீால் எவ்வால் பொருள்கள் இலதோ புளி.”

இக்குறளில் ஆன்மாவுக்குச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் விற்கும் இலக்கணத்தோடு, அவ்வாறு நின்று, தான் சார்ந்துள்ள பொருளை அறியும் தன்மையாகிய ஓர் சிறப்பியவ்பும் உண்டென்னும் உண்மை கூறப்பட்டனளது. இருளோடு கூடினால் இருள் மயமாகியும், ஒளி யோடு கூடினால், ஒளிமயமாகியும், விளங்குகின்ற படிகம் முதலிய பொருள்கள் காணப்படுகின்றன. அப்பழகங்கள் போலவே, ஆன் மாக்கங்கும், சத்தைச் சார்ந்தால், சத்தாகவும்; அசத்தைச் சார்ந்தால், அசத்தாகவும் விற்கும் என்பதும்.

(இ) “இரு பொருளுங்காட்டா தீருகுறுவங் காட்டும் கிடு பொருளுங் காட்டா தீது”

ஆணவம் இருளினும் கொடியது என்றும் உள்ளமையை இக்குறளால் நிலைநாட்டுகின்றார். இருளானது உலகப் பொருள் களின் வேறுபாடுகளைத் தோன்றுவன்னாம் மறைத்து ஸின்றுவும், தனது வழிவத்தைக்காட்டும். ஆணவமானது, தன்னையுங் காட்டாது. பிறபொருள்களையும் காட்டாது என்பதாம். எனவே ஆணவம் என்றும் இருண்மலம் இருளினும் கொடியதென்பதை உள்ளர்கின்றோம்.

வினாப்பத்தீரம் 6

கேள்வி 3 மணி

பதினி 1

சுருக்கமாக விடை எழுதுக:

(1) வேதம் பொது நூலெனப்படுவதேன்?

வைதீக சமயங்கள் யாவற்றுக்கும் பொதுவாக இருப்பதால் பொது நூலெனப்படும்.

(2) பிரமகன்டத்தில் வேறு பெயர்கள் எவ்வ?

பிரபலச்சுருதி, வேதாந்தம், வேதசிரச, உபநிடதம் என்பனவாகும்.

(3) அதேவேதம் பிராண்மை ஏது?

கோபதப் பிராண்மை ஆகும்.

(4) சிவபூராணங்கள் ஜந்து எழுதுக.

சௌவபூராணம், மார்க்கண்டேயபூராணம், இவிங்கபூராணம், கந்தபூராணம், மற்சபூராணம் என்பனவாகும்.

(5) முப்பிரான்களை யெலா?

பதி, பசு, பாசம் என்பன.

(6) ஆந்வரி என்றும் சோலிஸ் பொறுத் தாது?

மகாவிட்டுனுவினுடைய குணங்கவினும், வஷவழகினும் பெரிதும் எடுப்பட்டு, ஆந்வரிகள் எனப் பொறுத்தபடும்.

(7) ‘விரபந்தராம்’ என்றும் நூல், யாரை இயற்றப்பட்டது?

வேதாந்த தேவிகரால் இயற்றப்பட்டது.

(8) வென்னவம் என்பது யாருடைய சமயம்?

விழினுவை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடு வின்றவர் சமயமாகும்.

(9) சுந்தரமுத்தி சுவாமிகள் வரந்தில் நீக்கந்த அற்புதம்கள் நான்கு எழுதுக.

(1) திருவெண்ணெய் நல்லூர்ப் பெருமானுல், விவாகத் திலே தடுக்காட்கோள்ளப்பட்டமை.

- (2) திருவாரூரிலே பரவையாரை மணங்கு செய்தமை.
- (3) குண்டையூரில் கொல்லுப் பெற்றமை.
- (4) பரவையார் ஊடலீலத் தீர்க்க, இறைவன் தூது சென்றமை.
- (10) 'சகலரகம் பண்டிதர் என அழைக்கப்பட்டவர் யார்? அருணங்குதிசிவாசாரியர் ஆவர்.
- (11) சூவசயமிகள் ஒதுவேண்டிய தமிழ் வேதங்கள் எனவை? தேவாரம் திருவாசகம், என்னும் இரண்டுமாம்.
- (12) “என்பிளதீன் சிவப்போகை காய்வது” எது? அன்பில்லாத உயிரை அறக்கடவுள் காயும்.
- (13) திருக்கோணமலைச் சிறப்புக்கணை நாயறியத்தந்த நாயனுர் யார்? திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனுர் ஆவர்.
- (14) ‘திருக்கங்கற்றுப்படியார்’ ஆசிரியர் யார்? திருக்கந்தவூர் உய்யலந்துதேவ நாயனுர்.
- (15) சீவ விரதங்கள் நான்கு எழுதுக. சோமவார விரதம், திருவாதினா விரதம், சீவராத்திரி விரதம், பிரதோஷ விரதம் என்பன.
- (16) குஞநெந்திரியங்கள் எவ்வை? மெய், வாய், கண், முக்கு செவி என்பன.
- (17) சீவவிழிகம் ஏத்தனை வகைப்படும்? பார்த்தவிழிகம், இட்டலிழிகம் என இருவகைப்படும்.
- (18) அட்டதீக்கும் பாலகி யாவரே? இந்திரன், அக்ளிணி, யமன், சிருதி, வருணன், வாயு, குபோன், சுசானன் என்பவராவர்.
- (19) எழுவகைத் தட்சைகளுமியவை? நயனதீட்சை, ஸ்பரிசதீட்சை, மானசதீட்சை, வாசக தீட்சை, சாஸ்திரதீட்சை, யோகதீட்சை, உளத்திரிதீட்சை என்பன.

- (20) உடையென் இன்கை எது? விருந்தோர்பலை இகழும் பேதைமையாகும்.
- (21) 'நல்லவை நாடு இனிய சொலின்' பயன் யாது? பாவங்கள் தேய அறும் வளரும்.
- (22) வானத்தவர்க்கு நல்லிருந்தாவான் யாவன்? தன்னிடம் வந்த விருந்தினரைப் பேணிப், பின் வாக்கடவ தாகிய விருந்தைப் பார்த்துத் தான் அதனேடு உண்ண இருப்பவன்.
- (23) வேதாரணீயத்தில் வேநங்களால் பூட்டப்பட்ட தீருக்கதவு தீரக்கப்படியவர் யார்? தீருநாவக்கரசு சுவாமிகள் ஆவர்.
- (24) தீருமுறைகளை வகுந்தவர் யார்? நம்பியாண்டார் நம்பியாவர்.
- (25) தீருமந்தாத்தை அருளிச் செய்தவர் யார்? தீருமுலாயனூர் ஆவர்.

பகுதி ॥

ஐந்து வினாக்களுக்கு மட்டும் விடை எழுதுக.

I. தீருநானசம்பந்த சுவாமிகளது வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுக:

சௌமநாட்டிலுள்ள சீர்காழியில் சிவபாதவிருதயர் பகவதியார் என்போருக்கு மகனுகப் பிறந்தார். இவருக்கு மூன்று ஆண்டுகள் வந்ததும், தந்தையார் இவரை அழைத்துத் திருக்குளத்திற்கு நீராடச் சென்றார். தந்தையார் குழந்தையைக் குளக்கரையில் இருக்க வைத்து நீராட்டினார். தந்தையைக் காணுத குழந்தை அழத் தோடங் கியது. பின்னையாருக்குத் திருவருள் செய்ய இறைவன் விருப்பங் கொண்டு உமாதேவியாரோடு இடபவாகனத்தில் எழுந்த நளினூர். உமையம்மையார் சிவஞானப்பாலமுதை ஊட்டிப் பின்னையாரின் அழுகையைத் தீர்த்தார். ஞானப்பாலை அருந்தியமையால் ஞான சம்பந்தராய் விளங்கினார். கரையில் வந்த சிவபாதவிருதயர் எவர்

தங்த பாலை உண்டாய் என்று சினக்தார். பாலூட்டியவர் யார்? எனக்குக் காட்டு என்று கொலால் அழித்தார். பிள்ளையர் கோயி லைக் காட்டித் தோட்டையே செவியன் என்னும் பதிக்ததைப் பாடு னார். இந் நிகழ்ச்சி ஊர் முழுவதும் பரவிற்று. மக்கள் பிள்ளையரைச் சிவனெனவே பாராட்டினர்.

பின்பு திருஞானசம்பந்தர் திருக்கோலக்கா என்னும் பதியை அடைந்து “மடையில் வாகை” என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடித் திருவௌங்கெழுத்தைப் பொறிக்கப்பட்ட திருத்தாளங்களைப் பெற்றார். பின்பு திருநீலகண்டப் பெரும்பாண்றோடு நட்புப் பூண்டு யாழ் இசையோடு பல பதிகங்களைப் பாடியருளினார். திருநெல் வாயிலரத்துறைக்குச் செல்ல விரும்பி மாறன்பாடு என்னும் ஊரில் தங்கினார். இதற்கென்ற திருவரத்துறையில் உள்ள ஆலயத்தில் முத்துச்சிவிகை, முத்துக்குடை, முத்துச் சின்னங்களைபனவற்றை வைத்துச் சிவன்டியார்கள் கனவில் தோன்றி ‘இவற்றைத் திருஞானசம்பந்தருக்குக் கொடுக்கல்!’ எனக் கூறியருளினார். அவ்வாறு சம்பந்தர் அவற்றைப் பெற்றார். பின்பு பல தலங்களையும் வணக்கி, சீர்காழியில் திருஞாவக்கரசு சுவாயிகளைச் சந்தித்து இருவரும் தோணி அப்பரை வழிப்படனர். பின்பு கொல்லி மழவன் மன்னனது மகளைப் பீடித்திருந்த முயலகன் என்னும் நோயை நீக்கினார். அங்கிருந்து புறப்பட்டு திருப்பட்டீச்சாத்திற்குச் சென்றார். அங்கே முத்துப் பந்தரைப் பெற்றார். திருவாலடூறையில் இருந்த பிள்ளையாரைச் சிவபாதவிருதயர் கண்டு வேள்வி யாற்றுவதற்குப் போன்கேட்டார். அவர் உடனே “இடிரினும் தளரினும்” என்னும் பதிகத்தைப் பாட, ஒரு பூதம் ஆயிரம் போன்கொண்ட ஒரு பொற்கிழியை அவர் முன் வைத்தது.

பின்பு பல அற்புதங்களைச் செய்து கொண்டு அப்பறும் பிள்ளையாரும் திருமறைக் காட்டை அடைந்தார்கள். அக்கோயில் திருவாயில் சூடப்பட்டமிருப்பதைக் கண்ட திருஞாவக்கரசர் இறைவனை வேண்டிய “பண்ணினேர் மொழியான்” என்னும் பாடலைப் பாடு னார். உடனே கதவு தீறக்கப்பட்டது. பின்பு பிள்ளையாரைத் திருக்கதவு அடைக்கப் பாடவேண்டுமெனக் கேட்க அவர் “சதுரம் மறைதான் துதிசெய்து வணங்கும்” என்னும் பாடலைப் பாடு னார். கதவு அடைபட்டது. பின்பு சமணரை வென்று சைவத்தை ஊர்த்தார். சமணருடன் அனவாதம் புனவாதம் புரிந்து வெற்றி பெற்றார். போதிமங்கை என்னும் திருப்பதியை அடைந்து புத்த

ரூடன் வாதம் புரிந்து புத்தங்கி மீது இடுகீடுக்கச் செய்தார். பல அற்புதங்களைச் செய்தபின் பதினாறு ஆண்டு நிரம்பத் திருங்கல் ஹாளில் வாழ்ந்த நம்பியாண்டார் என்பவருடைய மகனைத் திருஞான சம்பந்தகுடைய வாழ்க்கைத் துணைவியராக்க முடிவு செய்தார்கள். திருமண விழாவில் அன்று “கல்ஹூர்ப் பெருயணம்” என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். பேரோளி தோன்றியது. பின்கொயார் “காதலாநிக் கசிந்து” என்னும் நமச்சிவாயப் பதிகத்தைப் பாடிய வண்ணம் சிவனடியாக்களை அவ்வொளியில் கலக்கச் செய்து தானும் மனைவியாருடன் கலந்திருளினார்.

II. பின்வரும் சொற்களுடைய பாடல்களை எழுதி அவற்றின் பொழுப்புரையைத் தடுக:

- (அ) மாலோடயன்றி .. (ஆ) நின்றஹுஞ்...
- (இ) “மண்பாதலம்புக்கு”
- (ஈ) “யானை டயன்றி யாத வண்ணமு முன்னது நீறு
பேறுகை தேவாக் டங்கள் செய்யது வென்பொடி நீறு
ஏலவு டப்பிடா நீக்கு யிள்பந் தகுவது நீறு
ஆலம் துண்ட மீடந்தெல் மாலவாயன் திருந்தே”

திருமாலுடன் நான்முகனும் அறிய முடியாத தன்மையுள்ளதும், வானுஸ்கின்கண் உள்ள தேவர்களின் திருமேரியின்கண் அணியப்பட்டு விளங்குவதும், உடம்பிளகண் பொருந்திவரும் துண் பங்களை நீக்கி இஸ்பங் தருவதும், நஞ்சை அழதாக உண்ட வீலகண்டத்தை உடையவராய்த் திருவாலவாயின்கண் எழுந்தரளியிருக்கும் சிவபெருமானின் மேலான செல்வமாய் விளங்குவதும் திருந்தே என்பதாய்.

- (ஐ) “நின்றஹுஞ் சமனு மீந்துஹுஞ் தேரும்
நெறியவா நஸ்புங் கூர
வெங்றநஞ் கண்ணுக் பரிசினர் ஒருபால்
பெல்லிய லோமூட னுக்கித்
துண்றுமொன் பெனா மங்கலங்கு குந்து
தாழ்ந்துறு தீரைபல மோதிக்
குன்றுமொன் கானல் வாசம்வந் துலவங்
கேண்மா மலையம்ந் தாரே.”

நின்று உணவை உண்சின்ற சமவளர்களும் இருந்து உணவை உண்சின்ற புத்தர்களும் குதர்க்கவாதம் செய்ய, அவர்களை வென்று

அவர்கள் கொடுத்த நஞ்சையும் அஞ்சாது உட்கொண்டு வாழும் அடியார்கள் குழ உமாதேவியாரோடு எழுந்தருளியிருக்கின்ற சீவ பெருமான் கடல்கூகள் எழுந்து மோதிக் காட்டு மல்லிகை மலர் களை அள்ளிக் கொண்டு சேன்று அயலிலுள்ள காடுகளிலும் மகை களிலும் பரப்புவதால் அங்கெல்லாம் அக்காட்டு மல்லிகை மலர் களின் வாசனை கமாஷ்சின்ற சிறப்பை உடையதாகிய திருகோண மலை என்னும் தலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்றார் என்பதாம்.

(இ) “யன்பா தலம்புக்கு மால்கடல்
முடிமற் றேமுலகும்
வின்பால் தீசகெட்ட டிருகூட்
வீழிநும் அஞ்சல் நெஞ்சே
தீன்பால் நமக்கென்று கண்டோம்
திருப்பா தீப்புலியூக்
கண்பாவு நெற்றிக் கடவுட்
கடரான் கழிவினையே”

போருள்:

நெஞ்சமே! மன்னுவுகம் பாதலம் புகுந்து பெருங்கடல் வெள்ளம் பெருக் கேடுத்து முடி, ஏழு உலகங்களும் அண்டம் பிறந்து, தூரம்சோதுவும் விளமின் வீழ்ச்சியும் படுவதாயினும் நமக்கு அப்ச மில்லை. அழியாத தீடம் எப்தமக்கு உள்ளாக்கக் கண்டு கொண்டோம். திருப்பாதிரிப் பலியூரில் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியுள்ள ஹெற்றிக் கண்ணையுடைய தோன்றுத்துணை நாதராகிய சிவப்பிசுகாச னுடைய திருவடிகளே அவ்வடமாகும்.

III. ஜந்தெயுத்தீன் பெருமையைப் பற்றி உமாபதிசீவாசரிபர் கருத்துக்களை உரைநடையில் எழுதுக.

ஜந்தெயுத்தாலாகிய திருவருளின் தன்மை என்பதாம். ஜந்தெயுத்தையும் திருவருளாகக் கூறியருளினார். ஆகமங்களும் வேறங்களும் சாத்திரங்களும் ஜந்தெயுத்தீன் பொருளையே தெரிவிக்கும் நூல்களாகும். ஒங்கார மந்திரத்துள் சிவன், சக்தி, ஆண்மை, சுதா மாணை, உயிர் என்னும் ஜந்தும் பொருங்கி நிற்கும். சிவபெருமான் உயிர்களில் பொருட்டே ஊனநடனமும் ஞானநடனமும் புரீந் தருள்கின்றார். மலம் ஆன்மாவைப் பற்றிவிற்கும். மலமற்றுவும் ஆன்மா சீவத்தினையடையும், நகாரம் முதலாகச் சொல்லப்படும் தூலபஞ்சாட்சாம் முத்தியில் வேட்கையுடையவர்க்கு உடையது

காது. சிகாரம் முதலாகவரும் பஞ்சாட்சாம் பிறவித் துற்பத்தைப் போக்கவல்லது. இதனைச் சூக்கும் ஜங்கெதமுத்தென்றும் சொல்வார்கள். திருவருளே ஆன்மாவுக்கு வாழ்வளிப்பதாகும். வகாரமானது சிவத்தைக் காட்டி உயிரை உய்விக்கும். குற்றமற்ற மறைப்புச் சத்திக்கும் அநுட்சத்திக்கும் நடவே நில்லாது அநுட்சத்திக்கும் சிவத்திற்குமிடையே நிற்புதநான் வீட்டைவதற்குரிய வழியாகும். எவ்வள வகையான அருள்நூல்களும் பிறவாமைக்கேது வாரிய சாதனங்களையே கூறுவனவாகும்.

IV. திருவருள், முத்தி என்பவற்றைப் பற்றிச் செவுசித்தாந்தக் கருத்துக்களை எழுதுக:-

(அ) திருவருள்: உலகிலுள்ள எவ்வாப் பொருள்களுக்கும் மேலான பொருள் திருவருளேயாகும். உயிர்கள் உலகிலையும், தம்மையும். இறைவணியும் அறிவுதற்குத் திருவருளே துணையாக நின்று உதவிபுரிய வேண்டும். இறைவனின் திருவருளைச் சக்தி யென்றும் கூறுவார்கள். சக்தியின வழிக் குளமென்பதும்.

திருவருள் நாம் பாவுபுண்ணியியப்பல்லைச் செய்யவும், இனபதுன் பப் பயணை நுகரவும் துணையாகி எங்கும் நிறைங்கு சிற்றும். நம்மோடு கலங்கு சிற்றும் திருவருளை அறியாது, உலகப்பற்றிலே முழுகி அவ்வற்படுதல், பாற்கடவில் வாழும் மீன்கள், பாலைப்பருகாது, சிறுபிராணிகளை அநுந்துவதற்கு ஒப்பாகும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. உயிருக்குள்ள ஆணவும் என்றும் கோயை உயிருடன் கலங்குள்ள இறைவன் திருவருளே அறிந்து நிக்கவல்லதாகும். இறைவனின் திருவருள் தான் குருவடிவமாகவந்து, ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்ளுகின்றது. திருவருள் வடிவமான குநினிலுவன்றி நங்கைப் பின்தித்துள்ள ஆணவுமல்ல அகலாது.

வேதம் ஆகைய முதலான நூல்களெல்லாம், இறைவனின் திருவருளால் தோன்றினாலேயாகும். இறைவன் முங்களங்களையு முடைய சகலர்க்கு, மாணிடக் கோலத்தில் குநுவடிவாகி ஆண்டருள் வதுபோல, இருமலத்தினராய் பிரளம்யாகலருக்கு, தமது தெய்வக்கோலத்துடன் எழுந்தருளி வந்தும், ஒருமலத்தராய் விஞ்ஞான கலருக்கு, அவர்கள் அறிவிலே நின்றும் ஆண்டருள்வான்.

(ஆ) முத்தி: முத்திசிலையில் உயிர்கள் பிரிவின்றி இறைவனுடன் உடனும் விற்கின்றன என்பதே செவுசித்தாந்தக் கருத்

தாகும். பெற்ற நிலையில் சிவம் உயிராய் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்பதும், முத்தினிலையில் உயிரிசிவமாய் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்பதும், 'அத்து வித சம்பந்தம்?' எனப்படும். சிவம் உயிருக்குயிராய் இன்று செலுத்தினால்லோ ஆன்மஞானம் உண்டாகாது. ஆன்மஞானம் இல்லாவிட்டால் பதினானத்துக்கு இடமில்லை. ஆன்மா இறைவனுடன் இரண்டாக் கலந்து சிற்கும் நிலையிலே 'அத்துவிதமுத்தி' யெனச் சைவசித்தாந்தம் கூறுகிறது. அத்து வித முத்தியில் இறைவன் உயிரிக்கொத் தன்னுடைய பூணத்துள் அடக்கிக்கொள்ளுகிறுன். சீவன்முத்தினிலை அடைந்தவர் சீவன்முத்தர் எனப்படுவர். இவர் பரமே பார்த்திருப்பர். பல பிறவிகளில் நனுபவித்த பழக்க வாசனையால் பிரபஞ்ச விடயங்களை கோக்கவும் கூடும். அங்கிலையில் ஸ்ரீபஞ்சாடசம் அவர்களுக்குத் துணையாகும். பரமுத்தி நிலையில் ஆன்மா மீளவும் பிரபஞ்ச விடயங்களைச் சேராது.

V. பின்வரும் குறட்பாக்களை எழுதி அவற்றின் பொருளை வரைக:

(அ) "அமர்கள் போல ஒளியுமிகவிருக்கே மாமன் கண் கானுதலை"

இக்குறளில் உயிர்கள் ஆணவமலப் பிணிப்புடைமையால் தமக்கு உயிராயுள் சிவத்தைக் காணப் பெறுமாட்டா எனும் உண்மை கூறப்பட்டுள்ளது. வான வெளியில் தோன்றிச் சூரியன் பரப்புகின்ற பேரொளியானது கூவகயின் கண்ணுக்குத் தோன்று திருப்பதுபோல, சிவபெருமானின் ஞானத்தைக்கொண்டு கானுத ஆன்மாக்களுக்கும் பேரொளியாக விளங்கும் கோதியாகிய சிவமும் தோன்றுது. எனவே சூரிய ஒளி இருந்தும் கோட்டானின் கண் நூக்கு ஒளி விளங்காத தன்மையைப்போல அருள் ஒளி எங்கும் நிறைந்திருந்தும் ஆணவச் சார்புடைய ஆன்மாவுக்கு மெய்யுணர்வு விளங்காது என்பதாம்.

(ஆ) "பொய்யிருட்ட சிந்தைப் பொறியிலர் போதாயம் மெய்யின்டும் கானுர் மிக."

பக்குவயில்லாதார் திருவருளை அறியமாட்டார் என்னும் உண்மை இக்குறளில் கூறப்பட்டுள்ளது. நிலையில்லாத உலக வாழ்வில் நிரமப்ப் பற்றுள்ளவர்களாய், ஆணவ மலத்தால் மறைந்த அறிவினை உடையவராய் சிவஞானப்பேற்றை இழந்தவராயும் உள்ள

வர்கள் அறிவு மயமாகிய திருவருளையும் அத்திருவருளால் ஆகிய கருவடிவத்தையும் சிறிதும் அறியமாட்டார் என்பதாம்.

(இ) “அனுகு துணையறிய ஆற்கேளில் ஜந்தீன் உணர்வை உணரா துயி.”

இக்குறளில் அருள் அறிவிப்பதை அறியாத சிலைகளில் உள்ள உயிர்களின் தன்மை கூறப்படுகிறது. தனக்கு அன்மையாகத் தன்னினத் தொடர்ந்து துணையாக வருசித்திரவனை அறியாமல் வழிக் கெலவோகைப் போலவும், தமக்கு முதலாய் நிற்கின்ற ஆண்மாவை அறியாத ஓர்புலன்கைப் போலவும் ஆண்மாக்கங்கும் தமக்கு உயிராய் நின்றுவன்றதும் திருவருளை அறியமாட்டா தென்பதாம்.

VI. சிவவிங்க வழிபாட்டைப்பற்றிச் சுருக்கி ஏற்றுக:

ஆண்மாக்கங்கும் உலகங்களும் ஒன்றுக்குற்கும் தோன்றுதற்கும் இடையுள்ளது விங்கம். அருவத்திருமேனிகள் நான்கிணையும் ‘சிட்களவிங்கம்’ என்றும், உருவத்திருமேனிகள் நான்கிணையும் ‘சுகளவிங்கம்’ என்றும் கூறுவார். மந்திரத்தினால் சிவவிங்கத்திலே சிவபெருமானைப் பதித்து வழிபடும் சிவியையாளர்க்கும்; யோகிள் உள்ளத்தில் சிவவிங்கத் திருமேனியிலும் எழுந்தருளியிருப்பார். சாஸ்திர மந்திரங்களில் வழிபடும் யோகிகளுக்கும், கடைந்த வழித் தோன்றும் செருப்புப் போலவும், கறந்தவழித் தோன்றும் பாலைப் போலவும், அவரவர் விழுப்பிய வழவாய் சிவவிங்கம் முதலிய திருமேனிகளில் தோன்றி நின்று அருள் செய்வார். சிவவிங்கத் திருமேனியில் எல்லாத் தத்துவங்களும் அடங்கியிருப்பதைச் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன. சிவவிங்கம், பதார்த்தவிங்கம், இட்டவிங்கம் என இருவகைப்படும். பதார்த்த விங்கமென்பது; சிவபெருமான் சுங்காரகாலம் வரையும் சாங்கிததியராய் இருந்து ஆண்மாக்கங்குக்கு அனுக்கிரகிக்கப்படும் விங்கமாகும். இட்டவிங்கமாவது ஆசாரியார் விசேட தீட்சையைப் பண்ணிச் சீட்சைப் பார்த்து “நீ உள்ளளவும் கைவிடாது இவரை நாடோறும் பூசி” என்று அனுமதி செய்து, “அடியேன இச்சரீகம் உள்ளளவும் சிவ பூசை செய்தனறி ஒன்றும் உட்கொள்ளேன்” எனப் பிரதிக்கரை செய்வித்துக் கொண்டு கொடுக்க அவன் வாங்கிப் பூசிக்கும் விங்கமாய்.

அங்கவீனமில்லாதவராய், நோயில்லாதவராய், சிவபூசாவிதி, பிராயச்சித்தவிதி முதலியவைகளை நன்றாக அறிந்தவராய் அறிந்த படியே அனுட்டிக்க வல்லவராய் உள்ளவர் மாத்திரமே விங்கபூசை பண்ண அதிகாரிகளாவர். சிவலிங்க வழிபாட்டினால் முத்தியடைங் தோர் சேரமான்பெருமாள், சாக்கியர், கூற்றுவனுர், தண்டியழகன், நமிங்குதி அடிகள், கோட்செங்கட் சோழன், ஆகிய அடியார்களாவர்.

வினாப்பத்தீரம் 7

ஞேரம் 3 மணி

பத்தி I

சுருக்கமாக வினாட எழுதுக:

- (1) நான்கு வேதங்களும் எத்தனை சாகை உடையன?

இருக்குவேதம் — 21 சாகையும்;
யசர்வேதம் — 100 சாகையும்;
சாமவேதம் — 1000 சாகையும்;
அதர்வவேதம் — 9 சாகையும் உடையன.
- (2) கருமகாண்டத்தின் வேறு பெயர் யாது?

‘அற்பச்சருதி’ எனப்படும்.
- (3) உபநிடத்தொவது யாது?

வேதத்தின் ஞானகாண்டப் பகுதி உபநிடத்தமாகும்.
- (4) இருக்குவேத உபநிடத்தின் எனை?

ஐதரோயம், கெளக்கீதகம் என்பன.
- (5) நிட்டிலூ புராணங்கள் எனவு?

கருடபுராணம், நாரதீயபுராணம், வைணவபுராணம், பாகவதபுராணம் ஆகும்.
- (6) வேதத்தைப் பிராணமாகக் கொள்ளும் சமயங்கள் எவ்வை?

சௌவம், சாக்தம், வைணவம் என்பன.
- (7) வைணவர்களின் கடவுள் யார்?

திருமால் ஆவர்.
- (8) வைணவரூபதய பிரதான நுழைகள் எவ்வை?

வேதம், உபநிடதம், பிரமதுத்தீரம், வைகாசனம், பகவதகீத, நாலாயிரத் தில்விய பிரபந்தம் என்பனவாகும்.
- (9) வைணவ ஆகையங்களை எப்படி அழைப்பர்?

சங்கீதத் தன்மை, தந்திரம் எனவும் அழைப்பர்.

- (10) அப்பு கவாயிகளின் நாள்கு அற்புதங்கள் எழுதுக:
- (1) சமணர்களிட்ட நீற்றறையினின்றும் பிழைத்தமை.
 - (2) படிக்காசு பெற்று அன்னதானால் புரிந்தமை.
 - (3) கல்லைத் தெப்பமாக்கிக் கரையேறியமை.
 - (4) சிலபெருமானால் பொதிசோறு பெற்றமை.
- (11) அனூன்திசீவாசாரியர் இயற்றிய இரு ஹஸ்களினாலை?
- (1) சிவகுானசித்தியார்.
 - (2) இருபா இருப்பது.
- (12) யந்திரம் எஃபதற்குப் பொருள் யாது?
- ‘வினைப்பவளைக் காப்பது’ என்பது பொருளாகும்.
- (13) என்குணங்கள் எவ்வளவு?
- தன்வையத்தினால், தூயவுடம்பினாலும். இயற்கையுணர்வினாலும், முற்றுமணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினிலை நிங்குதல், பேருஞ்சுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலினபழுடைமை என்பன.
- (14) ‘புத்துறைப் பெல்லாம் எவ்வளவு செய்யும்’ யாருக்கு?
- யாக்கை அகத்திள்கண் மின்று இல்லறத்துக்கு உறுப்பாகிய அன்புதையர் அல்லாதார்க்கு.
- (15) ‘யகன் நந்தகளைற்ற முதலீ’ எது?
- தன்ன நிலும் ஒழுக்கமுங் கண்டார்; தூண் நந்தை இவ்வைப் பெறுதற்கு என்னதவான் செய்தான் என்று சொல்லுங் சொல்கூ நிகழ்த்துதல்.
- (16) இலங்கையில் நேவடியபடி பெற்ற இரு தலங்கள் எவ்வளவு?
- திருக்கேதிச்சாம், திருக்கோணேஸ்வரம் என்பன.
- (17) திருவூப்பயன் ஆசிரியர் யார்?
- உமாபதிசீவாசாரியர் ஆவர்.
- (18) விநாயக விரதங்கள் முக்கு எழுதுக.
- விநாயக கதுர்த்தி விரதம், சுக்கிரவார விரதம், விநாயக சட்டி விரதம் என்பன.
- (19) கங்கேந்தியங்கள் எவ்வளவு?
- வாக்கு, பாதும், பாடிகு, பாணி, உவத்தும் எஃபன்.
- (20) மும் பொருள்களு யெல்லை?
- புதி, பகு, பக்கம் என்பன.

- (21) நான்கு பாதங்களுடையவை?

சரியை, சிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன.

- (22) தீருத்தாளம் பெற்ற நாயனுர் யார்?

திருஞானசம்பந்தர் ஆவர்.

- (23) இந்து சமயத்தில் கூறப்பட்ட நான்கு ஆச்சியங்களும் எவ்வை?

பிரமச்சரியம், இல்லறம், வானப்பிரஸ்தம், துறவறம் என்பன.

- (24) தீருவிசெப்பா பாடியருளிய பெரியார்கள் யாவர்?

தீருமாளிகைத்தேவர், சேந்தனூர், கருவுர்த்தேவர், பூங் துருக்கிளாடங்கி, கண்டராதித்தார், வேணுட்டழகன், தீங் வாலியமுதனூர், புருடோத்தமங்கி, சேந்ராயர் என்போராவர்.

- (25) புராணம் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் யாது?

பழைய வரலாறு என்பது பொருளாகும்.

பத்தி ॥

ஐந்து வினாக்களுக்கு டாடும் விடை விடுதிகள்:

I. மெய்கண்டதேவரது வழக்கை வரவாற்றைக் கூறுக:

திருமுகைப்பாடி என்னும் நாட்டில், திருப்பெண்ணாடுதாக என்னும் ஊனில், அச்சுதாளப்பாளருக்கு மகனுக்குப் பிறந்தார். இவர் திருவெண்காட்டர் அருளால் பிறந்தார். இதனால் பெற்றுர் திருவெண்காடர் என்னும் பெயரைச் சூட்டினார்கள்.

இளம் பருவத்தில் சத்திய ஞான தரிசனீகளிடம் அருள் விளக்கம் பெற்ற பரஞ்சோதி மாழுளியர் இவனைக் கண்டு, சிவ ஞானபோத்தை எடுத்துநோத்தார். பரஞ்சோதி மாழுளியர், திருவெண்காடர்மேல் திருஞோக்கஞ் செய்தருளி, “ஒ சிவஞானபோதப் பொருளைத் துழிலுகம் உணர்ந்து உய்யும்படி விளக்கி உரைப்பாயாக” என்று திருவாய்மலர்க்குளி மெய்கண்டர் என்னும் திருப் பெயரையுஞ் சூட்டியருளிச் சொன்னார்.

மெய்கண்டதேவர், திருவெண்ணெய் கல்லூரிலுள்ள பொல் லாப் பிள்ளையார் திருமுனிபு சிட்டைடூட்டியிருந்து, தெளிக்கு, சிவ

குரானிபாதம் என்னும் கைவசித்தாங்குப் பெருநூலை இயற்றியருளி ஞார். அச்சிவஞானபோது நூல்பொருளை நாற்பத்தொன்பது மாணவர்கள் கேட்டனர்.

மெய்கண்டதேவர் முதல் மாணுக்கர் பரம்பரையில் வந்த ஸ்ரீமதிளாய் தேசிகரால் ஸிலைபேறெய்திய மட்ச திருவாவடூரை ஆதீநமாகும். மெய்கண்டதேவர் தம் மாணுக்கருக்கு உண்மையைப் பொருளை உணர்த்திய பின்னர் சமாதி ஸிலையில் வீற்றிருந்து வீட்டின்பப் பேற்றை அடைக்கார்.

II. சிவாஸயத்தில் செய்யத்தகாத ஏற்றங்கள் எவ்வ?

ஆசாரமில்லாது போதல், கால்கழுவாது போதல், செச்சிலுமிழ் தல், மலசலுங்காழித்தல், மூக்குநீர் சிந்துதல், பாக்கு வெற்றிகொடு உண்ணுதல், போசன பானம் பண்ணுதல், ஆசனத்தீருத்தல், காலைநிட்டிகாண்டிருத்தல், மயிர்கோதி முடித்தல், சூதாடல், சீர்சிலே வஸ்திரம் தரித்துக் கொள்ளுதல், சட்டை இட்டுக் கொள்ளுதல், பாநாட்சை இட்டுக் கொள்ளுதல், விக்கிபகத்தைத் தொடுதல், நிருமாலியத்தைக் கட்டதல், கோபுரம், கொடிமரம், பலிபீடம், திடபம், விக்ரிகம் இவைகளின் ஸிறை மிதித்தல், வீணாவார்த்தை பேசுதல், சிரித்தல், சண்டையிடுதல், விளையாடுதல், சுவாமிக் துர்பலிபீடத்துக்கும் குறுக்கே போதல், ஒருதாம் இருதாம் மூஸ்கிரித்தல், திருப்பாட்டபின் வணங்குதல், அபிடேக்காலத்திலும், நிவேதனாகாலத்திலும் வணங்குதல், முற்பக்கத்தும், பிற்பக்கத்தும் வணங்குதல், திருவிளக்கு அவியக்கணமும் தூண்டாதிருத்தல், திருவிளக்கில்லாத போது வணங்குதல், இக்குற்றங்களை அறிந்து செய்தவர் ஈரக்குதல் வீற்றஞ்சு வருந்துவர் என்பதாம்.

III. பின்வரும் சொற்றிருட்களையுடைய பாடங்களை எழுதி அவற்றின் பொழுப்புரையைத் தருக.

(அ) அருத்தம... (ஆ) “சித்தமே புதுந்து ..”
 (இ) பரிந்துநன்...

(ஈ) “அதுத்தம் தாவது நற அவலம் அறுப்பது நற
 வருத்தந் தனிப்பது நற வானம் அளிப்பது நற
 பொதுத்தம் தாவது நறு புன்னியர் பூசும் வெள்ளீர
 திருத்தகு யாவிகை துறிந்த திருஆல வாயான் திருந்த.”

மெய்ஞ்சூனச் செல்வமாய் விளங்குவதும். இடையூறுகளை அகற்றுவதும், உடற்பின்களை ஒழிப்பதும், அழர் உலகப் பேறு

களை அளிப்பதும், திருவருளோடு ஆன்மாவை ஜக்கியப்படுத்துவதும், சிவபுண்ணியப் பேறுடையவர்களால் அனியப்படுவதும், திருமகள் தங்கும் சிறப்பு வாய்ந்த மாடங்களாற் துழப்பட்ட திருவாலவாயின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானின் மேலான செல்லவாய்த் விளங்குவதும் திருச்சேற என்பதாம்.

(ஆ) “சித்தமே புது(து) எம்கூ ஆட்கொண்டு
தன்னு கெடுத்து) உய்யலாம்
யாதி நாததுன் பொறக மற்க
ணைபன் மஹர்கொய்து சேர்த்தலும்
முத்தி தந்து(து) இந்த முவல குக்கும்
அப்புறத்து(து) எகம வைத்திடும்
அத்தன் மாயலரீச் சேவ டிக்கண்நம்
சென்னி மன்னி மஹருமே”

பொருள்:

முற்றவப் பேற்றுவ அடியேன உள்ளத்தின் கண் புதுந்து உறைந்தருளி எம்மை ஆடுமை கொண்டருளி தீவினைகளைக் கெடுத்து, திருவடி சேர்ந்து உய்வதற்குரிய பேரங்பாகிய பத்தியினைத் தங்கு தருளினான். அதனால் அவன்றன் பொன்போன்று பொலிவுறும் திருவடிக்கண்ணே யணங்கமலும் பன்மலர்களை, விதிப்படி கொய்து கொண்டு வங்கு செந்துமிழுத் திருவைங்கெழுத்தாம் பெருமறை புக்கன்று அங்குச்சை செய்து சேர்த்தலும், வீடுபேறு கொடுத்து நம்மை முவல குக்கும் அப்பால் விளங்கும் பேரின்ப நிலையில் வைத்திடும், அப்ப முற்றடைய திருவடித் தாயரைக்கண் நம்முடைய தலைகள் போருந்தி மகிழ்ச்சியுடன் விளங்கும்.

(இ) “பரிந்துநன் மனத்தால் வழிபடு யானி
தன்னுயிரி மேஸ்வரங் கூற்றுறத்
திரிந்திடா வண்ணம் உதைத்தவற் கருஞும்
செங்கமயாரி நம்மையா ஞடயார்
விரிந்துயரி செளாவலி மாதவி புன்னை
வேங்கைவன் செருந்தி சென்பகத்தின்
குஞ்சொடு முல்லி கொடுமிடும் பொழில்துற்
கேணுமா ஸலையாந் தாரோ.”

தம்மைத் தாய மனத்தினால் நினைந்து வழிபட்ட மார்க்கண் டேய முனிவரின் உயிரைக் கொல்லவந்த இயமனை உதைத்துக்

கொன்று அம்மார்க்கண்டேய முனிவருக்கு என்றும் அழியாத வாழ்வை அருளிய செம்பொருளாய் விளங்குகின்றவரும், எம்மை யெல்லாம் தமக்கு மீளா அழிமையாகக் கொண்டவரும், சிறந்த மல்லிகை, மாதவி, புன்னை, லேங்கை, செருந்தி, சென்பகம், குருந்து, மூலஸை என்னும் மரங்கள் புதிய பூக்களுடன் வின்று பொலியும் சோலையால் தூழப்பட்ட திருக்கோணமலை என்னும் தலத் தீவே ஏழுந்தருளியிருக்கின்றார் என்பதாய்.

IV. இன்புறநிலை என்னும் அதீகாரத்தில் உயாபதி சிவாசாரியர் கூறியவற்றை உங்களுக்கு உரைநடையில் எழுதுக.

திருவருளை முன்னிட்டுச் செல்வோர் பேரின்பத்தை அடைவார்கள். சிவம் எப்போதுமே பேரின்பப் பொருளாக விளங்குபவர். இன்ப நுகர்வு ஆன்மாவுக்கே உரியது. சிவத்துடன் ஆன்யாதாடலைபோல் ஒன்றுபடின் இன்பத்தை நுகரும். இதுவே அத்துவித சிகியாரும். மேனா சமாதிஸில் எய்தியவர்கள் இன்மையிலே இன்பத்தை நுகர்வார்கள். இச்சமாதி நிலையில் நிற்பவர்கள் போல் பிழக்கப் பட்டவர்களைப்போல் காணப்படுவார். இவர்களுக்குச் சீல, சீவ வேறுபாடு தோன்றுது. காணபவன், காட்சி, காட்சிப்பொருள் என்ற வேறுபாடு தோன்றுத இன்பாசிலையே உயர்க்க சிகியாரும். அதனை சொல்லாற் கூற முடியாது. எல்லா இன்பங்களிலும் மேலான வீட்டின்பம் உண்டாக வேண்டுமோனால் அயராத பேரங்கு நிலை ஏற்பட வேண்டும். அன்புசிலை ஏற்பட்டால் இன்பங்களைதோன்றும். பேரின்பமே முழுந்த இன்பமாகும்.

V. சினவருச் சூற்பாக்களை எழுதி அவற்றின் பிபாருளை உரைநடையிலெழுதுக:

(அ) “பொறியினர் யொன்றும் புணராத புந்தீக்கு
அறவிவந்த பேர் நன்று அர்.”

இக்குறளில் மெய், வாய், கண், ருக்கு, செனி என்னும் ஐஞ்செலிகளும் கூடாமல் யாதொரு பொருளையும் அறிய மாட்டாத ஆன்மாக்களுக்கு அறிவினை உடையன என்றிட்டபெயர் மிகவும் பிழையானது என்பது கூறப்பட்டுள்ளது.

(ஆ) “பலரைப் புணர்ந்துமிகுட் பாவைக் குண்டென்றும்
கணவர்க்குந் தோன்றுத கற்பு.”

இக் குறளில், கேவலாங்கீ, சகவலாங்கீ, சுத்தாங்கீ என்றும் மூன்று நிலைகளிலும் ஆணவமலம் ஆன்மாவுக்குத் தன்னைக் காட்டாது நிற்கும் என்ற உண்மை கூறப்படுகின்றது. ஆணவத்தை ஒர் பெண்ணுகை உருவுக்கு செய்து அதன்கண் அமைந்துள்ள கொழுய இழிந்த தன்மையை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். அளவில்லாத ஆன்மாக்களுடன் பிரிவின்றிக் கலந்து விண்ணுலும் இருஞ்சமலமாகிய பெண்ணுக்கு ஒரு போதும் தன் வழவத்தைத் தனது கணவர்களாலீய ஆன்மாக்களுக்குக் காட்டாத கற்புத் தன்மை உண்டு என்பதாம்.

(இ) “செய்வாறுந் செய்வினையுந் சேப்பறும் சேப்பறும் உய்வா நூலினன் ருணா.”

இக்குறளில், உயிர் அறியும் உரிமையுள்ள தென்ற உண்மை கூறப்பட்டுள்ளது. புண்ணிய பாவங்களைச் செய்தின்ற புகுடனும் அவனும் செய்யப்படும் வினைகளும், அவ்வினைகளின் பயனுகிய இப்ப துங்பக்களும் அவ்வினைப்படிகளை ஆன்மாக்கள் நுகரும் வண்ணம் செய்யும் இறைவனும் ஆகிய இந்நான்கு திறத்தினையும் தான் ஈடுபெறும் பொருட்டாகப் பொருந்தி நிற்பவன் ஆன்மா என்று அறிவாயாக.

VI. சைவத் திருமுறைகள் பற்றிச் சுருக்கமாக வரைக:

திருமுறைகள் என்பன சிவபெருமானின் புகழுச் சொல்லும் அருட்பறுவல்களின் தொகுப்பாகும். திருமுறையென்பது தெய்வத் தன்மையுடைய நூலெனப் பொருள்படும். எனவே சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டிலும் அடங்கிய நூல்களைல்லாம் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த சீற்புடையனவாம் என்பதை உணர்திக்கிறோம்.

பன்னிரு திருமுறைகள்:-

திருநாளச் சப்பந்தப் பெருமான் பாழியருளிய முந்நாற்றெண் பத்து நான்கு தேவாரத் திருப்பதி ஸ்கல்களை முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் திருமுறைகளாகவும், திருநாவுக்கரசாக்கள், பாழியருளிய முந்நாற்றெழுபத்து மூன்று தேவாரத் திருப்பதிக்கங்களை நாலாம், ஐந்தாம், ஆறாம் திருமுறைகளாகவும், சந்தரமூர்த்தியழக்கள் பாழியருளிய நாறு தேவாரத் திருப்பதிக்கங்களை ஏழாம் திருமுறையாகவும், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் பாழியருளிய திருவாசகத்தையும், திருக்கோவையாரையும் எட்டாம் திருமுறையாகவும், திரு

யாளிகைத்தேவர் முதலிய ஒன்பது அடியார்கள் பாடியருளிய திரு விசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு எனபவற்றை ஒன்பதாங் திருமுறை யாகவும், திருமூலர் பாடியருளிய திருமக்தீரத்தைப் பத்தாங் திரு முறையாகவும், திருவாலவாயுடையார் முதலிய பன்னிருவர் பாடியருளிய நால்களின் தொகுதியைப் பதினேராங் திருமுறையாகவும், சேக்கிழார் பெருமான் இயற்றியருளிய பெரியாராணத்தைப் பன்னிரண்டாங் திருமுறையாகவும் வகுத்துள்ளார்கள்.

இப்பன்னிரு திருமுறைகளுள் முதற் பதினேரு திருமுறைகளையும் தொகுத்துச் சைவ உலகிற்கு அருளிய பெரியார் நம்பியாண்டார்நம்பிகள் ஆவர். திருமுறைகளைத் தொகுப்பித்தவன் முதலாம் இராசூரசௌமன், சேக்கிழார் அருளிய பெரியபுராணத்தின் சிறப்பினையுணர்ந்த சைவச் சான்லேர்கள் அதைப் பன்னிரண்டாங் திருமுறையாகச் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். அன்றுமுதல் திருமுறைகள் பன்னிரண்டு என்ற வரையறை உண்டாயிற்று.

வினாப்பத்திரம் 8

நேரம் 3 மணி

பகுதி I

சிறுக்கமாக விடை எழுதுக:

(1) உபவேதங்கள் எவ்வ?

ஆயுர்வேதம், தனுஷேதம், காந்தருவவேதம், அருத்தவேதம் என்பனவாகும்.

(2) அதர்வவேதம் வேறு எப்பொலி அழுக்கப்படும்?

அதர்வர், அங்கிரஸ் என்னும் முனிவர்களால் அத்தியயங்கு செய்யப்பட்டமையால், 'அதர்வங்கிரஸ்' எனவும், அதர்வணம் எனவும் அழைக்கப்படும்.

(3) சாயவேத உபநிடதங்கள் இங்டு எழுதுக:

சாங்தோக்கியம், கேநேபாசிடதம் என்பனவாகும்.

(4) சிவாகத்தை ஒதுவதற்கு அதிகாரிகள் யாவர்?

சிவதீட்சை பெற்றவர்கள்.

(5) பிரமபுராணங்கள் எவ்வ?

பதுமபுராணம், பிரமபுராணம் ஆகும்.

(6) சைவசாயத் தமிழ்வேதம் எனப் போற்றப்படும் நான்கு நூல்கள் எவ்வ?

தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம், மெய்கண்டசாத்திரம் என்பன.

(7) வைணவ சய ஆற்வார்கள் அருளிய நூற்றிருப்பிள் பெயர்கள்?

நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம் ஆகும்.

(8) விண்ணுவிள் சிங்கங்கள் எவ்வ?

சங்கு, சக்கரம்.

- (9) 'திருப்பாவை' பாரால் யாடுபட்டது?
- ஆண்டாள் என்னும் சூழக்கொடுத்த நாச்சியாரால் பாடப் பட்டது.
- (10) சம்பந்தர் செய்த அற்புதங்கள் நான்கு எழுதுக:
- (1) மூன்றும் வயதில் ஞானப்பாலுண்டு தேவாரம் பாடியமை.
 - (2) திருவரத்துறையில் முத்துப்பல்லக்கு, முத்துச்சீன் னம், முத்துக்குடை பெற்றமை.
 - (3) பாம்பு தீண்மை வணிகனை உயிர்ப்பித்தமை.
 - (4) பாட்காசு பெற்றமை.
- (11) நாலையிர் தீவிய பிரயந்தர்த்தில், முதலாந் திருவந்தாதியை இயற்றியவர் யாவர்?
- பொய்க்கையாழ்வார், எனப்படுவர்.
- (12) 'உறவார்ப்படையாளி' என்பவர் யார்?
- திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் ஆவர்.
- (13) 'தமக்ஞரியவர்'; 'பிறர்க்குரியவர்' யார் யார்?
- தமக்குரியவர்:- அன்பில்லாதவர்.
பிறர்க்குரியவர்:- அன்புடையார்.
- (14) சென்னிப்பத்தைப் பொருளியலில் ஏதென் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்?
- (1) அந்தன் அடிப்பண்பு கூறல்.
 - (2) தொண்டர்க்கருளிய நிறம் கூறல்.
 - (3) தமக்கு அருளிய பேறு கூறல்.
 - (4) அன்படை ஆற்றுப் படுத்துதல், என நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்,
- (15) நாம் ஈந்த போருதிற் பெரிதுவம்பது எப்போது?
- தன்மகளைக் கல்வி கேள்விகளாற் கிறந்தவன் என்று அறிவுடையோர் சொல்லக் கேட்போது உவப்பான்.
- (16) 'மாறிலத்து சங்குயிரிகெல்லங் இல்லை' எது?
- தம்மக்களது அறிவுடையமை.

- (17) ஹாந்திருக்கால் யாரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது? கந்தரமுர்த்தி சுவாமிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்டது.
- (18) குற்றங்கள் ஜந்தாவன எவ்வள? அவிச்சை, அகங்காரம், அவா, விழைவு, வெறுப்பு என்பன.
- (19) எண்ணகைச் சித்திகள் (அட்டமாசித்திகள்) எவ்வள? அணிமா, மகிமா, லகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசுத்துவம், வகிந்துவம் என்பன.
- (20) எண்ணிகைப்பட்ட பொருளாளர் யாவர்? இந்திரன், அக்ஷிரி, யமன், சிருதி, வருணன், வாடு, குபோன், ஈசானன் என்போராவர்.
- (21) ‘கடிதெளவந்த கித்தினையுறிந்து அவ்வரி ஸேனிமற் போம் பா’ இவர்யாரி?
- (22) அருவத்திருமேளிகள் எவ்வள? சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து என்பன.
- (23) ‘ஹம்’ என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் யாது? ஆன்மாக்களை அனாதியே பந்தித்து, அறிவை மயக்கி மறைத்து நிற்பது என்பதாம்.
- (24) காவ சயத்தில் விதீக்கப்பட்ட உத்திக்குரிய சாதனங்கள் எவ்வள? திருக்கோயில், திருவைங்கெழுத்து, திருக்கீரி, சிவனடியார் வரலாறு, திருவருட்பாக்கள், சிவனடியார் சங்கமம், நாற் பாதங்கள் என்பன.
- (25) ஆகங்களை வேறு ஏப்பொய் கோட்டு அழறப்பாரி? சித்தாந்தம் என அழைப்பார்.

பகுதி II

ஜந்து வினாக்களுக்கு மட்டும் விடை ஏழுதுக.

I. பதி, பசு, பாசம் என்னும் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டை விளக்கு:

(அ) பதி: பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருட்களிலும் பதியே மேலானபொருள் என்பது சைவசித்தாந்தக் கோள்கை

யாகும். அது, அருவம், உருவம், குணம் குறி யாது மன்றிக் குற்றமற்றநாய், ஒன்றேயாய், அழிவில்லைத்தாய், அடைதற்ற அரியத்யாய், அடைதற்கு உரியதாய், விளங்குவதாகும். அப்பதியைச் சிவம் என்று தெளிந்த பெய்ஞ்ஞானிகள் கூறுவார். கடவுளின் வடி வம் சொருபசிலை என்றும், தடத்திலை என்றும் இரண்டாகக் கூறப்படுகின்றது. மனத்துால் விளைக்கவும் வாக்கால் சொல்லவும் முடியாத நிலை சொருபசிலையாதும். சொருபசிலையிலுள்ள இறைவன் ஜங்கெயில் செய்யத் திருமேனி கொண்ட விளையினத் தடத்த சிலை என்று கூறுவார்.

இறைவன் தடத்த விலையில் விஸ்ரு ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்ய அருவம், உருவம், அருவநுவம் என்னும் மூன்று தீரு மேனிகளை எடுக்கின்றார்கள். சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து என்னும் நான்கும் அருவத்திந்மேனிகளாம். மகோசாரன், உருத்திரன், தீரு மால், பிரமன் என்பன உருவத்திந்மேனிகள். சதாசிவம் என்பது அருவநுவத் திருமேனியாகும்.

இறைவன் உயிர்கள்மேற் கொண்ட பெநுங்கருணையால் ஜங்கெயில்களைச் செய்து, பிறவிப் பெநுங்கடலினின்றும், கண மேற்றிப் பேரின்பல் பெநுவாழ்வை அளிக்கின்றன.

சொருபசிலையில் சின்ற சுத்தசிவம், உயிர்கள்மேற் கொண்ட கருணைத்திருத்தால் கவபேதங்கள் என்னும் தடத்திலையில் இரங்கியே ஜங்கெயில்களை இயற்றுகிறார்கள். பஞ்சசிருத்திய கருத்தா வாகிய பதிகர, (1) தன்வயத்தகுதல், (2) தூய உடம்பினாலுதல், (3) இயற்கை உணர்வினருதல், (4) முற்றுமுணர்தல், (5) இயல்பாலே பாசங்களில் விஸ்ரு நீங்குதல், (6) பேராளுஞ்சடமை, (7) முடிவிலாற்றுஞ்சடமை, (8) வரம்பிளின்பழுடைமை என்னும் எண் குணங்கள் உண்டு.

(ஆ) பசு: (ஆன்மா) பசு, ஆன்மா, உயிர் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். ஆன்மா சார்ந்ததன் வண்ணமாய், நிற்கும் இயல்புடையது. ஆன்மாவும் ஒரு சித்துப்பொருளேயாகும். ஆனால் இறைவனைப்போல் முற்றறிவுடைய பொருள்ளன. ஆன்மாக்கள் மலத்தினால் கட்டண்டு இருப்பதால் சிற்றறிவுடையன. மலங்கள் பெற்ற ஆன்மா இறைவன் அருளோடு கலக்கும்போது மெய்யறி வடையதாகின்றது.

மலங்களின் சார்புபற்றி ஆன்மாவை முன்றுக்கப் பிரிக்கின்றார்கள், ஆணவ மலத்தை உடைய ஆன்மாக்கள் விஞ்ஞான கலர் என்றும், ஆணவம், கன்மம் இரண்டு மலங்களை உடைய ஆன்மாக்கள் பிரளயாகலர் என்றும், ஆணவம், கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களஞ்சுமடைய ஆன்மா சகலர் என்றும் அழைக்கப் பெறுவார். விஞ்ஞான கலருக்கு இறைவன், ஞானசொருபியாய் அறிவினுள் மின்று உணர்த்துவான் என்பதாகும். பிரளயாகலருக்கு, இயற்கைவடிவே குருவடிவாகவங்து அருள் புரிவார். ஆன்மா சத்தைச் சார்ந்து சத்தையும், அசத்தைச் சார்ந்து அசத்தையும், அறியும்.

(இ) பாசம்: (மலம்): இது அசத்துப் பொள்ளாகும். பாசம் என்பது ஆன்மாவைப் பந்தித்து நிற்கும் மலங்களைக் குறிக்கும். இப்பாசம் ஆணவக், கன்மம், மாயை என முன்றுக்கும். ஆணவம் உயிருக்கு அநாதியாய் உள்ளது. இம்மலம் அளவில்லாத சத்தி களை உடையது. செம்பிற் களிம்புபோல் ஆன்மாவோடு கலந்து சிற்கும் இயல்புடையது. உயிருக்கு ஆணவம் ஒரு குற்றமாகக் கீட்டத் தவில் மலம் எனப்பட்டது. ஆணவம் உயிர்களின் ஞானக் கண்ணொ மறைக்கின்றது. இதனால் ‘இருண்மலம்’ எனவும் படும். இம்மலம் உயிர்களை அக்குத்து இன்னற்படுத்தும்.

கன்மம் உயிரின் சிற்றறிவினால் தோன்றும் விருப்பு வெறுப்புக்களை ஏதுவாகக் கொண்டுள்ளது. இக்காலம் சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியம் என்னும் முன்றுவகையாகும். வினை பக்குவப் படுமெனவும் தூக்குமாய், புத்தி தத்துவத்தைப்பற்றி நிற்கும் கனம் சஞ்சிதம் ஆகும். பிராரத்தம் என்பது ஒருபிறப்பிலே ஆன்மா அனுபவிப்பதற்கென முக்கு கொள்ளப்பட்டதாய் சாதி, பிறப்பு முதலியனவாகப் பலத்திறப்பட்டு அதி தூக்குமாய் நிற்கும் கன்மாகும். ஆகாமியம் என்பது செய்யப்படும் வினையாய். முவகை வினைகளையும் பசுவினை, சிவவினை என இரண்டாகப்பிரிப்பார்கள்.

மாயை அறிவை விளக்குவதற்குத் துணைபுரிகிறது. மாயையும் கன்மமும் ஆன்மாவில் இடையிற் சேர்ந்தவை. இம்மாயை, சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதிமாயை என முன்று வகைப் படும். சுத்தமாயையில் இருந்து சிவத்துவங்களும். அசுத்தமாயையில் இருந்து வித்தியாத்துவங்களும் தோன்றும். பிரகிருதிமாயையில் அந்தக்கரணங்கள் தோன்றும். விழும்வரையும் இருகைப்

போக்க உதவும் விளக்குப்போல ஆன்மா முத்திலிலையை அடையும் வரையும், அறிவைக் கொடுக்கும் கருவியாக மாயை விளக்குகிறது.

11. பின்வரும் சிசாற்னூட்டர்களையுடைய பாடல்களை எழுதி அவற்றின் பொறுப்புரையைத் தருக:

- (அ) ‘பத்தர் தழுப் பாபரன்’
- (ஆ) வெய்யவினை....
- (இ) மாய மெல்லா முற்ற அடையால் விடும் பாடல்
- (ஈ) ‘பத்தர் தழுப் பாபரன் பாரில்
நந்துபார்ப் பான் எனச்
சித்தர் தழுச் சிவபி ராந்திரி
ஸ்ரீ துஞ்சந் செம்வான்
எந்த ஞகீவந்து) இல்புகுந்து) எமைஜு
ஞங்கொண்டு) எம்பணி கொன்வான்
ஒலத்த யாயலச் சேவ டிக்கன்றம்
சென்னி யன்னி யலகுமே.’

பொருள்:-

பக்தர்கள் பெபக்கமும் தழுந்துவரச் சிவபிரான் அந்தணத் திருக் கோலத்துடன் இவ்வுலகத்தின்கண்ணே எழுந்தருளிவந்து, சித்தஞ்சீய சிவஞானிகள் தழுந்துவர தில்லை முதுரின்கண்ணே திருச்சிற்றம் பஸத்து அருட்பெருங்கூத்து இயற்றியருளுகின்றனன். உள்ளக்கலவர் கள் வனுகவந்து எம் உடலாகிய இல்லினகண் புதுந்து, எம்மை அழிகமெகாண்டு, எம் எனிய பணிவிடைகளையும் இனிமையாக ஏற்றுக் கொண்டருள்வன். மெய்யாற்யாருடைய உச்சியின்கள் அச்சமகற்ற வைத்தருளும் திருவடித்தாமரைக்கண் நமத்கூகள் பொருந்தி விளங்குவனவாக.

- (ஆ) “வெய்யவினை யாவுடி யார்மேலாழிந் தருளி
கவயம்மனி சின்றக்டல் மாதோட்ட நன்னகரில்
பையேரிவட யடவாளாடு பாலாவியின் கரையேல்
செய்யசுடை முடியாவத்திருக் கேதீசுந் தானே.”

கொடிய தீவினைகள் அடியார்கள்மேல் வராதுவண்ணம் தடுத் தருளுகின்றவர் யாவரென்றால், உலகின் பல பாகங்களிலுமிருந்து

மக்கள் மிகுதியாகக் கூடுகின்ற துறைமுகச் சிறப்பையுடைய மாதோட்ட நகரத்தின் மருங்கிலேயுள்ள பாலாவியின் கரையிலே விளங்குகின்ற திருக்கேத்சரம் என்னும் தலத்தில் உமாதேவியா ரோடு சிவந்த சடைமுடியினை உண்டயவராய் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானே என்பதாம்.

(இ) “யாயமெல் ஸாமுற்ற விட்டிருள்
நங்க மகிழ்ச்சக்கே
நேயம் நிலாவ திருந்தாள்
அவன்றன் திருவடிக்கே
தேய மெல்லாம்நீச் நிறைஞ்சுந்
திருப்பா திரிப்புவிழு
மேயத்தி வாங்மலர்ப் பாதமென்
சிந்தையுள் நின்றனவே.”

போருள்:

மாயை எனப்படும் பாசம் முழுதும் அகன்று ஆணவம் என்னும் கொடிய இருள் நிங்க, இமயமலை அாசன் புத்திரியாகிய உமா தேவியாரிடத்தே அன்புகொண்டிருந்தான். அவ்விறைவனது திருவடிமலர்களுக்கு, உலகம் எல்லாம் சின்று தொழுகின்ற நிறுப்பாதிரிப் புவியூரின்கண் வீற்றிருந்தருளிய தோன்றுத் துணைநாதருடைய நலம் புரிந்த மலர்போலும் திருவடிகள் அழயேனது நெஞ்சுகத்து சின்றன.

III. திருவள்ளுவர் ‘அன்புடையை’ என்னும் அதிகாரத்தில் கூறிய வற்றை உங்கு உங்கு உரைநடையில் ஏழுதுக.

அன்பிற்கும் பிறர் அறியாமல் அடைத்து வைக்கும் தானும் உண்டோ? தமது அன்பினரது துங்பங்கண்டவிடத்து அன்புடையாரிடத்துப் பொழியும் கண்ணேரே, உண்ணிச்சு அன்பைப் பிறர் அறியத்தாற்றும். அன்பில்லாதவர் எல்லாப் பொருளானும் தமக்கே உரியர், அன்புடையார் தம்முட்பானும் பிறர்க்குரியர். மக்களுமிருக்கு உடம்போடு உன்ன தொடர்பை அன்போடுபொருங்த வந்த நெறியின்பயன்று சொல்லுவர்.

ஒருவனுக்குத் தொடர்புடையார் மாட்டுச் செய்த அன்பு, பிறர் மாட்டும் விருப்பமுடையமையைத் தரும். இதனால் யாவரும் நண்பு என்று சொல்லப்படும் அளவிறந்த சிறப்பினைத் தரும். இல்வாழ்க்கையினின்று இன்பம் நுகர்ந்து பின் துறக்கம் சென்றெய்தும் பேரின்

பம், அன்புடையராய் இல்லறத்தோடு பொருந்திய நெறியின் பயனென்று கூறுவர்.

அன்பு அறத்துக்கும் மறத்துக்கும் துணியாதும். அன்பில்லாத உயிரை அறக்கடவுள்; என்பில்லாத உடம்பை வெயில் காய்க்காற் போலக்காயும், மனத்தின்கண் அன்பில்லாத உயிர் இல்லறத்தோடு கூடிவாழ்தல் வன்னிலத்தின்கண் வற்றலாகிய மரம் தளிர்த்தாற் போல் இருக்கும். இல்லறத்துக்கு உறுப்பாகிய அன்புடையர் அல்லாதார்க்கு புறவுறுப்பெல்லாம் என்ன உதவியைச் செய்யும்; அன்புவழிக்கின்ற உடம்பே, உயிர்நின்ற உடம்பாகும். அன்பில்லாத வர்க்கு உண்டாகும் உடம்புகள், என்பினைத் தோலாற் போர்த்தன வாகும்.

IV. பின்வரும் குற்பாக்களை ஏழத் தாலிகள் பொறுத்துக் கொள்ளுத் தகுகி:

(அ) “அருவும் உருவும் அறிஞர்க் கறிவாம்
உருவும் உடையான் உள்ள.”

இதைவனுடைய திருமேனிக்கு விங்கம் என்று பெயரிட்டுள்ளார்கள், விங்கம் என்பது உயிர்களும் உலகங்களும் ஒவேங்குதற்கும் தோன்றுதற்கும் விலைக்களமாய் விளங்கும் இடங்களும்.

சிவபெருமான் உலகுயிர்களை உய்விக்கும் வண்ணம், சீவம், சத்தி, நாதப், விஞ்சு என்னும் அருவத்திருமேனிகள் நான்கினையும், மகேசுவரன், உருத்திரன், மால், அயன் என்னும் உருவத்திருமேனிகள் நான்கினையும், சதாசிவம் என்னும் அருவருவத்திருமேனியையும், குானிகளில் உள்ளத்தின்கண்ணே தோன்றும் ஞானத் திருமேனியையும் தாங்கியுள்ளான் என்பதாம்.

(ஆ) “விடைகுல மேவினுமெய்ப் பாவகனின் மினாங்
கடவிலினுள் போவதில்லை கண்.”

இக்குறுளில், ஞானகுருவின் அருள் கோக்கமாகிய நயன தீட்சையின் தன்மை கூறப்படுகின்றது.

பாம்பினாற் தீண்டி விடம் ஏறப்படவனின் முன், பாம்புக்கும் பகையாகிய கீரி சென்றிரும் அவ்விடம் நீங்காது. மாங்கிரி கண் தன்ஜீக் கீரியாகப் பாவித்து மங்கிராஞ் செபிக்க விடம் நீங்கும். இங்ஙனமே, திருவருளும் கோரே நின்று ஆன்மாக்களீன் மலத்

மக்கள் மிகுதியாகக் கூடுதின்ற துறைமுகச் சிறப்பையுடைய மாதோட்ட நகரத்தின் மருங்கிலேயுள்ள பாலாவியின் கராயிலே விளங்குகின்ற நிருக்கேத்தச்சாம் என்னும் தலத்தில் உமாதேவியா ரோடு விவந்த சடைமுழுயினை உடையவராய் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானே என்பதாம்.

(இ) “யாயிகல் வாழுற்ற விட்டிருள்
நக யஹயக்ட்கே
நேயம் நீலாவ இருந்தான்
அவன்றன் திருவடிக்கே
தேய மொல்லாம்நின் நிறைந்தந்
திருப்பா தீரிப்புவியூ
மேயநல் ஈர்மயலர்ப் பாதமென்
சிந்தையுன் நின்றனவே.”

போருள்:

மாயை எனப்படும் பாசம் முழுதும் அகன்று ஆணவம் என்னும் கொடிய இருள் நீங்க, இமயமலை அரசன் புத்திரியாகிய உமா தேவியாரிடத்தே அன்புகொண்டிருந்தான். அவ்விறைவனது திருவடிமயர்களுக்கு, உலகம் எல்லாம் நின்று தோழுகின்ற திருப்பாதிப்புவியூனிக்கண் வீற்றிருந்தருளிய தோன்றுத் துணைநாதருடைய நலம் புரிந்த மலர்போலும் திருவழகள் அடியேனது கெஞ்சகத்து ஸின்றன.

III. தீருவள்ளுவர் ‘அன்புடையை’ என்னும் அநிகாந்தில் கூறிய வற்றை உங்கு உரைநடையில் ஏழுதுக.

அன்பிற்கும் பிறர் அறியாமல் அடைத்து வைக்கும் தானும் உண்டோ? தமது அன்பினாரது துங்பங்கள்டானிடத்து அன்புடையாரிடத்துப் பொழியும் கண்ணீரோ, உண்ணீசுற அன்பைப் பிறர் அறியத்தூற்றும். அன்பில்லாதவர் எல்லாப் பொருளானும் தமக்கே உரியர், அன்புடையார் தம்முடம்பானும் பிறர்க்குரியர். மக்களுமிருங்கு உடம்போடு உள்ள தொடர்பை அன்போடுபொருங்கத் வந்த சொறியின்பயன்று சொல்லுவார்.

ஒருவனுக்குத் தொடர்புடையார் மாட்டுச் செய்த அன்பு, பிறர்யாட்டும் விருப்பமுடையமையத் தரும். இதனால் யாவரும் நண்பு என்று சொல்லப்படும் அளவிறந்த சிறப்பினைத் தரும். இவ்வாற்க்கையினின்று இன்பம் நுகர்ந்து பின் துறக்கம் சென்றெய்தும் பேரின்

பம், அன்புடையாய் இல்லறத்தோடு பொருந்திய நெறியின் பயனென்று கூறுவர்.

அன்பு அறத்துக்கும் மறத்துக்கும் துணியாதும். அன்பில்லாத உயிரை அறக்கடவுள்; என்பில்லாத உடம்பை வெயில் காய்ந்தாற் போலக்காயும், மனத்தின்கண் அன்பில்லாத உயிர் இல்லறத்தோடு கூடிவாழ்தல் வண்ணிலத்தின்கண் வற்றலாகிய மரம் தளிர்த்தாற் போல் இருக்கும். இல்லறத்துக்கு உறுப்பாகிய அன்புடையர் அல்லாதார்க்கு புறவுறுப்பெல்லாம் என்ன உதவியைச் செய்யும்; அன்புவழியின்ற உடம்பே, உயிரின்ற உடம்பாகும். அன்பில்லாத வர்க்கு உண்டாகும் உடம்புகள், என்பினைத் தோலாற் போர்த்தன வாகும்.

IV. சிங்கவரும் குறட்பாக்களை ஏற்றி அவற்றின் பொருளைத் தருக:

(அ) “அருவும் உருவும் அறிஞர்க் கற்றவாம்
உருவும் உடையன் உள்ள.”

இதைவனுடைய திருமேனிக்கு விங்கம் என்று பெயரிட்டுள்ளார்கள். விங்கம் என்பது உயிர்களும் உலகங்களும் ஒடுங்குதற்கும் தோன்றுதற்கும் நிலைக்களாமாய் விளங்கும் இடமாகும்.

சிவபெருமான் உலகுயிர்களை உய்விக்கும் வண்ணம், சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து என்னும் அருவத்திருமேனிகள் நான்கினையும், மகேசவரன், உருத்திரன், மால், அயன் என்னும் உருவத் திருமேனிகள் நான்கினையும், சதாரிவம் என்னும் அருவருவத்திருமேனியையும், ஞானிகளின் உள்ளத்தின்கண்ணே தோன்றும் ஞானத் திருமேனியையும் தாங்கியுள்ளான் என்பதாம்.

(ஆ) “விடங்குல யேஷுவையீப் பாவகளின் மீண்டும்
கடனிவிழுஸ் போவதில்லை கண்.”

திக்குறவில், ஞானகுருவின் அருள் கோக்கமாகிய நயன தீட்சையின் தன்மை கூறப்படுகின்றது.

பாம்பினாற் தீண்டி விடம் ஏறப்பட்டவளின் முன், பாம்புக் குப் பக்கயாகிய கீரி சென்றாலும் அவ்விடம் நீங்காது. மாந்தீரி கண் தன்னைக் கீரியாகப் பாவித்து யந்திரங்கு செயிக்க விடம் நீங்கும். இங்ஙனமே, திருவருளும் நேரே நின்று ஆன்மாக்களின் மலத்

தைப் போக்காது, மானுட உருவந்தாக்கிய குநாக எழுங்கருளித் தமது திருநோக்கினாலும் பாவணையாலும் மலத்தைப் போக்கி அருளும் இறைவனின் திருநோக்கினாலேயே ஆணவமலம் நீங்கும் என்பதாம்.

(இ) “யற்பயங்நூ கேண்வின்து பாற்கலன்யேற் பூஞு காப்புந்த நாடுங் கடன்.”

இக்குறள் அருளையறியும் வழியைக் கூறுகின்றது. உள்ளம் இந்திரியங்களின் வசப்பட்டு உலக போக்களில் செல்லும் பரப்பையடக்கித் திருவருளின் வழி செலுத்தும் ஆற்றலை அடைக் காற்றுண் பிறவிப்பினியைப் போக்கவழியுண்டாகும்.

ஞான நூல்களைக் கேட்கும் பொழுது உலகப்பற்றுஸ் மனத் தின்கண் ஏற்படும் பரபரப்புக்களை அடக்கி, மிகவும், விழிப்புடன் கேளுங்கள். மனப்பரபரப்புடன் கேட்டால் ஞானநூற்பொருள் யனத்தில் பதியாது. அங்கூனம் கேளாது உலகப்பற்றுஸ் மனம் அமைதியின்றி ஞானநூற்பொருளைக் கேட்டால் உறியில் இருக்கும் இனிய பாற்குடத்தின்மேல் வைகும் பூஜையானது பாலைப் பூகுகாமல் பாற்குடத்தில் நிற்று இறுப்பில் ஒடும் கரப்பைப் பிடித்துத் தின்னாத் தாங்பைய்கின்ற தன்மை போலாகும் என்பதாம்.

V. பின்வரும் ஆற்வார்களைப்பற்றிச் சுருக்கூக வரைக:

(அ) நம்மாற்வார்.

(ஆ) ஆண்டாள்.

(அ) நம்மாற்வார்: இவரே ஆற்வார்களில் தலைசிறந்தவர் என வைணவ சமயமக்கள் பாராட்டுவிறுங்கள். இவருக்குச் சடகோபன், பாசாங்குசன், குருகைக்காலன், காரிமாறன முதலைய பல மறுபெயர்களும் வழங்குகின்றன. இவர் திருக்கெல்வேலி ஜில்லா ஆற்வார் திருநகரிலுள்ள வேளாளர் குலத்திற் பிறந்தவர். நம்மாற்வாரின் திருப்பாடல்கள் திருவாய்மொழி எனப்படும். ஏனைய ஆற்வார்கள் பாடியவை திருமொழி எனப்படும். நாலாயிரதில்வியப் பிரபந்தத்திலுள்ள திருவாசிரியம், திருவாய்மொழி, திந்விருத்தம், பெரியதிருவந்தாதி என்பன நம்மாற்வாரால் அருளிச்செய்யப் பட்டன. நம்மாற்வார் 8-ம் நூற்றுண்டின் இறுதிசிலாதல் 9-ய நூற்றுண்டின் தொடக்கத்திலாதல் வாழுங்கத்வாதல் வேண்டும் என்று திரு. கா. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள் இலக்கிய வரலாற்றில் கூறுகின்றார்கள்.

(ஆ) ஆண்டாள்: (துழக்கொடுத்த நாச்சியார்)

திருத்தொண்டர் புராணத்துச் சிவன்றூயார் வரிசையிற் சிறப் பற்று விளங்கும் மங்கையர்க்கரசியார், காரைக்காலம்மையார் போன்று, வைணவ ஆழ்வார் வரிசையிலும் ஆண்டாள் என்னும் நல்லிசைப்புலமை மெல்லியங்கர் சிறந்து விளங்குகின்றார். இவர் திருமாலிடம் பேரன்புகொண்டு அவனாயே தாம் மனம் புரிதல் வேண்டுமென்று கருதியிருந்தார். இவர் மனப் பயநும் எய்திய அளவில் இவரின் தங்கத்யாராசிய பெரியாழ்வார் தக்கவரத்துக்கு இவரை மனம் முடித்துவைக்கக் கருதினார். ஆண்டாள் தங்கத்யாரா வணக்கித் “திருமாலையன்றி வேறு ஒருவரையும் யான் மனம்புரிய மாட்டேன்” என உறைத்தார் எனும் வரலாற்றை அறிகின்றோம். இவர் திருமாலை வணங்கி “மானிடவாக்கென்று பேசப்படில் வாழ் கிலேன் கண்டாய்” எனப் பாடுகின்ற பதிகத்தொடரைப் படிக்கும் பொழுதே எமது உள்ளமும் உருகுகின்றது. ஆண்டாளின் காலம் கி. பி. 815—840 வரையிலுள்ள பெரியாழ்வார் காலத் தின் பிற்பகுதியாகும். நாலையிழுவினியப் பிரபந்தத்திலுள்ள நாச்சியார் திருமொழி, திருப்பாவை என்பன ஆண்டாளால் அருளிச் செய்யப்பட்டனவாரும்.

VII. பின்வரும் தொடர்கள் கூறும் திருவினையாடங்களைச் சூக்கி ஏழுதுக:

(அ) “செங்கண்ணர வகைத்தான்”

(ஆ) “எடுத்தவன் தருக்கை விரலால் இழித்தவர்”

(அ) தாருகாவனத்து முனிவர்கள் தங்கள் மனைவிமாரின் கற்பு நிலையைக் கண்டு தருக்குற்றனர். தெய்வவழிபாட்டிலும், ஒழுக்க நிலையே மேலானதெனக் கருதினர். முனிவர்களின் தருக்கையடக்கச் சிவபெருமான் திருவுள்ளங் கொண்டார். ஆழ்விய பிச்சைத் தேவர் வழிவங் கொண்டு, தாருகாவனத்தில் பிச்சை ஏற்றார். அப்போது முனிவர்களின் மனைவியர் அவரின் அழகில் மயகுகினர். நம் கற்புசிலையினின்றும் தவறினர். இதைக்கண்டு முனிவர்கள் சினங்கோண்டு சிவபெருமானை எதிஸ்த்துப் பெரிய வேள்வியைச் செய்தனர். மந்திரவலிமயினால் புலி, தூலம், மான், பாம்பு பூதப்படை, வெண்டலை, உடுக்கை, முயலகன் என்பவை களைச் சிவபெருமான் யேல் ஏவிக் கொல்ல முயன்றனர். அவர்கள் அனுப்பிய யாவும் சிவபெருமானிடம் அடைக்கலமாயின. சிவ

பெருமான் சிவந்த கண்ணினை உடைய பாம்பை அணியாக்கிக் கொண்டனர்.

(ஆ) புட்பக விமானத்தில் ஏறி இராவணன் ஆகாய மார்க்க மாகச் சென்றான். அவன் செல்லுமாற்றைக் கயிலைமலை தடேத்து. அந்த யலையை இராவணன் பெயர்த்தெடுக்க முயன்றான். அப் பொழுது சிவபெருமான் நிறுவடிப் பெருவிரலால் ஊறை இராவணனின் செருக்கை அடக்கினார். இராவணன் அலறி அழுதான். இறைவன் சாமவேதப் பிரியன் என்பதை உணர்ந்து அதனை இனிமையாகப் பாடினான். இறைவன் உளமிருங்கி அவனுக்கு யங் நிரவாரூம் பிறவரங்களும் அருளினார்.

VII. பட்டினத்திட்களின் வரலாற்றினைச் சூருக்கூர உடலுடைய சொந்த வசனநடையில் ஈழதுக்.

குபோரன் பூவுலகத்தில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் ஆசை கொண்டார். சிவபெருமானின் கட்டனைப்படி சோழனாட்டிழவுள்ள காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில், சிவநேசச் செட்டியாருக்கும், ஞான கலை அம்மையாருக்கும் புதல்வராக அவதாராக்கியதார். பெற்றீர் அவருக்குச் சுவேநாரண்யர் என்கூமயிட்டனர். இவர் பதினாறும் பயதில் சிவகலை என்னும் மங்கையை மணந்தார். ஒல்லறவுமுடிகையில் சிவபூரை, குருபூரை அந்திப்பிசை முதலியவற்றைச் செய்து, போருளிட்டி மேம்பட்டாக இருந்தார். இதனால் இவருக்கும் பட்டினத்துச் செட்டியார் என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

மகப்பேறின்மை காரணமாக திருவிடைமருதார் இறைவனை வேண்டினார். இங்காவில் திருவிடைமருதாரில் வாழுக்குதுவாந்த சிவசநுமியர் என்பவர் வறுமையால் வருந்தி மருதுசிரிடம் முறையிடவேங்தார். சிவபெருமான் அருள்கூர்ந்து சிவசருமாதா கனவில் தோற்றி, “நாம் காருண்யமயிர்ந்த தீர்த்தக்கூரையில் விஸ்வமாத்துஷ்யமிலும் கவருக்கொண்டிருப்போம். நீங்கள் அக்குறுக்கையை எடுத்துச் சென்று சுவேதாரண்யதூக்குக் கொடுத்து அக்குறுக்கையின் எடை அவங்கள் போன்னைப் பெறுங்கள்” எனக் கூறினார்.

அவர்கள் மறுநாள் அவ்வாறே குழங்கையைக் கொடுத்துப் பொன்னைப் பெற்றுக்கொண்றனர். பட்டினத்துச் செட்டியார் அக்குறுக்கைக்கு மருதுவாணன் எனப் பெயரிட்டு அனுபுடன் வளர்ந்து வந்தார். மருதுவாணனுக்கு வப்பு வந்தபோது அவனை வியாபாரத்துக்கெனப் பல கட்பல்லிறைய சுரக்குடன் பிறங்காட்டிற்க அனுப்பிவதற்கார். அவன் தான் கொண்டுசென்ற சரக்குகளை விற்றுத் தானைத்திருமழுக்கெய்து

மீணும் போது, எருமூட்டைகளையும் தவிட்டு முட்டைகளையும், சில பொதிகளையுமே கொண்டுவந்தார்.

தங்கையார் மகனின் செய்கையைக்கண்டு மனம்வருந்தி வீட்டிலிருக்கச் செய்து கப்பலில் உள்ள எருவராட்டியைக் கோபத்தோடு எடுத்தெறிய அது உடைந்து மனிகள் சிதறப்பெற்றன. தவிட்டு முட்டைகளிலும் பொன்மணல் செறிந்திருப்பதைக்கண்டு ஆளந்த மடைந்தார்.

பட்டினத்தார் என்னும் சிறப்புப் பெயர்பெற்ற சுவேதாரண்யர், வீட்டுக்குவந்து மகனுகிய மருதப்பிரானைக் காணுது வருந்தி மனைவியிடம் வினாவ, மகன் கொடுத்துப்போன பெட்டியொன்றை அவர்கையில் கொடுத்தார். அதற்குள் “காதற்ற ஊசியும் வாராதுகான் கடை வழிக்கே” என்று எழுதப்பட்டிருந்த சீட்டை வாசித்தார்.

தமது பூர்வ வாசனையால், பக்குவமடைந்தவராய், தாயாரை நோக்கி “அம்மா! உமது தவமிபெரிது நீர் வருந்தன்மின் யான் குரு வின் ஆணையிறி நிற்பேன் என, அங்கை குறிப்பறிந்து, எனக்கு இறுதிநாள கிட்டியதால் எனது ஈமக்கடன் கழித்துச் செல்லலாகாதா என, அப்படியே ஆகுக என்று கூறி, தனது செல்வம் முழுவதை யும் ஊரிலுள்ளவருக்குக் கொடுத்து பற்றில்லாதவராய்த் துறவு பூண்டார்.

பட்டினத்தடிகள் அவ்வுரில் பிச்சைசற்று உண்ணுதலை அறிந்த அவரது தமக்கையார். அவருக்கு நஞ்சுகலந்த அப்பத்கைக் கொடுக்க, பட்டினத்தார் “தன்னிலை துணினீர்க்கும் ஒட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும்” என்று சொல்லி அப்பத்தை வீட்டிற் சொருக வீடு ஏறிந்தது.

பின்பு அன்னையார் தேகவியோகமடையச் சுற்றந்தார் பின்ததை மயானத்துக்குக் கொண்டேசினர். அழிகள் ஆங்கீகையைத் தமதன்னையைக் கீடத்தி, பாடல்பாடித் தகனஞ் செய்தார்.

பின்னர் தலச்சுகள்தோறும் சென்று பல அற்புதங்களைச் செய்தும், பாடல்களைப் பாடியும் இறுதியாகத் திருவொற்றியூரை அடைந்தார். அங்கு பல கோபாலச்சிறுவர்களோடு கூடிவிளையாடித் தம்மை இலை, சுருகு முதலியவற்றுல் முடிவித்து மணலிற் புதைப்பித்து வெளிப்பட்டுகின்ற பல அற்புதங்களைக் காட்டின். ஒருங்கள் மறைக்கப்பட்ட உடலை நீத்துச் சிவவிங்கவுருவாகத் திகழ்ந்தார்.

வினாப்பத்திரம் 9

நேரம் 3 மணி

பத்தி 1

சுருக்கமாக விடை எழுதுக:

- (1) வேதங்கள் நான்கும் தனித்தனி எத்தனை காண்டகளை யுடையன்? பிரமகாண்டம், கருமகாண்டம் என இரண்டு காண்டங்களையுடையன.
- (2) நான்கு வேதங்களும் எத்தகைய யாப்புக்களால் அமைந்தன? இருக்குவேதம் — செய்யுள் வழவிலமைந்தன. யசர்வேதம் — வசன நன்டயிலமைந்தன. சாமவேதம் — இசைப் பாடல்களாயமைந்தன. அதர்வவேதம் — இம்மைப் பயனளிக்கும் வேதமந்திர வழவிலமைந்தன.
- (3) அதர்வவேத உபநிடதங்களுள் சிறந்தன எவ்வளவு? மாண்டுக்கீயஉபநிடதம், முண்டோகோ உபநிடதம், பிரச்சனே உபநிடதம், திருசிம்கதூ உபநிடதம் என்பனவாகும்.
- (4) தர்யசாத்திரங்களின் மறுசெய்ய யாது? மிருதிகள் ஆகும்.
- (5) அக்கினிப்புராணம் எது? ‘ஆக்கினினேயபுராணம்’ ஆகும்.
- (6) வேதங்களின் கால எவ்வளவுக்கு கூறுக. இருக்குவேதம் — கி. மு. 2500 எனவும், யசர், சாமவேதங்கள் — கி. மு. 2000 எனவும், அதர்வவேதம் — கி. மு. 1500 எனவும் கொள்ளவர்.
- (7) நிவஷியப்பிரபந்தங்களைத் தொகுத்தவர் யார்? பிரீமதாத முனிவர் ஆவர்.
- (8) விவ்ராணுபுராணங்கள் எவ்வளவு? காருட்புராணம், நாரதீயபுராணம், நவவணவபுராணம், பாகவதபுராணம் என்பன.

- (9) அப்பர் கவாயிகள் காலத்து விளக்கிய அடியர்கள் நால்வர் பெயர் எழுதுக? சிறுத்தொண்டர், அப்பூதியழகன், திருநீலகண்ட யாழ்ப் பாணர், மங்கையர்க்கரசியார் ஆவர்.
- (10) திருவுந்தியார் என்னும் நூல் இயற்றியவர் யார்? திருவியலூர் உய்யவந்த தேவநாயனுர் ஆவர்.
- (11) நாலாயிர தீவிய பிரபந்தத்திலுள்ள இரண்டாந் திருவந்தா தியை இயற்றியவர் யார்? புத்ததாழ்வார் ஆவர்.
- (12) கந்தா முந்தீ கவாயிகளின் மறுநாயங்கள் எவை? நம்பியாருர், திருநாவலூருர், வண்டிரேஸ்டர், தம்பிரான் தோழர், ஆளுகடையங்பி என்பனவாகும்.
- (13) எட்டாந் திருமுறையில் அடங்கும் நூல்கள் எவை? திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்பன.
- (14) அட்ட முந்தங்கள் எவை? நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம், துரியன், சந்திரன், ஆள்மா என்பன.
- (15) திரிக்கண்ணக்ஞமெலவு? மனம், வாக்கு, காயம் என்பன.
- (16) பசு நல்விளையாவது யாது? உயிர்களுக்குச் செய்யும் நன்மைகளாகும்.
- (17) ‘பரிந்து நளியளத்தால் வழிபடு மாணி’ யார்? மார்க்கண்டேயர் என்பவராவர்.
- * (18) அகச் சம்ஹங்கள் எவை? பாகபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம், பைரவம், சைவம் என்பன.
- (19) “ரூவரென இருவரென முக்கண்ணுகூட முந்தீ” இங்கு மூவர், இருவர் என்பன எவ்வரக் குறிக்கும்? மூவர் — பிரமா, விழ்ணு, உருத்திரன். இருவர் — சீவம், சத்தி.

- (20) 'வினாவன்பா' ஆசிரியர்யா?
- உமாபதி சிவாகாரியன்.
- (21) இறைவனது உருவத் தீருமேளிகள் எவ்வ?
- பிரம்மா, விட்டனூ, உருத்திரன், மகேஸ்வரன் என்னும் நான்குமாதும்.
- (22) முலைமல் என்பது எதனை?
- ஆணவமலத்தை.
- (23) 'என்புதோல் போர்த்த உடம்பு யாருக்குடையது?
- 'அன்பில்லார்க்கு' உரியது.
- (24) 'தம்பியாருளென்ப'து எது?
- தமது புதல்வர்.
- (25) சாவா ஏந்து எது?
- அமிர்தம்

பகுதி ॥

ஐந்து வினாக்களுக்கு மட்டும் விடை எழுதுக.

I. திருநாவுக்கரச் நாயனுரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சூக்கி எழுதுக.

திருமுகீஸ்ப்பாடு நாட்டில் திருவாழூர் என்னும் பதியில் புகழு ஞாகுக்கும் மாதிரியாருக்கும் மகனுகப் பிறந்தார். இவருக்குத் தீவக வதியார் என்னும் கொதுரியார் உண்டு. தீவகவதியார் மங்கைப் பருவம் அடைந்ததும் ஒரு படைத்தளபதியான கலிப்பகையார் என்பவரை தீவகவதியாருக்கு கணவனுக்கக் கருதினர். இதே சமயம் கலிப்பகையார் வடநாட்டிற்குப் போருக்குச் சென்றபோது புகழுஞரும் மாதிரியாரும் இறந்தனர். போர்க்களத்தில் கலிப்பகையாரும் இறந்தார். தீவகவதியார் தமது தம்பியாரின் வாழ்வுக்காக தன்னுபிழைத் தாங்கித் தவக்கோலம் கொண்டார். ரிலையாமையை உணர்ந்த மருணைக்கியார் சமன சமயத்தைச் சேர்ந்து 'தருமசேனர்' என்னும் பட்டத்தைப் பெற்றுச் சமனசமயத்தின் தலைமைக் குருவாக வாழ்ந்தார்.

தீலகவதியார் மருணிக்கியாரை ஆட்கொள்ளும்படி தீருவீட்டான இறைவனை வழிபட்டார். சிவபெருமான் மருணிக்கியாருக்குச் சூலைநோயைக் கொடுத்தார். தருமசேனர், சமணர்கள்து எம் மருந்தாலும் சூலைநோய் தணியப் பெறுது தீலகவதியாரை வங்கடைந்தார். தீலகவதியாரின் விருப்பப்படி மருணிக்கியார் தீருவீரட்டானேஸ்வரரை வணங்கி “கூற்றுயினவாறு விலக்ககலர்” என்னும் பதிகத்தைப் பாடினார், இவரை வருத்திய சூலைநோய் நீங்கியது. இவர் சமணத்தை விட்டுச் சைவத்திற்கு மாறிவிட்டார் என்பதை அறிந்த சமணர்கள் கோபங்கொண்டு இவரை நீற்றறையில் இட்டும்; யானையைக் கொல்லும்படி ஏவியும்; நஞ்சுட்டியும் கொல்லப் பார்த்தனர். இவ்விடையூறுகளில் சின்றும் தப்பிவிட்டார். இறுதியாக இவரைக் கல்லோடு சேர்த்துக்கட்டிக் கடவில் விட்டனர். இவர் “சொற்றுகை வேதியன்” என்னும் நமச்சிவாயப் பதிகத்தைப் பாடி தீருப்பாதிரிப்புவிழுருக்கு அருகில் கரை சேர்ந்தார். இதகையறிந்த சமணப்பல்லவன் சமணப்பள்ளிகளை இடித்துச் சைவங்க மாறினான். இவர் தீருத்தாங்காஜை மாடம் என்னும் தலத் தீல் இறைவனை வணங்கி, தூலத்தையும் இடபத்தையும் என்மீது பொறிக்க வேண்டும் என்று பாடினார். இறைவன் அருளால் ஒரு பூதம் தீருநாவுக்கரசரது தோளில் தூலத்தையும், இடபக்குறியையும் பொறித்துச் சென்றது. பின்பு சீர்காழிக்குச் சென்று திருஞானசம்பந்தாத் தரிசித்தார். திங்களூரில் உள்ள அப்பூதியழகன் என்னும் சிவனழியார் இவர்மேல் பற்றுக் கொண்டு தாம் ஆக்கிய அன்னசாலை, கிணறு, குளம், தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலியவற்றிற்கு தீருநாவுக்கரசு என்னும் பெயரைச் சூட்டினார். அப்பூதியழகனின் அன்புச் செயலில் யறிந்த தீருநாவுக்கரசர் அவர் மாளிகைக்குச் சென்றார். அப்பூதியழகன் மனைவிமக்கஞ்சன் அவரை வணங்கி அழுது செய்தருள வேண்டுமென வேண்டினார். தனது மூத்த தீருநாவுக்கரசு என்னும் மைந்தனை அழுத்து வாழையிலை கொண்டு வரும்படி வளினார். இலை அரியம்போது அவனை நாகம் தீண்டியது. பெற வேரூம் பின்கொ இறந்ததற்கு வருந்தாமல் நாவுக்கரசர் தீருவழுது செய்வதற்குத் தடைவங்குவிட்டது எனக் கலங்கினார்கள். பின் இறந்த சீறுவகை எடுத்து மறைத்துவிட்டு நாவுக்கரசரைத் தீரு அழுது செய்யும்படி அழுத்தனர். விகழ்ந்த சம்பவத்தை உணர்ந்த தீருநாவுக்கரசர், இறந்த சீறுவகைக் கோயிலுக்கு எடுத்துவாச செய்து “ஓன்று கொலாமவர் சிங்கதை” என்னும் பதிகத்தைப் பாடினார். அப்பூதியழகனின் அருந்தவைப் புதல்வன் உயிர் பெற நெழுந்தான். பின்பு நாவுக்கரசர் தீருக்கைலைக்குச் செல்லவேண்டு

மென்று தீராக் காதல் கொண்டார். அவர் இரவு பகல் என்று பாராது ஊனுல் அமைந்த அவரது உடல் செயலற்றுப் போகும் வரையும் சென்றார். இறைவன் அவருக்குக் காட்சிகொடுத்தருளி, திருக்கோலக்காட்சியை நீ திருவையாற்றிலே சென்று கண்டு மனிழ்வாயாக என உரைத்தார். திருவருட்காட்சியால் திருக்காயிலைக் காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். பின்பு பஸ் திருத்தவங்களையும் வணங்கி ஒட்டடையும் பொன்னையும் ஏன்றாக மதிக்கும் நிலை அடைந்து திருப்புகலூரில் உழவாரத் தொண்டு புரிந்து சீவானந்த ஞானவழிவைப் பெற்றுச் சிவப்பிரானின் திருவடிநிழலை அடைந்தார்.

II. திருவள்ளுவர், இனியவை கூறல் என்னும் அதிகாரத்தில் கூறியவற்றை உரைநடையிலெழுதுக.

இன்சொலாவன : அங்கோடு கலந்த வஞ்சனை இன்றியிருக்கின்ற அறத்தினை உணர்ந்தாது வாயிற் சொற்களாகும். நெஞ்சு உவந்து ஒருவர்க்குப் பொருளாக கொடுத்தலிலும், கண்டபொழுதே முகம் இனியனும் அதனேடு இன்சொல்லியும் உடையனும் இருத்தல் நன்றாகும். கண்டபொழுதே முகம் மலர்ந்து விரும்பி இனிதாக நோக்கி இனியசொற்களைச் சொல்லுதலே அறமாகும்.

எவ்வார் மாட்டும் இன்சொல்லில் உடையவர்கட்டு துன்பத்தை மிகுஷிக்கும் வறுமை இல்லையாம். பணிவு உடையவனுக்கவும், இன்சொல் பேசுபவனுக்கவும் இருப்பதே ஒருவனுக்கு அணியாகும். ஏனைய அணிகலன்கள் அணியாகா. நன்மை பயக்கும் சொற்களை ஆராய்ந்து இனியவாக ஒருவன் சொல்லுவானுள்ளின் பாவங்கள் நேய அறம் வளரும்.

இம்மைக்கு நீதியையும் உண்டாக்கி, மறுவகமக்கு அறத்தையும் பயக்கும் தன்மையது இன்சொல்லாகும். பொருளால் பிறர்க்கு நோய் செய்யாத இன்சொல் ஒருவனுக்கு இருமையினும் இன்பத்தைப் பயக்கும். பிறர் கூறும் இன்சொல் தனக்கு இன்பம் பயத்தை அறிவான், பிறர் மாட்டு வன்சொல்லிச் சொல்லுவது என்ன பயன் கருதி என்பதாம்.

அறம் பயக்கும் இனியசொற்கள் உளவாயிருக்க அவற்றைக் கூறுது, பரவும் பயக்கும் இன்னுத சிசாற்களை ஒருவன் கூறுதல், இனிய களிகள் உளவாயிருக்கவும் அவற்றை நுகாது இன்னுத காய்களை நுகர்ந்ததனேடோக்கும்.

III. பின்வரும் பாடல்களை எழுதி அவற்றின் பொறிப்புரையைத் தருக:

- (அ) 'திருந்தா அமணர்தந்.....'
 (ஆ) 'இராவணன் மேலது நீறு.....'
 (இ) 'முத்தனை முதற்சோதியை.....!
 (ஈ) "திருந்தா அமணர்தந் தீரூறிப்
 யட்டுச் சிகைத்து முத்த
 தஞ்சாவர் இணைக்கீ சாணம்
 புதுதேன் வரையிடுத்த
 பொருந்தா அரக்கள் உடலினரிட
 நாய்யா நிரிப்பியூர்
 இடுஷதைய் அடியேன் இனிப்பிற
 வாயல்வந் தேன்று கொள்ளோ."

பொருள்:-

தனது சிவபக்திக்கும், கைலையை எடுத்த செயலுக்கும் பொருத்த மில்லாத செயலீசு செய்த இராவணனுகடைய உடலை நெரித்தருளி வீர்; திருப்பாதிரிப்புவியூரில் தோன்றுத்துக்கொன நாதராய் எழுந்தருளி யிருந்தீர். உண்மையைக் கண்டும் திருந்த மனமில்லாத சமணருடைய கொடிய நெறிப்பட்டுத் திகைத்து, வீட்டின்பங் தந்தருளும் தேவரிரது திருவழகங்களுக்கே அடைக்கலம் புதுந்தேன். அடியவனுகிய யான் இனிப் பிறவி எடாவண்ணம் தாங்கிக்கொள்வீராக.

- (ஆ) "இராவணன் மேலது நீறு என்னக் தகுவது நீறு
 பராவன மாவது நீறு பாவம் அறுப்பது நீறு
 தராவன மாவது நீறு தத்துவ மாவது நீறு
 அராவணன் குந்திரு மேளி ஆல வாயன் திருந்தே."

இராவணனின் உடம்பில் அணியப்பட்டிருப்பதும், என்றும் சிந்திக்கத்தக்கதும், பராசக்தியின் வண்ணமாயிருப்பதும், பாவன்களைப் போக்குவதும் ஸிலமகளின் ஏண்ணமாய் விளங்குவதும் உண்மைப் பொருளாய் உள்ளதும், பாம்புகளை அணிந்திருக்கும் திருமேளியை உடையவராய்த் திருவாலவாயின்கண் எழுந்தருளி யிருக்கும் சிவபெருமானின் மேலான செல்வமாய் விளங்குவதும் திருந்தே என்பதாய்.

(இ) “ஸுத்த ணோகுதற் சோதியை முக்கள்
அப்ப ணோகுதல் வித்தினைச்
சித்த ணீச்சில வேக ணோத்திரு
நாய்ம் பாடுத் தீர்த்தாலும்
பந்தா கான்திய்கே வம்மிஸ் நீட்டங்கள்
பாசம் நீப் பணியிட்டு
சித்த மார்த்தால் சேவ டுக்கள்நாம்
சென்னி யன்னித் திகழுமே.”

பொருள்:-

இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கிய முனைவனை எல்லா ஒளிக்டும் ஒளி எல்கும் முழுமுதல் ஒளியை, மூன்று திருக்கணக்கை யுடைய அத்தனை, எல்லாவற்றிற்கும் வினை முதற்காரணமாக விளங்கும் வீத்துப்போல்வானை சிவஞானச் செல்வனும் சித்தனை, சிவ உலகத்து முதல்வனை பல்வேறு வகையான திருப்பெயர்களையும், திருவடிப் புகற்களையும் ஓவாது பாழிப் பயிலும் பந்தார்களே। இங்கே வாருங்கள் நீங்கள் உங்களுடைய மூம்மலப் பினிப்புத் திரும்படி திருவடி பணியின் சிறந்தொர் உள்ளத்தின்கண் உறையும் திருவடிகள்னே, நம்தலைகள் பொருந்தி விளங்குவனவாக.

I.V. சைவ ஆகமங்கள் பற்றிச் சுருக்கி ஏழதுகி:

ஆகமம் என்னுஞ் சொல் சிறப்பாகக் கடவுள் வழிபாட்டை விரித்துக் கூறும் நால்களின் பெயராகவே நிலவுகின்றது. சீவ னுடைய வழிபாட்டைக் கூறும் ஆகமங்களைச் சைவ ஆகமங்கள் எனச் சொல்வார்கள். இவ்வாகமங்கள் ஆன்மக்களின் பொருட் குச் சிவபெருமானால் அருளிச் செய்யப்பட்டன என்பதே வழி வழி யாகச் சைவச் சான்றேர் உலகில் நினைப்பற்றுவரும் கொள்கை யாரும்.

இவ் ஆகமங்கள் காமிகம் தொடக்கம் வாதுளம் முடிய இரு பத்தெட்டு ஆகும். ஆகமமென்னுஞ் சொல்லில் உள்ள ஆ என்பது பாசம் எனவும், க என்பது பசு எனவும், ம என்பது பதி என வும் பொருள் தருதலால்; ஆகமம் என்பதற்குப் பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள்களின் தன்மைகளை உணர்த்தும் நூல் என பது கருத்தாகும் என்றும்; ஆ என்பது சிவஞானமும், க என்பது வீடுபேறும்; ம என்பது மலகீக்கழும் எனப் பொருள் தருதலால் ஆன்மாக்களின் மலத்தை நீக்கிச் சிவஞானத்தைத் தோற்றுவித்து

வீடு பேற்றைக் கொடுக்கும் நூல் என்பது கருத்தாகும் என்றும் சொல்ச சாக்ரேர்கள் பொருள் விரித்து உரைத்துள்ளார்கள். தமிழ் நாட்டிலுள்ள செவ ஆலயங்களில் பெரும்பாலானவைகள் ஆகம முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆலயங்களில் சிகிமுஷ் பிரதிட்டைகள், பூசைகள், துரிசனவிதிகள், திருவிழாக்கள் யாவும் ஆகம விதிப்படியே நடைபெற்று வருகின்றன.

V. பின்வரும் குற்பாக்களின் பொழிப்பைச் சுருக்கீயமுறுதுக.

“தரைய யறியாது தடைய தீவிவார்
புரைய யுணரா புநி”

இக்கறையில் அருளே தம்மை இயக்குவிப்பது என்பதை அறியாத உயிர்களின் தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது. நடத்தல் முதலிய கருமங்களைச் செய்யப் பூமி தமக்கு ஆதாராயாக விருப்பதை என்னுது, தாமே தமக்கு ஆதாரமென எண்ணிப் போக்குவரவு செய்கின்றார்களின் அறியாமைபோல, ஆன்மாக்கரும் திருவருளே தம்மைத் தொழிற்பந்துசின்ற தென்பதை அறியாமல் தாமே தமக்கு ஆதாரமென்று யயங்கும் அறியாமையை உடையன என்பதாம்,

“உற்கைதழும் பொற்கை யுடையவர்கோ ஹுண்ணமப்பின்
நிற்க அருளார் நிஸு.”

நெருப்புக் கொள்ளியினைப் பிழித்திருக்கும் அழகிய கையினை உடையோர், தாம்விருந்திய பொருளைப் பார்க்கும் அளவும், அந் நெருப்புக் கொள்ளியினை முன்னிட்டுத் தாம் பின் நிற்கும் தன் மையைப் போல, சிவம் வெளிப்படுமளவும், அருளைத் தமக்கு முன்னுக்கித் தாம் அதன் பின் நிற்றலே அருளோடு பொருந்தி நிற்கும் நிலியாகும் என்க.

“விரியநம் மேவியவ்வை மீன்டா சித்தம்
பெரியவினை தீப் பெறுய்.”

மலரும் திரோதான சத்தியும் ஆன்மாவை விட்டு நீங்க, ஆன்மாவின் ஊன நடனம் நிற்கும். ஊன நடனம் நின்றவுடன் ஆன்மா சத்தியோடும் சிவத்தோடும் சேர்ந்து நிற்கும். திரோதான சத்தி மலத்தைச் சேர, மலமானது செயற்பட்டு, யவ்வாகிய ஆன்மா, அருளை அடைந்து உய்வடையாவண்ணம் மயக்கீப் பிறவியிற் புகுத்தும். தக்கைப் பற்றிய பின்யியகிய மலவிருள் நீங்கினால் ஆன்மா சிவனை அடையும் என்பதாம்.

VI. பின்வரும் தொடர்கள் கூறும் தீருவிளையாடல்களைச் சுருக்கி விடுதல்.

(அ) “பழித்தினங் கங்கை சடையிடை வைத்து”

(ஆ) “எனத்தெயிறுணர்ந்தான்”

(அ) இவ்வழி, சிவபெருமான் கங்கையைத் தம் சடாழியில் தூஷக்கொண்ட வரலாற்றைக் குறிக்கின்றது. பக்ரதன் என்பவன் ஆகாய கங்கையைப் பூவுலசிற்றுக் கொண்டுவர என்னினான். அதற்காகச் சிவபெருமானை நினைந்து தவங்கிடந்தான். கங்கை பூவுலகத்தில் பாய்ந்தால் உலகம் அழிந்துவிடும். எனவே அடியார்க்கு எளியவனுன் சிவபெருமான் பக்ரதனுக்காக ஆகாய கங்கையை ஒரு திவலையாக்கித் தம் சடாழியில் தரித்தருளினார்.

(ஆ) இரணியாக்கன் என்னும் அசரன் பூவுலகத்தைத் தனது வயிற்றுள் மறைத்துக்கொண்டு பாதலம் புதுந்தான். அப்போது திருமால் பன்றி வழிவழைத்துப் பாதலத்துள் புதுந்து அசாணைத் தன் கொம்பினால் குத்திப் பூவுலகத்தை மீட்டார். தன் வீரச்செயலினால் தானே பெரியவனென்ற திருமால் காவங்கி கொண்டார். உலகம் உய்தற் பொருட்டுச் சிவபெருமான் தமது திருக்காத்தால் பன்றி யின் ஒரு கொம்பைப் பிடுங்கித் திருமாலாகிய பன்றியின் கார்வத்தை அடக்கினார். பன்றியும் சிவவனென நினைந்து பணிந்து நின்றன. சிவபெருமான் அப்பன்றிக் கொம்பைத் தமது மார்பில் அணிந்தார்.

வீணப்பத்திரம் 10

நேரம் 3 மணி

பகுதி I

சுருக்கமாக விடை எழுதுக:

- (1) வேந்தலை நான்காக வகுத்தவர் யார்?
வியாசமூனிவர்.
- (2) சாமவேதத்தின் பிரிவுகளைன்ன?
பிரகிருதபாகம்; விகுருதபாகம் என்பனவாகும்.
- (3) ஆகமம் என்பதன் பொருள் யாது?
தொன்றுதொட்டு வரும் அறிவு என்பதாகும்.
- (4) மிகுந்தயாவது யாது?
அவ்வவல் வருணங்களுக்கும் ஆக்சிரமங்களுக்குமுரிய தர் மங்களை அறிவிப்பதாகும்.
- (5) துரிய புராணம் யாது?
பிரமகைவர்த்த புராணம் ஆகும்.
- (6) தீருமூலரிள் காலம் எது?
கி. பி. 6-ம் நூற்றுண்டு என்பார்.
- (7) பஞ்சாஷத்திர ஆகமம் எச்சமயத்தவநுக்கூரியது?
வெணவை சமயத்தவருக்குரியது.
- (8) தீருநாள் சம்பந்தரில் பிள்ளைத்தீருநாயம் எது?
பிள்ளையார் ஆகும்.
- (9) சம்பந்த சுவாமிகள் காலத்து வரம்த அடியார்கள் நால்வரின் பெயர் எழுதுக?
மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறையார், திருநீலகண்ட யாற்ப்பாணர், நாவுக்கரசர் முதலானேர்.
- (10) சிவநாளபோதம் எத்தனை பிரிவுகளை உடையது?
பிரமாணவியல், இலக்கணவியல், சாதனவியல், பயனியல் என நான்கு பிரிவுகளை உடையது.

- (11) நாலையிரதிவிய பிரபந்தத்தில் முன்று சிஞ்சுவந்தாறிய இயற்றியவர் யாவர்?
பேயாற்றவர் ஆவர்.
- (12) ‘கற்றுணர்கேள்விக் காழியர் பெருமான்’ யார்?
திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளாவர்.
- (13) உயிர்நிலை எதன் வழியது?
அன்பின் வழியது.
- (14) நூற்பயன்கள் எனவை?
அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைதல்.
- (15) துவ்வாரம் யாருக்கு இல்லை?
எல்லார் மாட்டும் இன்பத்தை யிருவிக்கும் இன்சொல்லில் உடையார்க்கு, இல்லை.
- (16) பஞ்சூதந் தலைகள் எனவை?
மண் — காஞ்சி.
நீர் — திருவாணைக்கா.
தீ — திருவண்ணாமலை.
காற்று — திருக்காளத்தி.
ஆகாயம் — சிதம்பரம்.
- (17) சிவமறோர் கோத்திரங்கள் யாவை?
கெளசிகர், காசிபர், பாத்துவாசர், கெளதமர், அகந்தியர் கோத்திரங்கள்.
- (18) பஞ்ச கோசங்கள் எனவை?
அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம்,
ஆனந்தமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம் என்பன.
- (19) ஏட்டாம் திருமுறையை அருளிச் செய்தவர் யார்?
மாணிக்கவாசகர் ஆவர்.
- (20) மாலையின் வகைகள் எனவை?
சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரசிருதிமாயை, என்பன.
- (21) நான்கு புகுவார்த்தங்களும் எனவை?
அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன.

- (22) கந்தபூராணம், திருவிஞாயாடற் பூராணம், பெரியபூராணம் இந்து நால்களின் ஆசிரியர் யார்?
கந்தபூராணம்	— கச்சியப்ப சிவாசாரியர்.
திருவிஞாயாடற்பூராணம்	— பாஞ்சோதி முனிவர்.
பெரியபூராணம்	— சேக்கிழார் சுவாமிகள்.
- (23) காஷ்மீரசைவம் யாரால் நிறுவப்பட்டது?
- வசகுப்தர் என்பவரால் நிறுவப்பட்டது.
- (24) வீரசவத்தின் பிரமாண நூல் எது?
- சித்தாந்த சிகாமணியாகும்.
- (25) மசவசித்தாந்தத்தின் பிரமாண நூல்கள் எவ்வளவு வேதம், சிவாகமம் என்பன.

பத்தி: II

ஐந்து வினாக்களுக்கு மட்டும் விடை கழகதுக்.

I. யாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சென்னிப்பத்தில் கூறியவற்றை உச்சு கிராந்த உறைநடையில் கழகதுக்.

தேவர்கட்டு முதல்வன் திருப்பெருங்குறையில் வீற்றிருப்பவன்; மும்முந்தத்துக்களாலும் அறியமுடியாத பேரின்ப வழவத்தை இயற்கை வழவாக உடையவன், அன்பான்றி ஏனையோரால் அறிய முடியாத ஒளிவழவினன்.

மிக்க அழகன்; பேரின்பப் பெருவள்ளத்தான், சிவவுலக முதல்வன், உழையம்மையாரை இடப்பாகத்தே வைத்தவன்; திருப் பெருங்குறையில் வீற்றிருப்பவன், தாருகாவனத்து முனிவரது மங்கையரின் வளையல்களையும் கவர்த்தி கொண்டு எமது உயிணையும் காதல் அடிமையாகக் கொண்டு எமது பணிகளை ஏற்றநுள்பவன், பக்தர்கள் தூழ அந்தணவழவத்துடன் இவ்வுலகத்தே வங்கு சிவலூனிகள் தூழ சிற்றங்களத்து ஜூந்தொழில் அருட்பெருங்கூத்து கிகந்துகளின் றவன், உள்ளங் கவர்கள்வருக வந்து என்னை அடிமை கொண்டவன்;

நிலை பேறில்லாத இவ்வுலகில், வாழ்க்கை நிலைபேறுடையதென மனங்கொள்ளாவகை தமது திருவழியினைத் தந்தறுளினன். அடியேன் உடம்பகத்து, தீருவழிப் பேரின்பப் பேரமிக்கும் ஊற்றெடுத்து வழியும் நிலையினையும் காட்டியருளினன். முற்றவப் பேற்றுல் அடியேன்

உள்ளத்துவ் புதுந்து அடிமைகொண்டு, தீவினைகளைக் கெடுத்து திருவடி சேர்ந்து உய்யும் பக்தியினைத் தந்தருளினன். பன்மலர் களைக் கொய்து செந்தமிழ்த் திருவெங்தெழுத்தாம் பெருமறை புகன்று அர்ச்சனை செய்தலும், வீடுபேறு கொடுக்கும் திருவடித் தாமரைகளை உடையவன்; பிறவிப் பெருங்கடலை அடியேன் நீந்தும் பொருட்டு பேருட்புணையைத் தந்தருளினன்; தன்னடியாரது அருட்கூட்டத்துள் புகும்படி விட்டு, மெய்யடியார் உறவினால் எளியேனை உய்யக் கொண்ட சேவடிகளை உடையவன்; நிலையில்லா உடம்பு வாழ்வை நீக்குவித்தருநூம் பேரோளிப் பிளம்பாகிய ஆண்டவனே! எங்கள் முழுமுதல் தந்தையே! என உச்சிமேற்கையாய் இன்பக் கண்ணீர் பெருக ஸ்ற்றும் மெய்யடியார்க்கட்டுத் தவறாது நலம் பயக்கும் திருவடிகளை உடையவன்;

பயனில்லாதவனுக உழூம் எளியேனை, வலியவந்து வாவென்று அழைத்து, வீஜைப் பகையின் வன்மையினை மாய்த்து, அழிக்கும் மேலோனுமாயுள்ளவன்; வானுலகத்துக்கும் அப்பாற் பட்டவனும் மெய்யடியார்க்கட்டுப் பேரின்பம் தழுக்குமாறு உடைய திருவடிகளை உடையவன்; இயல்பாகவே பாசங்களில் நின்றும் நீங்கியவன்; எல்லா ஒளிக்கட்கும் பேரோளி நல்கும் மூன்று திருக்கண்களையுடையவன் எவ்வாவற்றுக்கும் வீஜைமுதற் காரணமாக விளங்கும் வித்துப் போல்பவன், சிவஞானச் செல்வனும் சித்தனும், சிவவுலக முதல்வனும் ஆகிய இறைவனது திருவடிப் புகழைப் பயிலும் பக்தர்களே! இங்கே வாருங்கள் உங்களுடைய மும்மலப் பினிஃபுத் தீரும்படி உள்ளத்தின் கண்ணே உறையும் திருவடியின் கண்ணே நம்தலைகள் பொருந்தி விளங்குவனவாக.

II. பின்வரும் பாடங்களை எழுதிப் பொருளைத் தருக:

(அ) “குண்டிகைக் கையர்க் கோடு சாக்கியர் கூட்டமுங்கூட்டக் கண்டிகைப் பியப்பது நீறு கருத இனியது நீறு எண்டிகைப் பட்ட பொருளார் ஏத்துந் தகையது நீறு அண்டத் தவசிப்பீந் தேத்தும் ஆலவாயான் தீருநீறு.”

நீந்தங்கிய குண்டிகை என்றும் குடத்தைத் தாங்கித் தீரி கின்ற கீழ் மக்களாகிய சமணர்களோடு புத்தர்களுடைய கூட்டமும் ஒருசேரக் கண்ணிகைத்து மயங்கச் செய்வதும், நினைக்குஞ்சோறும் தெவிட்டாத இனிமை தருவதும்; எட்டுத் திக்குகளிலும் காலவாக நிறுவப்பட்ட அட்டதிக்குப் பாலகர்களால் நுதித்தற்குரிய பெருமை

பொருள்தியதும், எல்லாவுலகங்களிலும் உள்ள அறிஞர்களால் வணங்கித்தொழும் சீற்பு வாய்ந்த திருவாலவா யென்னும் பெய கரூப்புடைய மதுரையின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானின் மேலான செல்வமாய் விளங்குகின்றதும் திருநீரே என்பதாம்.

(ஆ) “பழித்தௌங் கங்கை கடைப்பிடை வைத்துப்
பாங்குடை மதவைப் பொடியா
விழித்தவன் தேவி வேண்டுன் கொடுத்த
விஶவார் கமலயார் பாதி
தெழித்துமுன் அற்றறஞ் செழுங்கடற் றாஞ்
செம்பொறும் இப்பியும் கூந்து
கொழித்துவன் தீரைகள் கரையிடைச் சேங்குங்
கோணமா மலை யயந்தாரே.”

இளமை எழுச்சியுடன் உலகை அழிக்கப் பெருகிவந்த கங்கை யின் வேகத்தைக் கெடுத்து, ஓர் சிறு தில்லையாக்கித் தன்சடா மூடியின் கண்ணுள்ள ஒர் மயிர் நுணியில் அடக்கித் தரித்துக் கொண்டவரும்; தமிழ்து மலர்க்களை தொடுக்கவந்த மன்மதனைத் தமது நெற்றிக் கண்ணினால் எரித்துப் பின் அவன் தேவியாகிய, இரதி என்பவள் இரந்து வேண்ட, அவனை எழுப்பிக் கொடுத்த வரும், ஸின்மலரும், செந்தாமரை போன்ற திருவடிகளையுடையவரு மாகிய சிவபெருமான் பெருமுழுக்கஞ் செய்கின்ற கடலில் உள்ள முத்துக்களையும், சிப்பிகளையும் அக்கடவின் அலைகள் வாரிக்கொண்டு வந்து கரையில் குவிக்கின்ற திருக்கோணமலை என்னுங் தலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்றார் என்பதாம்.

(இ) “அங்கம் மொழி யன்னாவர் அமர் தொழு தேந்த
வங்கம் மலிகின்ற கடல் மாதோட்ட நன்கையில்
பஞ்கநூலிசய்த பிறைதுடிவள் பாலாவியின் கரையேல்
கெங்கணை உசைத்தான் திருக்கேதீச்சாத் தானே.”

முன்றும் பிறையை அணிந்தவரும், சிவங்கு கண்ணை உடைய நாகங்களை அரைக்கச்சையாக அணிந்தவரும் யாவரென்றால்; வேதாகமங்களை உணர்ந்த அந்தணர்களும், அமர்களும் தொழுது தோத்திரம் செய்கின்ற சீற்புப் பொருந்தியதும்; மாதோட்டம் என்னும் நல்ல நகில் உள்ள பாலாவி என்னுங் தீர்த்தக் கரையில் விளங்குகின்றதுமாகிய திருக்கேதீச்சாம் என்னுங் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானே ஆவர் என்பதாம்.

III. சிவவிரதங்களைப் பற்றிச் சிருக்கூக் எழுதுக:

சிவவிரதங்கள், சோமவாரவிரதம், திருவாதிரவிரதம், உமா மதீக்சரவிரதம், சிவராத்திரிவிரதம், கேதாரவிரதம் கலியாணசந்தர விரதம், சூலவிரதம், இடபவிரதம், பிரதோஷவிரதம் என்பனவாகும்.

(அ) சோமவார விரதம்: கார்த்திகமாதச் சோமவாரங் தோறும், சிவபெருமானைக்குறித்து அனுட்டிக்கும் விரதமாகும். இதில் உபவாசம் இருந்தால் உத்தமம். அது கூடாதவர், ஒருபொழுது இரவிலே போசனம் செய்யலாம். அதுவும் கூடாதவர் பகவிலே பதிஜெங்கு நாழிகையின்பின் போசனம் செய்யக்கடவர். இவ்விரதம் வாழ்நாளங்வாயினும், பன்னிரண்டு வருடகால அளவாயினும், முன்று வருடகாலமாயினும், அனுட்டித்தல் வேண்டும். பன்னிரண்டு மாசங்களிலும் அனுட்டிக்க இயலாதவர், கார்த்திகை மாசத்தில் மாத்திரமேனும் அனுட்டிக்கக்கடவர்.

(ஆ) திருவாதிரவிரதம்: மார்கழிமாசத்து திருவாதிரை நட்சத்திரத்திலே சபாநாயகரைக் குறித்து அனுட்டிக்கும் விரதம் ஆகும். இதில் உபவாசஞ் செய்தல் வேண்டும். இவ்விரதம் சிதம் பரத்தில் இருந்து அனுட்டிப்பது விசேடமாகும்.

(இ) உமாமகேசர விரதம்: கார்த்திகை மாசத்துப் பூரணையிலே உமாமகேசர முர்த்தியைக்குறித்து அனுட்டிக்கும் விரதம் உமா மகேசரவிரதமாகும். இதில் ஒருபொழுது பகவிலே போசனஞ் செய்யக்கடவர். இரவிலே பணிகாரம், பழம் உட்கொள்ளலாம்.

(ஈ) சிவராத்திரி விரதம்: மாசிமாசத்துக் கிருட்ணபாட்ச அபா பக்கச் சதுர்த்தசித் திதியிலே சிவபெருமானைக் குறித்து, அநுட்டக்கும் விரதமாகும். இதில் உபவாசஞ் செய்து, நான்குயாமமும், நித்திரையின்றி சிவபூசை செய்தல் வேண்டும். நான்கு யாமப் பூசையையும் அவ்வக்காலத்திற் செய்வது உத்தமம். சண்டேக்ஸரபூசை நான்கு யாமமும் செய்தல் வேண்டும். சிவபூசை இல்லாதவர், நித்திரையின்றி ஸ்ரீபஞ்சூட்சர செபத்துடன் சிவபுராணம் கேட்டு, சிவாலயதரிசனம் செய்தல்வேண்டும். இதில் உபவாசம் உத்தமம். நிரேநும் பாலேநும் அருந்துதல் மத்திமம். பழம் உண்பது அதம். தோசை முதலிய பணிகாரம் உண்பது அதமாதம். சிவராத்திரித் தினத்திலே இராத்திரியில் பதினான்கு நாழிகைக்குமேல் ஒரு முகூர்த்தும் இவிங்கோற்பவகாலம் ஆகும். நான்கு யாமமும் நித்திரை விழிக்க இயலாதவர், இவிங்கோற்பவ காலம் நீங்கும் வரை

யுமாயினும் நித்திரையொழித்தல் வேண்டும். இக்காலத்திலே சிவதரிசனஞ் செய்வது உத்தமோத்தம புண்ணியம். இச்சீவராத்திரி விரதஞ் சைவசமயிகள் யாவராலும் ஆவசியகம் அநுட்டிக்கத்தக்கது.

(உ) கேதாரவிரதம்: (1) புரட்டாதி மாசத்திலே சுக்கி லபட்ச அட்டமிழுதற் கிருட்ணபட்சத் சதுர்த்தசி ஈருகிய இருபத் தொரு நாளாயினும், (2) கிருஷ்ணபட்ச பிரதமை முதற் சதுர்த்தசி ஈருகிய பதினான்கு நாளாயினும், (3) கிருட்ணபட்ச அட்டமி முதற் சதுர்த்தசி ஈருகிய ஏழானாயினும், (4) கிருட்ணபட்ச சதுர்த்தசி யாகிய ஒரு நாளாயினும் கேதாரநாதரைக் குறித்து அநுட்டிக்கும் விரதம் கேதார விரதமாதும். இதில் இருபத்தேரியை யாலாகிய காப்பை ஆடவர்கள் வலக்கையிலும் பெண்கள் இடக்கையிலும் கட்டிக்கொண்டு முதலிநுபதுநாளும் ஒவ்வொருபொழுது போசனஞ்செய்து இறுதிநாளாகிய சதுர்த்தசியிலே கும்பஸ்நானம் பண்ணிப் பூசைசெய்து உபவசித்தல் வேண்டும். உபவசிக்க இயலாதவர் கேதாரநாதருக்கு சிலைதிக்கப்பட்ட உப்பில்லாப் பணிகாரம் உட்கொள்ளக் கடவர்.

(ஊ) கலியாணசுந்தரவிரதம்: பங்குனி மாதத்து உத்தரங்கட்சத்திரத்திலே கலியாணசுந்தர மூர்த்தியைக் குறித்து அநுட்டிக் கும் விரதம் கலியாணசுந்தர விரதமாகும். இதில் ஒருபொழுது பகவிலே போசனஞ்செய்தல் வேண்டும்; இராத்திரியில் ஒன்றும் உட்கொள்ளலாகாது.

(எ) தூலவிரதம்: தைஅமாவாசையிலே இச்சாநானக் கிரியாசக்திவடிவாகிய தூலாயுதத்தைத் தரித்த சிவபெருமானைக் குறித்து அநுட்டிக்கும் விரதம் தூலவிரதமாதும். இதில் ஒருபொழுது பகவிலே போசனஞ்செய்தல் வேண்டும். இராத்திரியில் ஒன்றும் உட்கொள்ளலாகாது.

(ஏ) இடபவிரதம்: வைதாசி மாதத்துச் சுக்கிலபட்ச அட்டமியிலே (எட்டாம நாளிலே) இடபவாகன ரூடாகிய சிவபெருமானைக் குறித்து அநுட்டிக்கும் விரதம் இடப விரதமாகும். இதில் ஒருபொழுது பகவில்ல போசனஞ்செய்தல் வேண்டும்.

IV. பின்வரும் குற்பாக்களின் பொழிப்பைச் சுருக்கி எழுதுக:

(அ) “புஞ்செயலி ஞேடும் புலன்செயல்போ னின்செயலை மன்செயல தாக மதி.”

இக்குறளில், உயிர் தனசெயலை இறைவன் செயலாக எண்ண வேண்டுமென்ற உண்மை கூறப்பட்டுள்ளது. இழிவான செயல் களிலே விரைக்கு செல்கின்ற இந்திரியங்களின் செயல்களை எல்லாம் உன்னுடைய செயல்களாக கீ எண்ணியது போல, உன்னுடைய செயல்களையும், இறைவனுடைய கிரியாசக்தியின் வழியே நடப்பனவாகக் கருதிக்கொள் என்றதாம்.

(ஆ) “ஆறுயிரால் வாழு மொழுகமத்தே யுள்ளேயிர தானுணர்வோ டொன்றுந் தாம்.”

இக்குறளில், உயிரின் அறிவானது தன்னுள் இருக்கும் திருவருள் அறிவிக்க அறியும் இயல்புடையதாகும் என்றும் உண்மை கூறப்பட்டுள்ளது. உடம்பொடு ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கும் ஆன்மா நிறைந்த சிவஞானத்தோடு கூடி வேற்ற நிற்கும் தன்மை உடம்பகத்து உயிர் வேற்றக் கலந்து நிற்கும் தன்மையைப் போன்றது என்க.

(இ) “இஞர் மடந்தையருக் கெள்யயனின் புண்டாம் ஒருவளைஞர்தீ உறன்.”

பெண்கள் ஆண்மகனுடன் கூடி இன்பம் அடைதற்கான இயற்கை நியதியை மீறி, ஒருபெண் வேக்ரூபு பெண்ணுடன் கூடுவதால் இன்பத்தைப் பெறுமாட்டாள். ஒரு பெண்ணுனவன் ஆளுங்தன்மை வாய்க்கூட ஆண்மகனுடன் சேர்ந்தால் இன்பம் அடைவாள். இங்ஙனமே சிவஞானத்து கலந்து பேரின்பப்பேற்றற அடைதற்குரிய ஆன்மா, அருளோடு சேர்வதால் பேரின்பப்பேற்றற அடையமாட்டாது என்பதும், ஆன்மா அருளின் துணையைப் பெற்று முழுமுதற் சிவமாகிய தனத்தீவுவனுடன் சேர்ந்து பேரின்பத்தை அடையும் என்பதையும் அறிகின்றேன்.

V. உமாபதி சிவாசாரியர் அறியுபிநறி என்னும் அதீகாரத்தில் கூறியிருப்பதை உமது சிசாந்த நடையில் எழுதுக:

அறியுநெறி என்பது, உண்மையைப் பொருளை அறியும் முறையைராகும். ஒன்றையொன்று ஒவ்வாறு வளர்ந்துவரும் புண்ணிய பாவங்கள் இரண்டையும், ஒன்றுக் கூதிக்கும் எண்ணம் ஆன்மாவின் உள்ளத்தில் உண்டானால், இறைவனுடைய தீருவருட்ட கக்தி ஆன்மாவில் பதியும். ஒருவனுகீய இறைவனும் பலவாகீய ஆன்மாக்களும் ஆணவும், கனமம், என்னும் மலங்களும்; சுத்தமாயை,

அசுத்தமாயை என்பனவுமான ஆறுபொருள்களும் அநாதியான வைகளாகும். ஆன்மாவாசிய நீ உய்தற்பொருட்டு வினையைச் செய்வானும் சேர்ப்பானும் செய்வினையும் அதன்பயனும் உண் டென்பதை உணர்வாயாக. உடம்போடு ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கும் ஆன்மா சிவஞானத்தோடு கூடி வேற்ற நிற்குந்தன்மை உடம் பின்கண் உயிர் வேற்றக் கலங்குநிற்கும் தன்மையைப் போன்ற தாகும். பளிங்கானது தன் நிறத்தையும் தன்ஶீச் சார்ந்த பிற பொருள்களின் நிறங்களையும் பெற்று வீளங்குவதற்குச் சூரியனின் கதிர்கள் காரணமாதல்போல் இறைவனின் அறிவு, ஆற்றல்கள் உயிர் தத்துவங்களில் கட்டுப்படுத்தற்கும், அவற்றை நீக்கி வீட்டின் பத்தை அடைவதற்கும் காரணமாகும் என்பதை உணர்தல் வேண்டும். உயிரின் செயல் வழிநின்றே ஜூம்புலன்கள் தொழிற்படுதல் போல, உயிரானது தனது செயல்களையும் இறைவன் செயல்வழி நிகழ்வன வென்றே உணரவேண்டும். ஞானம் எப்படி இருக்கும்? எம்மை எங்களும் வந்தடையும்? என்றெல்லாம் நீ ஆராயாதே, உலகவிடயத்தை நினைத்தல்போல ஞானத்தைப்பற்றி ஊன்றிச் சிந்தியாதே. நீ முந்திப்பாராதே. ஞானமானது தானுகவே வந்து உனக்குத் தோன்றும், அப்பொழுது காண்பாய். ஞானத்தை அடைந்தபின் உண்டாகும் பேரின்பத்தையே நீ நுகரும்பொருளாக நினைந்து ஞானமாகிய பேரொளியையே கருவியாகக்கொண்டு இன்பத்தில் மூஷ்கி நிற்பாயாக. திருவருளாகிய ஞானம் உனக்கு எப்படி வெளிப்பட்டதோ, அப்படியே அதைனைக்கண்டு உன் அறி யாமை தோன்றுவன்னாம் ஞானத்தின் வயப்பட்டு இருப்பாயாக என்பதாம்.

VII. பின்வருந் தொடர்கள் கூறும் திருவினையாடல்களைச் சுருக்கி எழுதுக.

(அ) “கூற்றைத் திருந்திடாவண்ணாம் உதைத்து அவற்கருளும் செம்மையார்.”

(ஆ) “கழுதெனவந்த கரிதனையுரித்து அவ்வுரிமேனிமேற் போர்ப்பார்.”

(அ) மிருகண்டு முனிவருக்கும் அவருடைய மகைவியாருக்கும் மார்க்கண்டேயர் பிறந்தார். அவருக்கு வயது பதினாறு, எனவே ஆவர் சிவபெருமானை கோக்கித் தவஞ்சுசெய்தார். சிவபெருமான் காலனுக்கு அஞ்சவேண்டியதில்லை என்று வரங்கொடுத்தருளினார்.

சிவபெருமான் கொடுத்த வசத்தைக் காலன் னோக்கவில்லை. பதி னறு வயது மார்க்கண்டேயருக்கு முடிந்தது. எமன் பாசக்கயிறு டன் சென்று மார்க்கண்டேயர்மீது வீசினான். அப்போது சிவபெரு மான் தமது திருவுஷ்டிகளால் எமனை உதைத்து ஆயுளையும் அருளையும் மார்க்கண்டேயர்பால் பாலித்தருளினார்.

(ஆ) கயாசுரன் என்னும் அரக்கன் ஒருவன் பிரமாவிடம் பெற்ற வரத்தினால் தானவரையும், வானவரையும், மண்ணுவக மாக்கனையும் யிக வருத்தினான். இவன் கொடுகைகளைப் பொறுக்க முடியாத தேவர்கள் காசியில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானி டம் சென்று முறையிட்டார்கள். கயாசுரனும் தேவர்கள் முறையிட்ட சிலநாட்களின்பின் காசியில் சென்று சிவபெருமானுடன் போர்ப்புறிந்தான். சிவபெருமான் கயாசுரனைப் பிடித்துக் கீழேதங்கள் அவன் தலையை மிதித்துக் கொண்று பின் அவனின் தோலை உரித்துத் தமது திருமேனியில் போர்த்தருளினார்.

அங்ஙனம் கயாசுரனைக் கொன்ற செயலால் கொடுயோரை ஒறுத்து அறத்தைக் காப்பாற்றி உலகுமிர்களை உய்விக்கும் இறைவனின் பெருங்கருணை புலனுகின்றது.

VII. முவகை ஆன்மாக்களின் இயல்பை விளக்குகிறீர்களா?

(1) விஞ்ஞானகலர்:

ஆணவமலை மட்டும் உடைய ஒரு மலத்தார் விஞ்ஞானகலர் எனப்படுவார். இவர்களுக்கு இருக்கை சுத்தமாயை ஆகும். இவர்கள் விஞ்ஞானத்தால் ஆணவமலத்தை நீக்குத்தற்குரிய மறைப்பினை உடையவராவார். இவர்கள் எடுத்துள்ள ஒரே பிறப்பில் முத்தி அடைவார்கள். மணியைக் கடைந்த உடனே ஒளி வெளிப்படுவதுபோல முழுமுதல் இறைவன் அறிவுக்கறிவாய் சின்று உணர்த்திய மாத்திரத்தே இவர்கள் மெய்யுணர்வு பெறுவார். எனவே விஞ்ஞானகலருக்கு இறைவன் அருள் புரிகையில் ஞான சொருபியாய் அறிவினால் சின்று உணர்த்துவான் என்பதாம். “உள்ளத் தின் உள்ளிருந்து அங்கு உறுதிகாட்டி.....ஆரமுதாம் ஆகரூர்” எனவரும் தேவாரம் இவ்வுண்மையைத் தெளிவாக்குகின்றது.

(2) பிரளையகலர்:-

விஞ்ஞானகலருக்கு அடுத்தபடியான பிரிவினர் பிரளையகலர். இவர்கள் ஆணவம், கம்மம் என்னும் இரண்டு மலங்களையும்

உடையவராவா. இவர்களின் உடல் சூத்தமாயை, அசுத்தமாயை என இருவகை மாயா காரியங்களினால் உண்டானது. அசுத்தமாயாகாரியக் கலப்பு இருப்பதால் பிரளயாகவருக்கு விருப்பு, வெறுப்பு உண்டு. மயக்கம் இல்லை. இவர்களுக்குப் பிரளயத் தின் பின்னர் பிறவியும் இல்லை. இவர்களுக்கு மெய்யனர்வு பாலில் வெண்ணென்போல இருப்பதாகும். ஆதலால் இறைவன் இவர்களுக்குப் பிரளயத்தில் தடத்தத்திருமேனி கொண்டு நான்கு தோள்கள், முன்று கணக்கள், கறைமிடறு என்னும் உறுப்புக்களுடன் முத்தொழில் நடாத்தினின்ற தன் இயற்கை வடிவே குருவாக எழுந்தருளி அருள் செய்வார்.

(3) சகலர்:

சகலர் என்பார் ஆணவம், கனமம், மாயை என்னும் முன்று மலங்களை உடையவராவர். இவர்கள் மூலப்பகுதிச் சார்வோடு கூடிய உடம்பை உடையவர். இவர்கள் பிரசிருதி மாயையுள் இருப்பவராவர். தேவர் முதல் எறும்பு ஈருக உள்ள எல்லா உயிர்களும் சகலர் எனவே கூறப்படுகின்றன. மும்மலத்தையும் கொண்ட சகலர்க்கு இறைவன் மாணிடக் கோலத்தில் குருவாக வாகத் தோன்றி அருள் செய்வான். ஆண்டவன் சகலர்க்குத் தன் அருள் உருவிலை மாணிடக் கோலத்தில் வந்தே காட்டுகிறுன். இதனை “பண்டைத் தன் மணங்கமாற் தெய்வத்து இளங்காட்டி” எனத் திருமுருகாற்றுப் படையில் வருவதால் உணர்க.

வினாப்பத்திரம் 11

நேரம் 3 மணி

பத்தி 1

சுருக்கமாக வினாட தருக:

- (1) வேதம் என்னும் சொல்லின் பொருள் என்ன? வேதம் என்னும் பெயர் வித(அறி) என்னும் விளையடியாகப்பிறந்தது. அறிதற்குக் கருவியாயுள்ளது என்பது இதன் பொருள் ஆகும்.
- (2) வேதமந்திரங்கள் சங்கிதையாகத் தொகுக்கப்பட்டதேன்? வேதமந்திரங்கள்; செய்யுள், வசனம், இசைப்பாட்டு என்ற உருவவேறுபாடு காரணமாகவும்; யாகங்களில் அவை பயன்படும் தன்மை காரணமாகவும்; இருக்கு, யசர், சாம், அதர்வம் என்று நான்கு பெருஞ் சங்கிதைகளாகத் தொகுக்கப்பட்டன.
- (3) பிராம்யநாத்தில் அடங்கியிருப்பவை எவ்வ? சங்கிதைகளில் உள்ள மந்திரங்களின் உபயோகமும்; அவற்றுக்குப் பொருள் அறியும் வழியும்; அதற்காதாரமான சிட்சை வியாகரணம், முதலியவற்றின் இயல்பும்; யாகங்களின் பயனும், ஆசிய இவற்றை வீளக்கும், சிறுவாக்கியங்கள் பல நிறைந்திருக்கின்றன.
- (4) உபநிடதங்களுட் பெரும்பாலானவை ஏவற்றைப்பற்றி ஆராய்கின்றன? உபநிடதங்களுட் பெரும்பாலானவை, பிரமம் ஆத்மா என்னும் இரண்டையும் பற்றி விரிவாக ஆராய்கின்றன.
- (5) சாக்த ஆகமங்கள், வைணவ ஆகமங்கள், காவ ஆகமங்கள் இவைகளை எவ்வப்ப பெயர்களால் வழங்குதல் மறு ஆகும். சாக்த ஆகமங்கள் — தந்திரங்கள் என்றும்; வைணவ ஆகமங்கள் — சங்கிதைகள் என்றும்; காவ ஆகமங்கள் — ஆகமங்கள் என்றும் வழங்குதல் மறு ஆகும்.

- (6) தம்மத்தீர்களைச் செய்யுள்வடிவில் விரிவாக இயற்றியார்யாவர்? மனு, ஞாங்கியவல்லியர், நாரதர் என்னும் முனிவர்கள் செய்யுள் வடிவில் இயற்றினர்.
- (7) காஸ்மீரசைவம், வீரசைவம் இவற்றை நிறுவியோர் யாவர்? காஸ்மீரசைவம் — வசகுப்தர் என்பவராலும் வீரசைவம் — பாவேசவரர் என்பவராலும் நிறுவப்பட்டன.
- (8) அகச் சந்தனுசாரியர்கள் யாவர்? திருநந்திதேவர், சனந் தமாரமுனிவர், சத்தியஞான தரி சனிகள், பரஞ்சோதி முனிவர் என்போராவர்.
- (9) சாக்த சமயநால்களை எழுதிய ஆசாரியர்கள் யாவர்? அபிவைகுப்தர், தத்தாத்திரேயர் என்போராவர்.
- (10) கண்மத்தின் முன்று வகைகளும் எவை? சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியம் என்பனவாகும்.
- (11) 'மாயை' என்னும் சொல்லின் பொருளை விளக்குக. மாயை என்னுஞ்சொல் மா+யா என்ற சொற்களினால் ஆனது. மா என்பது ஒடுங்குதல், யா என்பது தோன் றுதல். தத்துவங்கள் தன்னில் ஒடுங்குதற்கும், தோன் றுதற்கும் இடமாய்ச் சிற்பது எதுவோ அது மாயை என்பதும்.
- (12) தசகாரியங்கள் எவை? தத்துவரூபம், தத்துவதுரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆனம் ரூபம், ஆனமதிரிசனம், ஆனமசுத்தி, சிவரூபம், சிவதுரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்பனவாகும்.
- (13) கபிலதேவர் இபற்றிய நூல்களைவா? (1) முத்த நாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை. (2) சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை. (3) சிவபெருமான் திருவந்தாதி என்பன.
- (14) சிவவிதங்கள் ஐந்து எழுதுக. சோமவாரவிரதம், திருவாதிரை விரதம், சிவாத்திரி விரதம், கேதாவிரதம், பிரதோஷவிரதம் என்பனவாகும்.

- (15) “எடுத்தவன் தருக்கை இழித்தவர்” இதில் எடுத்தவன் யார்? தருக்கை இழித்தவர்யா?
- எடுத்தவன் — இராவணன்
தருக்கை இழித்தவர் — சிவப்ரான் ஆவர்.
- (16) “இங்குவருமறியா வண்ண மேர்ளளியா யுயிந்தவர்” இதில் இங்குவரும் எனக்குறிப்பிட்டோர் யார்?
திருமாலும், பிரமனும் ஆவர்.
- (17) ஆண்யாளின் மூன்று சக்திகள் எவ்வை?
அறிவு, இச்சை, தொழில் என்பன.
- (18) நாவ்வகை முத்திகளும் எவ்வை?
சாலோகம், சாமிபம், சாருபம், சாயுச்சியம் என்பன.
- (19) ஜந்துவத்தைகளும் மெதைவை?
சாக்கிரம், சொப்பனம், சமுத்தி, துரியம், துரியாத்தம் என்பன.
- (20) ஜந்து கலைகளும் எவ்வை?
சாந்தியதை, சாந்தி, வித்தை, பிரதிட்டை, நிவீர்த்தி என்பன.
- (21) பாலைலத்தை நெர்தல் நிலமாக்கிய நாயனுர் யாவர்?
திருஞானசம்பந்த முர்த்தினாயனுர் ஆவர்.
- (22) தந்தம் வினியால் வருவது எது?
தம், புதல்வர் செய்த பொருள்.
- (23) இன்சொல் இனிது சுன்றல் காண்பவன் எதை வழங்குவது கூடாது?
பிற்மாட்டு வன்சொல்லை வழங்குவது கூடாது.
- (24) வியாகரணம் என்றால் என்ன?
வேதத்திலுள்ள சொற்களின் இலக்கணங்களை உணர்த் தும் பறுதி வியாகரணம் என்பதும்.
- (25) பதினெட்டு புராணங்களும், யாரால் இயற்றப்பட்டன?
வேதவியாசால் இயற்றப்பட்டன,

பகுதி II

ஜந்து வினாக்களுக்கு மட்டும் விடை எழுதுக.

I. பின்வரும் சொற்றிடுப்புகளையுடைய பாடல்களை எழுதி அவற்றின் பொறிப்புரையைத் தருக:

- (அ) “கரிய பெரிய எருமை கடவு....”
- (ஆ) “வைத்தபொருள் நமக்காமென்று....”
- (இ) “நங்கைமீர் எனை நோக்குமின்....”
- (ஈ) “கரிய பெரிய எருமை கடவு
கடிய கொடிய தீரூதல்
கறுவி யீறுகு கயிரே டயிகள்
கறிய முடுகி பெறுகாலந்
தீரிய நரிய முரிமை
தெரிய விரிய பணக்காதே
செறிய மறிய முறவு மணப
தீகழு மடிகள் தடவேணும்
பரிய வகையி னரிகவ யஞுவ
பரம ரஞு முந்தோனே
பழன முழவர் கொழுவி லெழுது
பழைய பழநி யமர்வோனே
அரிய யெனும் வெநுவ ஏஞுவ
அயிலு மயிலு மறமு சீறமுக் கெறிவோனே
அழகும் உடைய பெருமானே.

பொருள்:-

இமயமலையரசன் மகளாகிய பார்வதி கணவனும் பரமசிவனருளிய முருகப்பெருமானே! வயலிலே உழவர்கள் ஏர்க்கால்கொண்டு அமுந்திப் பதிய உழுகின்ற பழையையான பழங்கிப்பதியில் வீற்றிருப்பவனே! திருமாலும் பிரமனும் அஞ்சி நிற்கும்படியாக உருவிச் செல்லும்படி, அரிய கிரெள்குச் மலைமீது வேலாயுதத்தைச் செலுத்தியவனே! வேலும் மயிலும் அறமும் சிறமங் கொண்ட பெருமானே! கரிய நிறத்தையுடைய பெரிய எருமையைச் செலுத்தும், கடுமையும் கொடுமையுங் கொண்ட முத்தலைச் சூலம் எந்திய யமன், கோடித்து,

நெருக்கி அழுத்தும் பரசக்கயிறு கொண்டு, உயிர் நிங்கும்படியாக முடுகி எழுந்து வரும்போது, திரிசின்ற நரியும், ஏரியும் உரிமை காட்டி நெருங்கி அனுகாமல், எனது நிறைவும் அறிவும் உறவும் போன்ற உனது விளக்கம் உற்ற திருவடிகளைத் தந்தருள வேண்டும்.

(ஆ) “வைத்த பொருள்நயக் காமென்று
 சொல்லி மனத்தைத்துச்
 சித்த மொருக்கிச் சிவாய
 நமன் றிருக்கினவிலால்
 மொய்த்த கதீஸ்தி போல்வா
 ரவர்பா திரிப்புவியூ
 அத்தன் அருள்பெற வாயோ?
 அறிவிலாப் பேதை தெஞ்சே!”

பொருள்:-

அறிவு இல்லாப் பேதை நெஞ்சே! நமக்கு வைத்த பொருளாம் என்னு சொல்லி மனத்து அடைத்துச் சித்தம் ஒடுக்கிச் சிவாயங்ம என்றிருக்கின் அல்லால், சூன ஒளிலீசுப்பெற்றுத் திருப்பாதிரிப் புவியின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் தோன்றுத் துணைநாதரின் அரு ஜாப் பெறலாகுமோ? ஆகாது என்றவாறு.

(இ) “ங்கை மிர்ணை நோக்குமின் நங்கன்
 நாதன் நம்பனி கொண்டவன்
 தெங்கு சோலைகள் தூற் பெருந்துகற
 மேய சேஷகன் நாயகன்
 மங்கை மார்கையில் வளையும் கொண்டெம்
 உயிரும் கொண்டெம் பணிகள்வான்
 பொய்கும் யாலைச் சேவ டிக்கன்நால்
 சென்னி மன்னிப் பொலியுமே.”

பொருள்:-

பெண்களே! என்னை நோக்குங்கள். நமக்குத் தலைவன் நம் முடைய பணிகளை நாளும் கொண்டநூனும் நாயகன், தென்னால் சோலைகள் தூற்குந்துள்ள திருப்பெருந்துறையில் கோயில் கொண்ட வீரான்திய நாயகனும், தாருகவனத்து முனீவர் மங்கையர்களின் கையிலுள்ள வளையல்களையும் கவர்ந்துகொண்டு எழுமுடைய உயிரையும் காதல் ஆட்டமையாகக் கொண்டு இங்கனுமே இனிமேலும் எமது

பணிகளை ஏற்றருள்வோனுமாகிய தலைவனுடைய ஒளி விளங்குகின்ற பெரிய செந்தாமரரயனைய திருவழக்கன் எமது தலையானது ஸிலை பெற்றுப் பொலியும்.

II. தீக்ஷையெப்பற்றிய சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டை விளக்குக்.

தீக்ஷை என்றசொல் ஞானத்தைக் கொடுத்துப் பாசத்தைக் கெடுப்பது எனப் பொருள்படும். இறைவன் குருவாகவந்து எழுவகைத் தீட்சைகளினால் அருள்செய்வர். அத்தீட்சைகளாவன: யெனம், பரிசம், மானசம், வாசகம், சாத்தீரம், யோகம், ஒளத்தீரி என்பன. மீண்டும் தனது முட்டைகளைத் தனது பார்வையினால் காத்துப் பக்குவமடையச் செய்வதுபோல, ஆசாரியன் தனது அருட்பார்வையால் பார்த்து, சிள்ளியனுடைய ஆணவ மலத்தைப் போக்குதல், நயன் தீக்ஷையெனப்படும். கோழியானது தனது பரிசத்தினால் பொரிக்கச் செய்வதுபோல, ஆசாரியன் தனது கையைச் சிவனது திருக்கரமாகப் பாவித்துச் சிள்ளியனுடைய தலையில் வைத்து அவனுடைய மாயா மலத்தைக்கெடுத்தல் பரிசத்தீக்ஷை எனப்படும். ஆனமூர்யானது தனது முட்டைகளைக் கரையில் இட்டுவிட்டு தான் தஞ்சௌரில் இருந்து அவற்றை சிலைந்தவண்ணமிருந்து அவற்றைப் பொரிக்கச் செய்வதுபோல், ஆசாரியன் சிள்ளியனது மனத்தில் பிரவேசித்து ஆன்மபோதத்தை நீக்கிச் சிவபோதத்தை உண்டாக குதல் மானசத்தீக்ஷை எனப்படும். ஆசாரியன் மாணவனுக்கு வேதம் ஆகும் முதலிய சாஸ்திரங்களின் உண்மைகளைச் சூருக்கிக் கூறுதல் சாத்தீரத்தீக்ஷை எனப்படும். பதினெடு மக்திரங்களோடு கூடிய பஞ்சாட்சரத்தை உபதேசித்தல் வாசகத்தீக்ஷை எனப்படும். சிள்ளியனுடைய இருதயத்திற் பிரவேசித்து ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்த்தல் யோகத்தீக்ஷை எனப்படும். ஒழுத்தோடு செய்யப்படுவது ஒளத்தீரியத்தீக்ஷை எனப்படும். ஒளத்தீரியத்தீக்ஷை கிரியாவதி ஞானவதி என இருவகைப்படும். கிரியாவதியாவது குண்டலம், மண்டலம் இட்டு ஓமம் முதலிய கிரியைகளோடு செய்யப்படுவது, ஞானவதி குண்டலம் மண்டலங்களையும் கிரியைகளையும் மனத்தினுற் செய்தல்.

இத்தீக்ஷைகள் சமயம், விசேஷம், சிருவாணம் என மூவகைப் படும். சமயத்தீக்ஷை சரியைக்கும், விசேஷத்தீக்ஷை கீரியை யோகங்களுக்கும், சிருவாணத்தீக்ஷை ஞானத்திற்குமிரியன். நோய் முதலிய வற்றினால் தீக்ஷைக்குரிய அனுட்டானங்களைச் செய்ய இயலாத வர்க்கு அனுட்டானங்களை ஆதுதியாற் சுத்திசெய்தொழித்தல் ஸிரப்

பிசுமெனப்படும். மற்றையோர்க்குச் செய்யப்படுவது கபிசமாம். நிர்வாணத்தை பெறுவோர்களுள் அபரமுத்தி முதலிய போகங்களை விரும்புவோர்க்குச் செய்யப்படுவது லோகதர்மினி. மற்றவர்களுக்குச் செய்யப்படுவது சிவதர்மினி. சிவதர்மினி பெறுவோர்களுள் உடனே முத்தியடைவோர் சத்தேயோனிர்வாணத்தையும், தேகம்விடும் காலத்தில் முத்தியடைவோர் அசத்தியோ நிர்வாணத்தையும் பெறுவர்.

III. (அ) விபூதி, (ஆ) உதுத்திராக்கம் என்பனபற்றிய சைவ சித்தாந்தக் கோட்பாட்டை விளக்குக.

(அ) விபூதி: விபூதி என்பது மேலான செல்வம் எனப் பொருள்படும். அஞ்ஞானத்தை நீக்கி யெய்ஞானமாகிய மேலான செல்வத்தைத் தருதலால் அது அப்பெயர் பெற்றது. விபூதியைக் குறிக்கும் வேறு பெயர்களாவன: திருநீறு, பசிதம், பசுமம், இரட்சை என்பனவாம். பசிதம் - ஓளியைத் தருவது, பசுமம் - பாவங்களை நீக்குவது, இரட்சை - காப்பது.

பசுவின் சாணத்தை அக்கினியினுலே தகித்தலால் உண்டா வது திருநீறும். கற்று பிரசவித்துப் பத்து நாட்குற்றமுடைய பசுவும், கன்னியபசுவும், நோயற்றபசுவும், தன்கன்று சாகப்பெற்ற பசுவும், ஆகிய இவற்றின் சாணத்தினால் ஆனநீறு குற்றமுடைய தாகும். மேலும் கிழப்பச, மலட்டுப்பச, இழிந்த பொருள்களை உண்ணும் பசு ஆகியவற்றின் சாணமும் விபூதிக்கு ஏற்றதன்று. கருமை, செம்மை, புகைறும் ஆகிய நிறங்களையுடைய பசுவின் விபூதியைத் தரித்தல் தகாது.

விபூதி உத்துளனமாகவும், திரிபுண்டரமாகவும் தரிக்கத்தக்கது. உத்துளனம் என்பது பரவப் பூசுதல், திரிபுண்டரமென்பது முக்குறியாகத் தரித்தல். உச்சி, நெற்றி, காதுகள், கழுத்து, மார்பு, தோள்கள், நாபி, முழங்கைகள் மனிக்கட்டுகள், முழந்தாள்கள், முதுகு என்னுமிடங்களில் விபூதி தரிக்கத் தக்கது. திரிபுண்டரமாகத் தரிக்குங்கால் நெற்றி, மார்பு, புயம் முதலிய இடங்களில் ஒவ்வொரங்குல அளவினதாகத் தரிப்பது தக்கது. விபூதி தரிக்குங்கால் ஸிலத்தில் சிந்தாவண்ணம், அண்ணாந்து “சிவ சிவ” என்று சொல்லி முன்று ஸிரக்களினுலே தரித்தல் வேண்டும். சிவனை நேர்க்கியவாறும், அக்கினியை நோக்கியவாறும், குருவை சோக்கியவாறும், திருநீறு அணிதல் தகாது. சந்தியா காலங்களிலும்

போசனம் வித்தினா ஆகியவற்றின் முன்னும், பின்னும், வெளியே புறப்படும் பொழுதும் விடுதி தரித்தல் வேண்டும்.

மருந்தானது தன்கை உண்டவர்களது நோயை மாற்றுதல் போலத், திருச்சூனது தன்னைப் பக்தியோடு அனிபவர்களது ஆணவமாகிய நோயை நீக்குகின்றது. பாலுண்ணும் வயதினதாகிய குழந்தையின் நோயை மாற்றுதற்குத் தாய்மருந்துண்ணுதல் போலத் தன்னை வணங்கும் அடியார்களது பிறவிநோயை மாற்றுதற்கு இறைவனே திருச்சூ அனிகிறுன்.

“தொழுதெழுவார் விடைவளம் நீறென நீறணியம்பலவன்”
என மாணிக்கவாசகர் பாடியுள்ளார்.

(ஆ) உருத்திராக்கப்: உருத்திரானது கண் எனப் பொருள் படுவது இச்சொல்லாகும். (அகூம் - அக்கம் - கண்) தேவர்கள் திரி புரத்தசூர்களாலே தமக்கு நிகழ்ந்த துண்பத்தை விண்ணப்பம் செய்தபொழுது சிலபெருமான் தமது மூன்று கண்களினின்றும் பொழிந்த கருளை நீரினின்றும் தோன்றிய மணியே உருத்திராக்க மணியாகும் என சைவசாத்திரங்கள் கூறும். எனவே இறைவன் ஆன மாக்களிடத்துப் பொழியும், கருளையை இது அறிவுறுத்துவதாகும்.

உருத்திராக்கத்தில்வெண்ணிறம், கபிலனிறம், பொன்னிறம், கரு நிறம் ஆகிய நிறங்களில் மணிகள் உள். அம்மணிகளில் ஒருமுகமணி, இருமுகமணி, மும்முகமணி, நான்முகமணி, ஐம்முகமணி, ஆறு முகமணி, எழுமுகமணி, என்முகமணி, ஒன்பதுமுகமணி, பத்து முகமணி என்பனவும்; அதற்குமேற்பட்ட முகமணிகளும் உள்ளன. இவற்றுள் ஆறுமுகமணி வலப்புயத்திலும், ஒன்பதுமுகமணி இடப் புயத்திலும், பதினெட்டுமுகமணி சிகையிலும், பன்னிருமுகமணி காதுகளிலும், பதினெட்டுமுகமணி சிரிலும் தரித்தல் உத்தமம்.

செபமாலையை ஒரே இன மணிகளால் கோத்தலே முறையாகும். பலவிதமாகிய மூம்மணிகளைக் கலந்து கோத்தல் குற்றமாகும். உருத்திராக்கமாலை சிரிலும், மார்பிலும், தோள்களிலும் கைகளிலும் அணியத்தக்கது. சிகையிலே ஒருமணியும், தலையிலே முப்பத்தாறு மணியும், காதுகளில் ஒவ்வொரு மணி அல்லது அவ்வாறு மணியும், கழுத்தில் முப்பத்தீரண்டு மணியும், புயங்களில் தனித்தனி பதினாறு மணியும், கைகளில் தனித்தனி பன்னிரண்டு மணியும், மார்பில் நூற்றெட்டு மணியும் கொண்டைமாலையும் தரிக்கலாம்.

கணவனிடத்தில் அன்புள்ள மரைவி தனது மாங்கல்யத்தை இகழாது காத்து மதித்தல் ; போலச் சிவனிடத்தில் பக்தியுடையவர் உருத்திராக்கத்தை இகழாது பக்தியோடு மதித்தல் வேண்டும். செபஞ்செய்யுக்காலத்தில் இம்மணிமாலையைக் கொண்டு செய்யின் அதிக நன்மை உண்டாரும். சந்தியாவந்தனம் சிலமங்கிரசெபம், சிவழுசை, சிவத்தியானம், சிவாலயத்திரிசனம், சிவபுராணம் படித்தல், கேட்டல், சிரார்த்தம் முதலியலை செய்யுங் காலங்களிலும் இன்றியமையாது தரித்தல் வேண்டும்.

சயனம், மலசலமோசனம், நோய், சனனமரண ஆசெளசங்கள் ஆகிய காலங்களில் உருத்திராக்கம் தரித்தலாகாது. மது பானம் பண்ணுவோரும், மாமிசம் அருந்துவோரும் தரித்தலாகாது.

IV. பின்வரும் குறட்பாக்கணை ஏழை அவற்றின் பொருளை உரை நடையிலெழுதுக.

(அ) “ஆன அறிவா யகவான் அடியவச்க்கு வானுட காணுத மன.”

இக்குறலில், கடவுள் எங்கும் சிறைந்துள்ளாராகின்றும், அவர் மேல் அயரா அன்பு செலுத்தும் அடியார்களால் எனிலீல் ஆறியப் படுபவாயும், அன்பில்லாத ஏனையோரால் அறியப்படமாட்டாராயும் விளங்குவர் என்பதைக் காட்டுகின்றார்.

இறைவன் தேவர்களாலும் காணமுடியாத மேலோன் ஆயி னும், எங்கும் சிறைந்து நீங்காத ஞானவழவாய் அடியார்களின உள்ளக் கமலத்தைவிட்டு ஒருபொழுதும் நீங்காது நிற்பன்.

(ஆ) “பன்மொழிக் களன்னுணரும் பான்மை தெரியந தன்மையிறு எாட்ந தது.”

இக்குறலில் உயிர்கட்டு அறியாமை ஏற்படுவது ஆணவமலத் தினாலேயே என்னும் உண்மை கூறப்பட்டுள்ளது. பலதிறப்பட்ட சொற்களைக் கூறுவதினால் ஏற்படும்பயன் ஒன்றுமில்லை. ஆன மாக்கள் அறியவேண்டிய பொருள்களை அறிவதற்கான மெய்யுணர்ச்சியைப் பொருந்தாது மயக்கத்தைப் பொருந்தி சிற்கும் தன்மையை எல்லாம் இருந்மலம் என்னும் ஆணவமே கொடுத்தது என்பதாம்.

(இ) “தூநிலார் தற்காருந் சொல்லார் தொகுமிழபோற் ரூனதுவாய் நிற்குந் தாய்.”

இக்குறளில் இருவினை ஒப்புகிலை வந்து சேருமாயின் அவ் வயிர் திருவருளைச் சேரும் என்னும் உண்மை கூறப்பட்டுள்ளது. கொடும் வெயிலினால் வருந்துகின்றவன், குளிர்ந்த நிழலைச் சென்றடைதற்கு ஒருவரும் சொல்லவேண்டுவதில்லை. அவன் தானு கவே நிழலைக் கண்டவுடன் விளாங்தோடுச் சேர்ந்து விடுவான். இத்தன்மையைப் போலவே மலங்களின் தாக்கத்தினால் வருந்து கின்றவனும் (ஆன்மாவும்) திருவருளைக் கண்டவுடன் திருவருளோடு சேர்ந்து தன்மையை கெட்டு அருளின் தன்மையாவான் என்பதாம்.

V. பரவையாரின் திருமணத்தைப்பற்றிச் சுதூக்கமாக வரைக

திருக்கலையில் திருத்தொண்டாற்றிய ஆலாலசுந்தரரைக் காத வித்த அளிந்திதை, கமலினி என்ற பெண்கள் இருவருள் கமலினி யார் என்பவர் திருவாரூரில் உருத்திராணிக்கயர் குலத்தில் பிறந்தார். அவருக்குப் பரவையார் என்றபெயர் குட்டப்பட்டது. அவர் தெய்வ அரும்புபோலவும், பவளாக் கொடிபோலவும் அழுதும் அள்ளும் வளர, வளர்ந்து திருமணப்பறுவும் அடைந்தார். பரவையார் நாள்தோறும் திருவாரூர்பெறுமானை வழிபடுவது வழக்கம். ஒருநாள் வழக்கம்போல; பரவையார் திருக்கோவிலுக்குச் சென்றார். அவரைத் திருமணக்கோவலத்துடன் உலாவிய தம்பிரான்தோழர் என்னும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கண்டார். பரவையாரின் பேரழகைக் கண்டு அவர் பெரும வியப்பகடந்தார். பரவையாரைத் திருமணம் செய்யவேண்டுமென்று சிந்கதை கொண்டார். பரவையாரும் சுந்தர ருடைய பேரழகைக்கண்டு திகைத்து அண்மேற் காதல்கொண்டார். ஒழுக்கத்தில் சிறந்த இரு உள்ளங்களும் ஒன்றுபட்டுவிட்டன. இரு வரும சிவனுர் திருவருளாலேயே தம்முள்ளத்தில் ஒருவரை ஒரு வர் இருத்தும் காதல் உதித்தது என்று எண்ணினார்கள். இரு வரும் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடத்தை யடைந்தனர். அடைந்த பின் ஒருவரை ஒருவர் பிறர்வாயிலாக அறிந்தனர். திருவாரூர்ப் பெருமானுர் திருவருடைய சிந்தனையையும் உணர்ந்து, திருமணம் செய்து வைக்கத் திருவளங்கொண்டார். தம்பிரான் தோழாகிய சுந்தர் எம்பிரான் பரவையாரை எய்கு எந்தருள்வார் என எண்ணினார். எண்ணிய சுந்தர் பரவையாரை சுந்தரனும் வண்ணம் சிவபிரானை வேண்டினார். பரவையாரும் தம்முள்ளத்தைக் கவர்ந்தவர் சிவபெருமானுல் தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்ட நம்பியாரூர் என்பதை உணர்ந்த வுடன் காதல் மிக்கவராய் உள்ளங் உருகினார். அன்பார்கள் வேண்டியவற்றை அளித்தருனும் சிவபெருமான் ‘பரவையாருக்கும் நம்

பியாரூருக்கும் திருமணம் செய்துவையுங்கள்” என்று திருவாரூர்ச் சிவனாடியார்களுக்குக் கனவிலே நோன்றிக் கட்டளையிட்டருளினர். அடுத்த நாட்காலையில் சிவனாடியார்கள் எல்லோரும் ஒருங்குதிரைண்டார்கள். திருவாரூர்ப் பெருமானின் கட்டளையை எண்ணித் திருவருளை வியந்தார்கள். வியந்த அழயார்கள், நங்கை பரவையாரை நம்பியாரூர் என்னும் தம்பிரான் தோழர்க்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார்கள். நங்கை பரவையாரும் நம்பியாரூரும் இன்பவாழ்வு நடாத்தி இரிது வாழ்ந்தனர்.

VI. இறைவனின் இயல்புபற்றி உமாபதிசிவாசாரியார் கூறிய வற்றை உமது உரைநடையில் எழுதுக.

கடவுள் அறிவுவடிவானவர். அவர் எல்லாப்பொருள்களிலும் கலந்து நிற்கின்றார். உயிர்களை மும்மலங்களினின்றும் விடுவித்து முத்தியடையச் செய்விக்கும் திருவருளை அவர்பிரியாது தமிழ்டத்தே கொண்டுள்ளார். அவர் பெரியபொருள்க் கொல்லாவற்றிலும் மிக மிகப் பெரியவர். நுண்ணிய பொருள்களொல்லாவற்றிலும் பார்க்க அதி நுண்ணிய தன்மையினர். மிக்க பேரேருள் உடையவர். அன் பினால் அன்றிப் பிறவற்றால் அடைதற்கு அரியவர். ஆன்மாக்கள் ஈடேறும்பொருட்டு அவற்றிற்கு வேண்டிய உடல் முதலியவற்றைப் படைத்துக் காத்து அழிப்பவர். ஆன்மாக்களுக்கு எக்காலத்தும் புகலிடமாய் இருப்பவர். அவறுக்கு வடிவமில்லை. ஆயினும் ஆன்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டும் அவற்றின் பக்குவத்திற்கு ஏற்ற வாறு வணங்குதற் பொருட்டும் உருவும், அருவருவும், அருவும் அறிவு ஆசிய திருமேனிகளையுடையவர். அவர் எல்லாவற்றையும் இயல்பாகவே அறிபவர். ஆதலால் அவர்க்கு உடம்பும், அவ்வுடம் பைத் தருதற்கு ஒரு நலைவனும் வேண்டுவதில்லை. பிரமவிட்டேனுக்களால் காணமுடியாதவரா யிருப்பினும் அன்பினால் வணங்கும் அடியார்கள் நெஞ்சுத்தில் அறிவு வடிவாகி விளங்குவர். வெங்நிலே வெப்பமானது எங்கும் வியாபித்து உள்ளதுபோல் எல்லா இடங்களிலும் எல்லாப் பொருள்களிலும் வியாபித்துள்ளார். ஆயினும் அவர் அவற்றின் வேறுப்பத் தனித்தும் உள்ளார். அவர் தம்மை வணங்குவேர்க்கு நன்மைசெய்தலும் வணங்காதவர்க்கு நன்மை செய்யாமையும் உடையவர், அங்ஙனம் வணங்குதல் வணங்காமைகளினால் விருப்பு வெறுப்புக் கொள்பவர்கள். அவர் எக்காலத்தும் யார்க்கும் நன்மையே செய்கின்றார். ஆன்மாக்களின் பிறவியாகிய நோயை ஞானமாசிய மருங்கதைக் கொடுத்துத் தீர்த்தவினாலே அவர் வைத்தியங்காதன் எனக் கூறப்படுவர்.

VII. பின்வருவனவற்றிற்குரிய விளக்கங்களைத் தருக.

(அ) “பாலாழி மீனஞாம் பான்மைத்து”

இது அங்கின் கண்பட்ட உயிர்கள் அவ்வருளினாற் பேரின் பத்தை நுகராமல் மாயாபோக மயக்கக்கடவில் அமிழ்ந்துந்தன்மை இத்தகையது என்று விளக்குவது.

பாற்கடவில் வசிக்கும் மீன்கள் எப்போதும் பாலையே காண வில்லை. ஆனால் பாற்கடவில் இழிவான பிராணிகள் தோன்றும் போது அவைகளைப் பொருளாக எண்ணி அவைகளைத் தேவேவதும் திடைபதுமே முயற்சியாகக் கொள்கின்றன. அதுபோல ஆண்மாக்கள் எப்போதும் அநுளிலே வசித்தும் அநுளை அவை உணர்வதில்லை. மயக்கத்தைக் கொடுக்கும் உலக இன்பங்களையே பொருளாக எண்ணி அவைகளைத் தேவேவதையும், அனுபவிப்பதையுமே முயற்சியாகக் கொள்கின்றன.

“பாலாழி மீனஞாம் பான்மைத் தருஞூயிர்கள்
மாலாழி யாழி உற்றுது.”

இங்கே ஆண்மாக்கள் தாம் வாழுதற்கிடமாகிய அநுளைப் பயன் படுத்திச் சிவானந்தத்தை அடைதலைத் தவிர்த்தி மயக்கத்தைக் கொடுக்கும் உலக விஶ்காரத்தில் அமிழ்வதை பாற் சமுத்தீரத்தில் இருக்கும் மீன்கள் அங்கே நிறைந்துள்ள பாலைப் பநுகாமல் இழிவான பிராணிகளைத் தேழியுண்ணும் முறைமை ஒப்பிட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

(ஆ) “உற்கை தரும் பொற்கை”

இருளில் விளக்கின் ஓளியை முன்னுக்க கொண்டு தான் அடையவேண்டிய பொருளை ஒருவன் தேழிப்பெறுதல்போல ஆண்மாக்கள் திருவருளை முன்னுக்கொண்டு தாம் அடையவேண்டிய பொருளாகிய சிவத்தைக் காணவேண்டும் என்பதாம். இரவில் வழி நடந்து செல்வன் தனக்கு முன்னுள்ள பொருட்களை அறிய வேண்டுமானால் கையிலுள்ள விளக்கை அவன் தனக்குருண்ணே பிடித்து நடக்கவேண்டும். விளக்கைப் பின்னே பிடித்தால் முன் நுங்கு இநாக இருக்கும். இநுளில் இருக்கும் பொருளை அவனால் காணமுடியாது. ஆகவே கையில் உள்ள விளக்கால் அவனுக்குப் பயனும் உண்டாகாது. எனவே விளக்கைத் தனக்கு முன்னே பிடிப்பாருயின், அந்த ஓளியைக் கொண்டு இருளில் இருக்கும் பொருளைக் காண்பான். அதுபோல அநுளைப் பின்னுக்கி,

தான் முன்னே செல்கின்றவன் சிவத்தைக் காணமாட்டான். திருவருளின் பயணையும் அடையமாட்டான். ஆகவே ஆன்மா சிவத்தைக் காண அருளை முன்னே வைத்துத் தான் பின்னே செல்லவேண்டும்.

இங்கே அருளுக்குக் கொள்ளியையும், ஆன்மாவிற்கு அக்கொள்ளியைத் தாங்கீயவைனையும் உவமையாகத் திருவருட்பயன் ஆசிரியர் கூறினார்.

(இ) “மன்னுபவந் தீர்க்கும் யாத்து”

உயிர்களாகிய நமக்கு உடம்பைப்பற்றிய நோயும், உயிரைப்பற்றிய நோயும் என இருநோய்கள் உள்ளன. அவற்றுள் உடம்பைப் பற்றியநோய்களை மருத்துவர்களைக் கொண்டு நீக்கலாம். உயிரைப் பற்றியநோய் பழவிழையால் ஏற்படுவது. அவ்விழைப்பயன் அற்றுவதற்கு அங்கோடையைக் கழிக்க முடியாது. அப்பழவிழையை இறைவன் தான் நீக்கியருள்ள வேண்டும். இக்காரணத்தால் இறைவனை வைத்தியாதன் என்று கூறுவார்கள். இக்குறளில் பவநோய் தீர்க்கும் மருந்து என்று இறைவனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இனி, இறைவனை இடைவிடாது நினைந்து வழிபட்டால் பவநோய் என்னும் பிறவிப்பினியைத், திருவருள் என்னும் மருந்தினால் நீக்கி அவ்வைத்தியாதனாகிய இறைவன் எம்மை யாட்கொள்வான் என்பது இதன் கருத்தாகும்.

இனி, இறைவனை வைத்தியாதன் எனக் கூறியதால் உடல் நோயைப் போக்குகின்ற உலக வைத்தியர்கள் எமக்குத் துண்பத் தைத் தரும் செயல்களை ஆற்றியும், கைப்புத்தரும் மருந்துகளை ஊட்டியும் எம்மை வருத்தி எமக்குற்ற நோயைப் போக்குவது போலவே இறைவனும் நாம் ஆற்றிய தீவிழைகளுக்கேற்ற துன் பங்களைத் தங்கே எமது பிறவிப்பினியை நீக்குவார் என்பதையும் உணர்க.

VIII. நீதுஞ்சங்பந்த சுவாமிகள் கெட்ட (அ) நீதுகோண மஹித் தலச் சீறப்பையும் (ஆ) இறைவன் பொதுயையையும் பற்றி எழுதுக.

(அ) நீதுகோணமலை தலச்சீறப்பு:-

கரைகெழுங்கும் காரகிற பிளவும் அளப்பருங் கனமணி வர்கள், குரைகடல் ஒதும் நித்திலங் கொழிக்கும் கோணமாமலை

கொடிதெனக் கதறும் குரைகடல் தூந்து, நித்திலம் சுமந்து, குடி தனை நெருக்கிப் பெருக்கமாய்த் தோன்றும் கோணமாமலை. செழுங் கடல், தரளம் செம்பொன் இப்பி சுய்து கொழித்து வன்திரைகள் கரையிடைச் சேர்க்கும் கோணமாமலை.

கோயிலும் சுனையும் கடலுடன் தூந்த கோணமாமலை.

உயர்மேளவல், மாதவி, புனை, வேங்கை, வசனசெருந்து, சண்பகம், குருந்தொடுமூல்லை, கொடிவிடும் பொழில் தூம் கோணமாமலை, உறுதிரை பல தூந்து தாந்து மோதி குன்றும் ஒன்கானல் வாசம் வந்துலவும் கோணமாமலை).

(ஆ) திருகோணமலை அங்கத் திருவன் பெருமை:-

நீறனி திருமேனி வரைகெழு மகனோர் பாகமாகப் புணர்ந்த வடிவினர்; விடையனி கொடியர்; கடிதென வந்த கரித்தை யுரித்து அவ்வரி மேனிமேற் போற்பவர். பனித்தீளங் திங்கட் பைந்தலை நாகம் படர்ச்சடை முடியிடை வைத்தவர்; மதில்மேல் தனித்தபோர் உருவ, விழித்தழல் நாகம் தாங்கிய மேருசிலையாகக் குனித்ததோர் வில்லார். இளங்கங்கை சடையிடை வைத்தவர். பாங்குடை மதன ஜீப் பொடியாய் விழித்து, அவன் தேவி வேண்ட முன்கொடுத்த விமலனுர். வழிபடுமாணி தன்னுயிர்மேல் வருங் கீற்றற உதைத்து அருள் புரிந்தவர். திருக்கைலாயமலையை எடுத்த இராவணனின் தருக்கை இழித்து, அன்ன ஏத்தச் செல்வங் கொடுத்தவர்.

ஒருங்கை வெண்தலை ஏந்தி அகந்தொறும் பலியுடன் புக்கவர், பெருங்கடல் வண்ணனும், பிரமனும் அறியாவண்ணம் ஓன்னௌயியாயுர்ந்தவர். மாலுக்குக் குருவாய் நின்றவர்.

IX. 'ஆணவம்' என்னும் பொருள்பற்றி ஒரு கட்டுரை வரைக.

ஆணவமலம் உயிருக்கு அநாதியாயுள்ளதாகும். இது நீங்கப் பெறுவதே முத்திலிகொவாகும். இம்மலம் அளவில்லாத சத்திகளை உடையது. செம்பிற் களிம்புபோல் உயிருடன் கலந்து விற்கும் தன்மையுடையது. இப்மலம் உயிர்களை அவற்றின் வியாபகத் தன்மை விளங்கவொட்டாது மறைத்து ஒடுக்கி அனுந்தன்மைப் படுத்துவதினால் ஆணவம் எனப் பெயர் பூண்டது. உயிர்க்கு ஆணவம் ஒரு குற்றமாகக் கிடத்தலால் மலம் எனப்பட்டது. பளிங்கு தூய தன்மையாகவே அகப்படுகிறது. ஆனால் செம்பு

களிம்புள்ளதாகவே கிடைக்கின்றது. இவ்வாறே பதியின் நிலையும், பசுவின் நிலையும் உள்ளன. உலக இருள் உயிர்களின் கண ஞெளியை விளங்காமல் மறைக்கிறது. ஆணவமோ உயிர்களின் ஞானக்கண்ணை மறைக்கிறது. இங்ஙனம் ஆணவம் உயிர்களின் ஞானக்கண்ணை மறைப்பதால் இருண்மலம் எனவும் சொல்லப் படும். இந்த இருண்மலம் உயிரின் குணமன்று. இம்மலத்தினின் றும் நீங்குவதே உயிரின் இயல்பாகும். உயிருடன் ஒருங்கு இழையாக துள்ள ஆணவமலத்தின் ஆற்றலைக் கெடுத்தற்காகவே இறைவன் படைத்தல் என்னும் தொழிலை இயற்றுகிறோன். படைப்பின் நிகழ் விற்றுன் உயிர்களின் அன்பு, அறிவு, செயல்கள் விளங்குகின்றன.

ஆன்மாக்களாகிய நாக்கு கேவலநிலை, சகலநிலை, சுத்தநிலை, என்ற முன்று நிலைகள் உள்ளன. இவற்றுள் சுத்தநிலை என்பது முத்திப் பேற்றுவிலை எனப்படும். கேவலநிலை என்பது ஆன்மா ஆதியில் ஆணவமலத்தால் முற்றும் கட்டுண்டு அறிவு செயலற்றுக் கீடங்த அநாதி நிலையாகும். சகல நிலை என்பது சிவத்தின் அருட்டன்மையால் உடம்போடு கூடினின்று அறிவு, இச்சை, செயல் என்னும் மூன்றும் சேரப் பெற்று மனம் முதலிய கருவிக்கூட்டுறவு உடையதாக ஆன்மா விளங்குவதாகும். ஆணவமலம் ஆன்மாவின் கேவலநிலை, சகலநிலை என்னும் இரண்டினதும் நீங்காது நிற்பதாகும். சுத்தநிலை என்னும் முத்திப்பேற்றிற்றுன் ஆணவம் ஆன்மாவை வீட்டு நீங்கும் என்பதாம்.

k. Parameswaran (Hinduism)

Kanavathei,

Kalepoony,

Karanagari

D. 19. Chettiarji.

B. Karaiyan,

Boniy,

Boniyarani.

k. nadarajah,

Pon-velas,

Kalepoony,

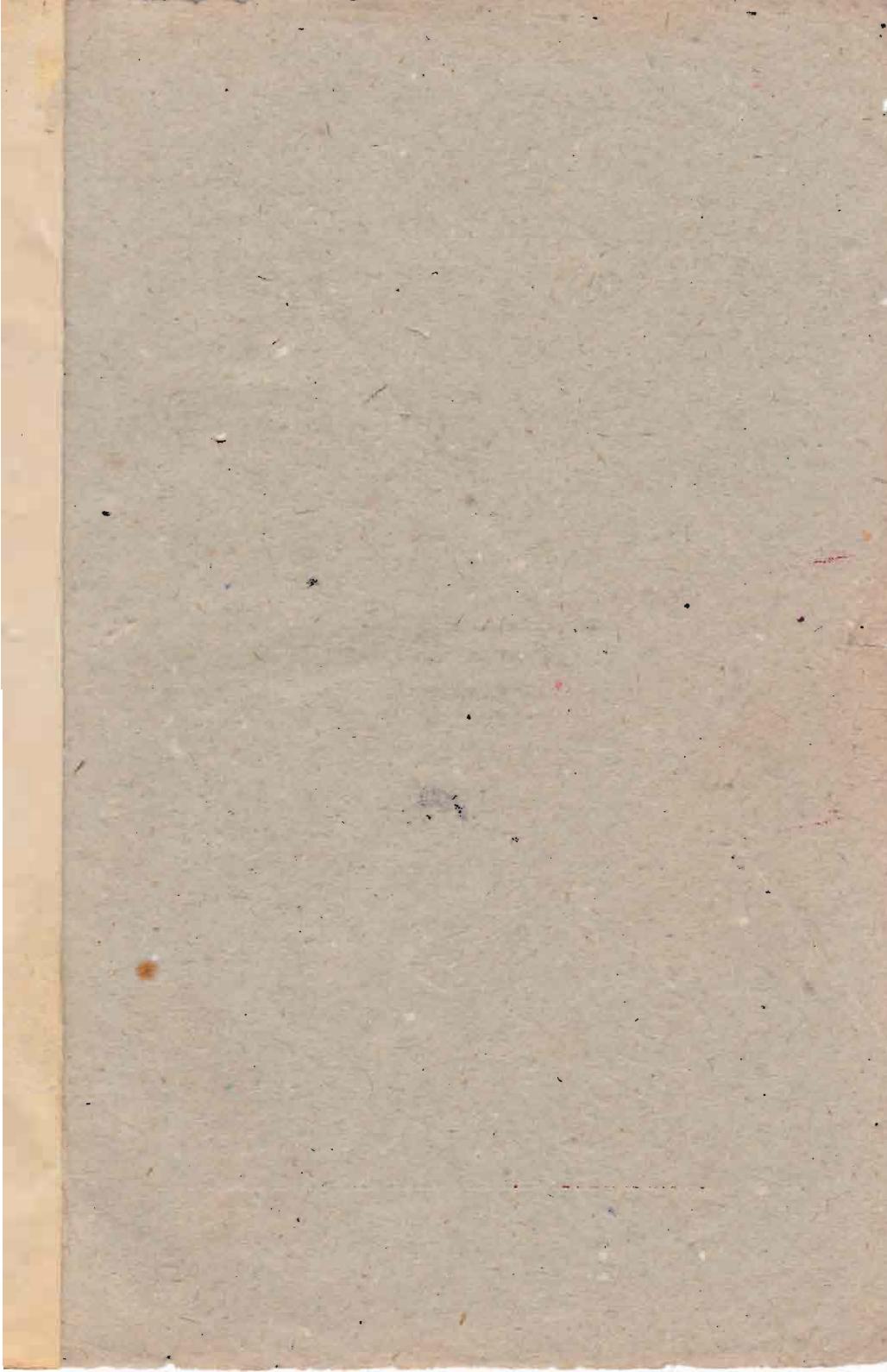
Karanagari

D. 32. Sathyam,

Boniyar,

Boniyarani.

ஸ்ரீ வங்கா அச்சகம்,
யாழிப்பாணம்.

K. PAKKIRAM

எமது வேளியீடுகள்

கணிதப் பயிற்சி	2-ம் வகுப்பு
கணிதப் பயிற்சி	3-ம் ..
கணிதப் பயிற்சி	4-ம் ..
கணிதப் பயிற்சி	5-ம் ..
இலபத்தமிழப் பயிற்சி	5-ம் ..
இலபத்தமிழப் பயிற்சி	3-ம் ..
இலபத்தமிழப் பயிற்சி	4-ம் ..
இலபத்தமிழப் பயிற்சி	5-ம் ..
தமிழ்க்கிய ஸ்ரீவீடை G. C. E.	
இந்த சமயபாடு மாதுரி ஸ்ரீவீடை	
(புதியபாடத் திட்டப்படி G. C. E.)	

ஆசிரியர்: கௌவலபுலவர், நா. கணபதிப்பிள்ளை

தமிழ்மாறுப் பரீட்சைக் கிளைக்கு பிலகுவழி

தீவக்கண்ணம் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும்

ஆசிரியர்: வத்துவான், போன், உத்தாமி